

A Te Igéd Igazság

**rövid gondolatok az Ige alapján
különböző témákról**

**EZ A KÖNYV INGYENES PÉLDÁNY
KERESKEDELMI FORGALOMBA
NEM HOZHATÓ**

ISBN 978-963-89946-6-0

Kiadja: Diriczi Tibor
Nagyér, Damjanich u. 49
diriczitibor@freemail.hu

AZ IGAZI EVANGÉLIZÁCIÓ

Jézus Krisztus földrejöttével egy olyan folyamatot indított el, mely csak halála és feltámadása után kezdett el kibontakozni. Mennybemenetele után elküldte a Szent Lelket, és azon a napon megalakult az első gyülekezet Jeruzsálemben, mely minden további napon szaporodott, elterjedt egész Jeruzsálemre, Judeára, Samáriára, majd hamar azután az egész Római Birodalomra.

Jézus a mennybemenetele előtt elküldte tanítványait, hogy menjenek el az egész világra és tegyenek tanítványokká minden népeket. Ehhez előbb együtt kellett maradniuk Jeruzsálemben, hogy megkaphassák az ígéretnek Szent Lelkét, Aki képessé teszi őket erre a küldetésre.

Az a Péter, aki néhány héttel korábban egy szolgálólány előtt megtagadta az Urat, most több ezres tömeg előtt tett bizonyosságot, miután vette nem a félelemnek, hanem a fiúságnak Lelkét. Az, ami teljesen lehetetlen volt addig, a Lélek ajándékával lehetséges lett. Az egyszerű, írástudatlan és tanulatlan emberek szólták az Igét (Csel. 4: 13), és bizonyosságtételüknek nagy ereje volt.

A Szent Lélek eszükbe juttatta nekik mindazt, amit Jézustól hallottak az elmúlt három évben, az ígéret szerint, melyet maga mondott: Ama vigasztaló pedig, a Szentlélek, a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, a miket mondtam néktek. (János 14:26)

Az igazi missziónak, az evangélizációnak titka a Szent Lélek. A hit hirdetése nem olyan, mint bármilyen világi tudomány, mely iskolában vagy könyvekből megtanulható és utána továbbadható másoknak is. Ez a tudomány élő tudomány, és ha nem az élet árad belőle, akkor az csupán egy ismeret lesz, de nem fakad új élet belőle. Az evangéliumnak pedig nem az a célja, hogy akikhez eljut, azok egy új tudománnyal ismerkedjenek meg, hanem az, hogy ott, ahova eljut, élet fakadjon, hogy a hallgatóknak életük lehessen, örök életük.

Az Úr Jézus azt mondta: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljő az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és a kik hallják, élnek. Mert a miként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában.” (János 5:25-26)

A halottak csak Isten Fiának szavát hallják, az ember szavát nem. Ez a különbség az emberi tudományból származó igehirdetés és a Szent Lélektől való között, melyben maga az Isten Fia szól.

A tudomány nagyon magas szinten tart, minden gond nélkül letudnak gyártani egy búzaszemet úgy, hogy aki azt kézbe veszi egy igazival együtt, nem tudja megkülönböztetni. De ha mindkettőt beteszi a földre, akkor megismerheti, hogy melyik az igazi. Az utánczat nem csírázik ki, nincs benne élet.

Ugyanígy van ez Isten Igéjével is. Ha nincs benne élet, ha nem az igazi, akkor nem csírázik ki a szívben, nem indít el egy új életet.

De új élet csak ott keletkezhet, ahol először a halálon átmegy. Amikor Jézust a görögök látni akarták és hallani, valószínűleg csak szép dolgokat szóló és csodákat véghezvivő embert akartak látni benne, azért így válaszolt kívánságukra: „Bizony, bizony mondom néktek: Ha a földre esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem. Aki szereti a maga életét, elveszti azt; és a ki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt.” (János 12:24-25)

Ahhoz, hogy valaki hirdetni tudja az élő Igét, önmagában is életnek kell lennie. Ahhoz pedig, hogy önmagában élet lehessen, át kell mennie a halálon, a megsemmisülésen. Lehetetlen újjá nem született embernek az élő Igét hirdetnie. Addig pedig nem születhet újjá senki, míg meg nem tagadja régi énjét és meg nem hal annak.

Ez az egyetlen lehetősége az igazi evangélizációnak. Erre nem lehet iskolában, teológián vagy könyvekből felkészülni, erre egyetlen lehetőség van, hogy a szólót maga az Úr készítse fel. Ki kell égetnie belőle az emberit, át kell vinnie őt tűzön, sok kemény hitpróbán, meg kell élnie Ővele együtt a fájdalmak útját, felvenni a keresztet.

Jézus Krisztusról nem lehet hitelesen beszélnie másnak, csak annak, aki ismeri Őt. Őt pedig csak úgy lehet megismerni, ha vele járunk, azon az úton megyünk, amely Ő maga is. Ha valaki így hirdeti az Igét, azt a Sátán nem nézi tétlenül. Ő azt nem bánja, ha ezrek és ezrek hallgatják az igehirdetést nagy stadionokban, ha rengetegen csatlakoznak is az ilyen megagyülekezethez. Őt nem zavarja a forma, ő a lényegtől, az élettől fél. Ott viszont, ahol az

élet terjed, a Sátán nem ül tétlenül; minden lehetséges eszközzel megpróbálja azt elfojtani. Igyekszik az ilyen igehirdetőket félre-rakni az útból, ha másképpen nem megy, akkor üldözés által is.

Az ördög nem alszik, ahogy mondani szokták, és nem kerüli el a figyelmét az élő Ige hirdetése, ott, ahol Jézus Krisztus jelenik meg. Hiszen Ő maga mondta: „azért jött az embernek fia, hogy az ördögnek cselekedeteit elrontsa.” Azért van, Azért volt mindig az üldözés, mert ő nem akarja azt, hogy az élő ige az ő cselekedeteit elrontsa.

Ha teológián lehetne megtanulni az eredményes igehirdetést, akkor nem volna igaz, amit az Úr Jézus mondott: „Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és az értelmesekek elől, és a kisdedeknek megjelentetted.”

Az élő Igének ismertetőjele az, hogy nem csak követőket szerez, hanem életet is őbennük. Ennek az életnek jele a szeretet.

Ez a gyülekezet bizonyágtételének alapja és ereje. Azt mondta Krisztus: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” (János 13:35)

Különösen manapság olyan sok tudomány hangzik, sok információ jut el az emberekhez. Ezért nincs már befogadóképességük egy ezredikre. De szeretet nagyon kevés van, erre viszont vágynak az emberek. A világ nem tudja kielégíteni lelküket.

Az üldözött gyülekezetekben nagyon alacsony szinten volt a teológiai tudás, mégis szaporodtak. Ennek a titka a szeretet volt. Egy ilyen időben nem lehetett külső érdekből megtérni, mert nagyon nagy volt az ár, amit fizetni kellett érte. Egyedül a szeretet volt az, amely ért annyit, hogy mindent bevállaljanak érte az emberek.

Hiába ragaszkodik egy gyülekezet a tiszta tudományhoz, hiába kerüli az elvilágiasodás minden külső formáját, ha hiányzik belőle az első szeretet, akkor megszűnik bizonyágtévő ereje. Hiába tesz szóban bizonyágot, hiába szervez evangélizációt, ha az igazi, krisztusi szeretet nem árad belőle, nem lesz eredménye.

„Ne szeressétek a világot, se azokat, a mik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete.” (1 János 2:15) Lehetetlen dolog megélni úgy a bizonyágot adó testvéri szeretetet, amíg a világ szeretése is ott van a szívben. Amíg pedig valaki a világot szereti, addig nincs meg benne az igazi sze-

retet, addig a világ felé prédikálhat bármilyen szépen, nem lesz ereje bizonyosságának, nem fogja felismerni a világ róla, gyülekezetéről, hogy Krisztus tanítványa.

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3:16) Ha mi is úgy szeretjük a világot, mint Isten, akkor mi is adjuk érte a mi életünket. Ez nem a szemeknek kívánsága, nem az élet kérdése, hanem a világ elveszett embereinek szeretése. A kettő nem lehet együtt.

Ha a gyülekezet tagjai nem szeretik a világot, akkor az isteni szeretet teljessé lesz bennük és közöttük. Ha valaki egy ilyen gyülekezetbe lép, annak ez a szeretet sokkal többet fog mondani, mint egy órás prédikáció.

Az első keresztyéni gyülekezet szaporodásának ez volt a titka. Mindenük közös volt, senki semmit nem nevezett magáénak, egy szívvel és lélekkel minden nap együtt voltak. Ez vonzotta az embereket közéjük.

Az elmúlt évezredek élő gyülekezetei is így alakultak meg és szaporodtak.

Az utolsó idők laodiceai gyülekezete pedig éppen azért nem szaporodik, mert a világ tért nyert tagjainak szívében és kiszorította az igazi testvéri szeretetet.

Ha valaki felismeri, hogy nem töltjük be Jézus Krisztus miszsiói parancsát és nem megyünk, hogy tanítványokká tegyünk mindenkit, akkor gondolja meg, hogy milyen feltétel hiányzik hozzá.

EMBEREKTŐL ELISMERVE

„Mimódon hihettek ti, a kik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget, a mely az egy Istentől van, nem keresitek?” (János 5:44)

Az emberek általi elismerés, a nekik való megfelelés olyan mélyen gyökerezik az emberek lelkében, hogy az újjászületett, igaz keresztyének szíve mélyén is többé-kevésbé jelen van. Ez a tény nagymértékben befolyásolja az ember cselekedeteit, egész életét.

Ha őszinték vagyunk magunkhoz és engedjük, hogy az Ige és a Szent Lélek bevilágítson szívünk mélyébe, mi is felfedezzük ezt magunkban.

Jézus Krisztus életében és munkásságában nagy jelentőséggel bírt, hogy nem embereknek kedvét, hanem az Atya akaratát, az Ő tetszését kereste. Ezt mondta: „Dicsőséget emberektől nem nyerek.” (János 5:41). Ez számára csak úgy volt lehetséges, hogy ismerte az Atya akaratát, Vele szoros kapcsolatban állt, így számára csak az volt fontos, hogy mit akar az Atya. Az Atya akarata pedig az volt és mindörökké is az, hogy az emberek elhiggyék, hogy Őt küldte váltságul, és így Ő általa örök életük lehessen.

Az emberek, akik a sötétséget szerették, nem értették, és nem volt kedvükre való az, amit Jézus Krisztus hirdetett. Ha Ő akkor figyelembe vette volna azt, hogy az emberek mit szerettek volna hallani, és azt prédikálta volna nekik, akkor az élet beszéde nem juthatott volna el hozzájuk, mely megsebez, halált okoz, hogy egy új élet jöhessen létre.

Sok mai igehirdető úgy próbálja megnyerni hallgatóit, hogy olyan ígét hirdet, amelyik számukra kedvező. Úgy véli megnyerni hallgatóit, hogy elhallgatja a keresztet, az önmehtagadást.

Jézus soha nem rejtette véka alá követésének feltételét. Nyilván ez miatt álltak odébb többen a tanítványi közül, ezt mondván: kemény beszéd ez, kicsoda hallgathatja.

Ha valaki kellemes evangéliumot akar hirdetni, az olyan, mint az a fogorvos, akihez elmegy a beteg, de hogy jól érezze magát, nem húzza ki a fogát, hanem csak kellemesen elbeszélget vele. Ha valaki nem akarja megbántani hallgatóit azzal, hogy a bűnt nevé-

nevezi, akkor arra számíthat, hogy sokáig hallgatják őt, de arra nem, hogy gyógyulás származik belőle.

Pál apostol azt mondta: „Mert most embereknek engedek-é, avagy az Istennek? Vagy embereknek igyekezem-é tetszeni? Bizonyára, ha még embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgálója nem volnék. (Galata 1:10)

Figyeljük meg saját életünkben, hogy előfordul-e az, hogy felismertünk valami igazságot, de azt nem valljuk meg olyan előtt, akiről tudjuk, hogy másképpen érti, máshogy gyakorolja? Ez az embereknek való megfelelésből adódik. Ha így van, fontosabb számunkra az, hogy mit gondol rólunk a másik, mintsem az, hogy eljusson hozzá az élő Ige, az Úr üzenete. Ez önszeretet, nem a másik szeretése.

Ezért nincs szeretet általi figyelmeztetés. Az csak egy hamis öngazolás, hogy a békesség kedvéért nem tesszük. Ez nem a békesség kedvéért történik, hanem a mi nyugalomunkért és kényelemszeretetünkért, ami miatt nem tudjuk felvállalni a háborúságot az Igéért.

Az emberektől várt elismerés a hiúságunkból ered. Ahogy külső megjelenésünk azért fontos számunkra, hogy az embereknek tetszen, ugyanúgy minden egyéb területen így van.

Aki mentes a hiúságtól, az semmit nem azért tesz, hogy az emberek elismerését vagy tetszését megnyerje, hanem azért, hogy az ő lelküket megnyerje.

Erre nem lehet másképpen eljutni, csak úgy, ha saját akaratunkat megtagadjuk és felvesszük a keresztet, mely megöli bennünk a hiúság minden csíráját. Így állandóan arra figyelünk, ami az Atya akarata. Csak így leszünk mentesek attól, hogy állandóan változzunk az emberek akarata szerint, egyazon dolgot mindig attól függően mondjunk el, hogy éppen melyik ember hallgatja.

Amíg van bennünk az emberektől való elismerés vágya, addig nem is tudunk figyelni arra, hogy mi az Úr akarata és nem is leszünk képesek a szerint járni, mert az emberek elképzelése és akarata, tetszése nagyon erősen befolyásolja ezt.

A BŰNBOSCSÁNAT

Jézus azt mondja, hogy: „Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.”

Mit jelent a bűnbocsánat, amiben az Atya részesít minket, és amivel egymásnak tartozunk?

A magyar nyelv ugyanazt a szót használja a bűnök bocsánatára, mint az elküldésre, elengedésre. Például, hogy Jézus elbocsátotta a sokaságot. Szabaddá tette. Ugyanígy a bűnbocsánat elengedést, szabaddá tevést jelent.

Ahhoz, hogy nekünk megbocsásson az Atya, elengedhetetlen feltétele az, hogy mi is megbocsássunk. Jézus Krisztus elmondja az adós szolgáról és annak szolgatársáról szóló példázatot, mikor emennek elengedte nagy tartozását, mivel hogy könyörgött neki. Tehát azért, mert könyörgött, kérte. Isten irgalommal és könyörületességgel teljes, de az Ő bocsánatának feltétele az, hogy a bűnös ember megalázza magát előtte. Beismerje, hogy bűnös, hogy el van adósodva úgy, hogy nem képes megfizetni adósságát. Ez a beismerés a bűnvallás. Azt mondja János apostol: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.” Tehát ez a a bűnbocsánat feltétele.

Így ez azt is jelenti, hogy nekünk is akkor kell csak megbocsátani, ha az ellenünk vétkező hozzánk tér, megbánván bűneit és bocsánatot kér? Úgy tűnik, hogy feltételt szab: **ha** megtér, illetve **ha** egy napon akár hétszer is hozzád tér, és azt mondja: Megbántam.

Jézus azt mondja: „Elég a tanítványnak, ha olyan, mint az Ő mestere” (Máté 10: 25). Jézus Krisztusban megvan az istenségnek teljessége, kész a megbocsátásra, irgalommal teljes. De Ő se tudja elengedni az embernek bűnét, ha az nem teljesíti meg a bűnbocsánatnak feltételét. Hiába hajlandó a megbocsátásra, a bűn az ellene vétkezőn marad, és ez, mint egy válaszfal ott van Isten és ember közt. „Íme, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly süket az ő füle, hogy meg nem hallgathatna; hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől, és bűnei-

tek fedezték el orcáját ti előttetek, hogy meg nem hallgatott. (Ézs. 59: 1).

Így bennünk is meg kell lennie a megbocsátásra való hajlamnak. Szívünk szerint készeknek kell lennünk arra, hogy elengedjük a mi atyánkfia vétkét, ha ő hozzánk jön, megbánva azt. Ezt jelenti a szívünk szerint való megbocsátás.

Ez az elengedés. Ez még nem a másik bűnének az elengedése, hanem a mi szívünket szabadítjuk fel.

Az engesztelhetetlenség nagyon súlyos bűn. A szolga, akinek az ő ura megbocsátott, engesztelhetetlen volt. Nem könyörült az ő szolgatársán, nem volt hajlandó elengedni tartozását, ezért az Úr is újra elővette és ráterhelte a már elengedett adósságot. Jól figyeljük meg: azt az adósságot, amit már egyszer elengedett! Ha mi nem tudunk szívből megbocsátani azoknak, akik tőlünk kérik a bocsánatot, az eddig elengedett bűneink mind elő lesznek kérve tőlünk!

A megbocsátásra való hajlam az újjászületett ember természete. A régi emberünk természeténél fogva engesztelhetetlen, így amíg azt nem adjuk a halálba, soha nem válunk részesévé Krisztus természetének. Addig nem is tudunk megbocsátani szívünk szerint. Ha viszont Krisztus él bennünk az új életben, akkor ez természetünké válik. Az engesztelhetetlenség annak a jele, hogy az ember nem született újjá.

Ha ellenünk vétkezik valaki, akkor készeknek kell lennünk a megbocsátásra. Ha újjászülettünk, akkor nem készeknek kell lennünk, hanem készek vagyunk rá. Ez az új természet. Akkor is készek vagyunk, ha nem jön oda hozzánk bocsánatot kérni.

De ez nem azt jelenti, hogy mi el tudjuk engedni neki az ő bűnét, hiszen ezzel ő kötözte meg magát. Azért mondja az Úr, hogy ha vétkezik ellened a te atyádfia, dorgáld meg! Figyelmeztess, hogy megalázhassa magát és ezzel eloldozhassa azt a megkötözést. De ha nem hajlandó erre, akkor ő maga megkötözve marad az ő bűnében, és mi hiába vagyunk hajlandók a megbocsátásra, a bűn ott marad köztünk, éppen úgy, mint az ember és Isten között. Ez a bűn pedig elválaszt egymástól; mint egy tövis, akkor is ott marad, ha mi a magunk részéről megbocsátanánk.

Ahogy Jézusnak adatott hatalom a bűnök bocsánatára, ugyanúgy nekünk is adatik hatalom a bűnbocsánatra. „És mikor

ezt mondta, rájuk lehelle, és monda nékik: Vegyetek Szent Lelket: A kiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsáttatnak azoknak; a kikéit megtartjátok, megtartatnak. (János 20: 23). Ez a hatalom azért adatik az övéinek, mert Ő maga lakik bennük az Ő Lelke által. Így már nem mint emberek bocsátanak meg, hanem a bennük lakozó Krisztus, mint Pál apostol írja a Galatákhhoz: „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; a mely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, a ki szeretett engem és önmagát adta érettem.,” Így a bűnök elengedése nem szuverén döntésünkön alapul, hanem a bennünk lakozó Krisztus természetén.

Így ha valaki ellenünk vét, akkor Krisztus ellen vét (1. Kor. 8: 12). Ha nem alázza meg magát előttünk, akkor Krisztus előtt nem alázza meg magát. Ha pedig ennek hiányában Ő nem bocsátja meg bűnét, akkor mi se tudjuk őt az alól felszabadítani, még ha készek vagyunk is erre a bennünk lakozó Krisztus természete miatt. A bűn, mint egy válaszfal ott marad köztünk, Krisztus és a vétkező közt. Így érthető meg, miért mondja az Úr Jézus azt, hogy bocsáss meg, **ha...** E nélkül nem is fogod tudni őt felszabadítani alóla.

Nem lehet eléggé hangsúlyozni a fontosságát a bűnbocsátnak és a bűnök rendezésére való hajlamosságnak. Azért azt mondja Jézus: „Azért, ha a te ajándékokat az oltárra viszed és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasza van ellened: Hagyd ott az oltár előtt a te ajándékokat, és menj el, elébb békélj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te ajándékokat.” (Máté 5: 23). Egy lépést se tégy tovább az oltár felé. Addig nem fogadja el Isten az áldozatodat, imádkozásodat, éneklésedet, amíg meg nem békülsz a te atyádfiával. Ha tudod, hogy panasza van ellened, ha tudod, hogy vétettél ellene, nincs fontosabb dolog, mint hogy odamenj testvéred elé, alázd meg magadat és add meg a lehetőségét annak, hogy meg tudjon neked bocsátani, fel tudjon téged oldozni.

Ha nem teszed meg, lehet, hogy ő már elengedte szívében a te tartozásodat, de a te bűnöd rajtad marad, és ez, mint egy fal ott marad köztetek.

Mennyi probléma megoldódna, ha a kisgyermeki lelkület szerint mi is meg tudnánk alázkodni és megbocsátani! Mennyi vá-

laszfal leomlana ember és ember közt! Sokszor olyan mélynek tűnő különbségek látszanak, előtérbe kerülnek a hitfelfogásbeli különbségek; pedig az alázat és megbocsátás eltüntetné mindezt.

Ha viszont nincs meg ez az alázat, nincs meg a megbocsátásra való hajlam az újjászületés által, akkor a falak csak nőnek testvér és testvér közt, a levegő megfagy. Semmi jele a bizalmas, őszinte testvéri kapcsolatnak. Ott ahol nem rendezik a viszályt a krisztusi módon, nem hajlandók azonnal otthagyni az ajándékot az oltár előtt és elmenni, megbékülni a testvérrel még az nap, akkor a holnapi nap még nagyobb távolságot fog eredményezni, és ez a távolság egyre inkább csak nőni fog, és egyre nehezebb lesz rendezni. Hiába lesz formális kapcsolat, a bűn mindig érezhető lesz a szívek közt.

Ezt nem lehet az időre hagyni. Ezt az idő nem gyógyítja, hanem csak tovább rontja. Azért ha megemlékezünk arról, hogy a testvérünkkel való kapcsolatot akár a mi részünkről, akár az ő részéről sérülés érte, ne halogassuk, menjünk és rendezzük le azt **azonnal**. Ezt mondja az Ige, ezt mondja a bennünk lakozó Lélek is.

A bocsánatkéréshez alázat kell. Enélkül nem tudjuk megtenni. Ha vétkezünk valaki ellen, akkor azt nem vallhatjuk meg egy gyülekezeti előljárónak abban a tudatban, hogy az le is van rendezve.

Az se megoldás, hogy felállunk a gyülekezetben, és általánosságban bocsánatot kérünk, ha valakit megbántottunk. Ha tudjuk, hogy ki ellen mit vétettünk, akkor oda kell mennünk hozzá, és megnevezve bűnünket, bocsánatot kell kérnünk.

Nagyon nehéz? Ha igen, akkor még Krisztusnak kell növekedni bennünk, nekünk pedig meghalnunk, mert ez egyik jele annak, hogy még mi élünk, nagyon elevenen élünk. Krisztus pedig csak úgy tud bennünk növekedni, ha mi megsemmisülünk.

A MEGÖLT LELKIISMERET

„Keresztelő Jánosnál nem született nagyobb az asszonyoktól szülöttek közül, de aki a legkisebb a mennyeknek országában, az nagyobb őnála.”

Keresztelő János Krisztus hírnökeként, a törvény alatt jött el. Ugyanazt a szerepet töltötte be, mint a törvény, mely Krisztusra vezérlő mester; ő is Krisztusra mutatott (Gal. 3: 24). De mivel a törvény alatt lehetetlen üdvözülni, aki viszont Krisztust hittel elfogadja, annak örök élete van (Gal. 2: 16); ezért mondja Jézus, hogy aki Őbenne hisz, és Isten országának polgára, az nagyobb, mint a legnagyobb, asszonytól született ember. Ezek, akik nem a vértől és a test akaratától születtek (János 1: 12,13).

Akik így újjá születtek, azok már nincsenek a törvény alatt (Róm 6: 14), hanem bennük maga Krisztus él és munkálódik (Gal. 2: 20). A törvénynek feladata, hogy megnövekedjen általa a bűntudat, és mivel az ember nem képes megszabadulni a bűntől, azért vezeti el a törvény az embert Krisztushoz, a szabadítóhoz.

Heródest is megfeddette Keresztelő János az ő bűne miatt, mivel sógornőjével élt. (Máté 14: 3-5). Csak azért nem ölette meg, mert félt a néptől, hiszen Jánost prófétának tartották.

Milyen sok ember van ma is, aki igyekszik eltenni útjából azokat, akik felmutatják bűneiket. Sokan még azok közül is, akik magukat hívőknek nevezik. Semmi nem bántja őket úgy, mint amikor valaki eléjük tartja bűneiket, gonoszságaikat. Minden eszközzel igyekeznek megszabadulni az ilyen embertől.

Jézust se a hegyi beszédért gyűlölték a farizeusok, hanem azért, mert szemükre vetette bűneiket. Azért mondta testvéreinek: „Titeket nem gyűlölhet a világ, de engem gyűöl; mert én bizonyosságot teszek felőle, hogy az ő cselekedetei gonoszak.” (János 7: 7). Minket se fognak gyűlölni azért, ha jót teszünk, hanem csak azért, ha rávilágítunk az embereknek gonoszságára. Semmit nem utálnak jobban az emberek, legyenek azok bár névleg keresztyének is, mint amikor az ő cselekedeteik napvilágra jönnek. Azoktól, akik pedig napvilágra hozzák őket, mindenképpen meg akarnak szabadulni. Ha vallási vezetőkről van szó, akkor pedig félre is teszük őket útjukból, kizárják őket a gyülekezetből.

Így szabadult meg Heródes is az ő lelkiismeretétől, Keresztelő Jánostól. Először csak börtönbe vetette, de később engedve saját bűne sugallatának, Heródiásnak, ki is végeztette. Ezzel el is érte azt, hogy Jézus soha többé nem szólt hozzá (Lukács 23: 8). Egy alkalommal őt rókának nevezte (Lukács 13: 32).

Ha valaki folyamatosan elnémítja azokat, akik őt a megtérésre hívják, akkor egy idő után annyira megkeményedik, hogy már az Úr se szól hozzá többé. Azt mondja a Példabeszédek írója: A ki a feddésekre is nyakas marad, egyszer csak összetörik, gyógyíthatatlanul. (29: 1).

Azért nagyon komolyan kell vennünk, ha figyelmeztetnek minket, és ezzel együtt a Szent Lélek is bizonyosságot tesz bennünk a bűnről (János 16: 8). Ez a jele annak, hogy a figyelmeztetés Istentől van, illetve az, hogy ha az egyezik a Szent Írással is. Ennek fényében nagyon komolyan kell venni és megvizsgálni minden intést.

Ha nem akarja valaki elfogadni az igazságot, hanem ellene áll a figyelmeztetésnek, annak végzetes következménye lesz, mint ahogy Pál apostol írja: „A kinek eljövetele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, És a gonoszságnak minden csalárdságával azok között, a kik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő idvességökre. És azért bocsátja reájok Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak; Hogy kárhoztattassanak mindazok, a kik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban.”

AKINEK MUNKÁJA MEGÉG

„Az Istennek nékem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, fundamentomot vetettem, de más épít reá. Kiki azonban meglássa mimódon épít reá. Mert más fundamentomot senki nem vethet azon kívül, a mely vettetett, mely a Jézus Krisztus. Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít rá erre a fundamentomra; Kinek-kinek munkája nyilván léssen: mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg. Ha valakinek a munkája, a melyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi. Ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül.” (1. Kor. 3)

Jézus Krisztus a hegyibeszéd utolsó szavaiban szól két emberről példájában, akik házat építettek. Az egyik kősziklára, azaz szilárd alapra építette házát, míg a másik ember homokra. Látzólag nem volt különbség a két házban, amíg a vihar el nem jött. Akkor a homokra épített ház összedőlt.

Egyetlen lelki ház se maradhat meg, amelyik nem Jézus Krisztuson épül fel. Egyetlen lelki élet se állhat meg, csak az, amelyik Krisztusban gyökerezik. Az emberi alapokra épített, vallási élet nem állja meg a hitpróbákat, mint pl. egy üldözést. Aki emberi rendelésekre, másik emberre építi fel hitét, annak hite összeomlik. Erről szól Pál apostol a Korintusi levélben, amikor feddi őket, hogy testiek, mert Pálra, Apollósra vagy Kéfásra építkeztek.

Az előző részben írja nekik: „Én is, mikor hozzátok mentem, atyámfiái, nem mentem, hogy nagy ékesszólással, avagy bölcseséggel hirdessem néktek az Isten bizonyágtételét. Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítettről.” Erről az alapról szól Pál, amit vetett, mint bölcs építőmester. Következő levelében nyilván mondja nekik: „Mert nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust; magunkat pedig, mint a ti szolgáitokat, a Jézusért.”

Az alapot, az egyetlen szilárd fundamentomot hirdeti, melyre azután minden hívő embernek fel kell építenie lelki házát. Az, hogy valaki megismerte Jézus Krisztust, még nem jelenti azt, hogy

lelki háza el is készült. Ebbe a házba sokféle építőanyagot lehet beleépíteni: lehetnek azok olyanok, melyek állják az idő próbáját, illetve olyanok is, amelyek nem sokra valók, nem hasznosak az építésben.

Amikor megismerjük Jézus Krisztust, akkor még csak rész szerint van bennünk az ismeret (1. Kor. 13: 9). Ebből kifolyólag sok olyan dolgot teszünk, ami nem Isten szerint való. Nem azért, mert úgy akarjuk, hanem azért, mert gyarló emberek vagyunk, és azért, mert az ismeret csak rész szerint van bennünk. A szándékunk jó, mivel szeretjük Jézus Krisztust, mégis sokszor a kivitelezésünk nem állja meg a helyét. Eljönnek a nehézségek és a kudarcok, és kimutatkozik, hogy mindaz, amit tettünk, az nem bírt teljes értékkel Isten országa számára, bizonyos emberi került bele. Azért kell nekünk sokszor keresztülmenni tűzön, hogy ezek az emberi dolgok, a fa széna és pozdorja kiéghessen belőlünk. Ez az a tűz, ami megtart minket. Ez az a tűz, ami megpróbálja lelki házunkat, és amit beleépítettünk, az kiég belőle, de mi megtartatunk éppen ezen tűz által. Megtartatunk, mert Jézus Krisztusra építkeztünk.

Ez a garancia örök éltünkre nézve. „Felele Jézus és monda nékik: Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, a kit ő küldött.” Aki hisz a Jézus Krisztusban, az üdvözülni fog. Aki nem csak szájjalvalómásában hisz benne, hanem egész életét, mint lelki házát Őrá építi, annak örök élete van, hiszen akkor ismeri Őt. Nem az a hit, amit megvallunk, hanem az, amiért feláldozzuk életünket. Ez a különbség az élő és a holt hit közt.

Jézus azt mondja főpapi imájában: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust.” Tehát aki ismeri Jézus Krisztust, annak örök élete van, és amíg ő maga nem hagyja el Őt, addig meg is marad az ő örök élete. Maga az üdvösség nem a cselekedetektől van, nem abból, hogy ki mit épít be az ő lelki házába.

De az, aki mulandó dolgokat épít be – jó szándéka ellenére is – az kárvallott lesz. Ha viszont valaki maradandó dolgokat épít be lelki házába, akkor jutalmat vesz érte.

ELHAGYOTT-E ISTEN?

Egy igazán Istenben bízó hívő számára nincsenek nyomasztóbb gondolatok, mint az, hogy elhagyta-e őt Isten. Nagyon sok, mély lelki életet élő ember tehet róla bizonyosságot, hogy sokszor kerül ilyen mélypontra, amikor felteszi magának ezt a kérdést. Lehet okunk rá, hogy ezt így érezzük?

Természetesen igen, ha az ember ingatag érzelmeire támaszkodik. De ha Istennek erős Igéjére és ígéreteire, akkor semmiképpen nem!

Ismerjük a Bibliából Ézsau, Saul vagy Júdás esetét, akiknek, habár szívét nem ismerjük, de tudjuk életük végét. Ezek az esetek állhatnak negatív példaként szemünk előtt, ha mélységbe jutunk, és bizonyos hasonlóságokat vélünk felfedezni elmúlt életünkben az ő élettörténetükkel.

Emellett tudjuk azt is, hogy létezik olyan helyzet is, amikor Isten megkeményít valakit, mint Fáraót, vagy a tévelygésnek szellemét bocsátja rá (2. Tess. 2: 10-12). A tévelygésben pedig azt gondolja az ember, hogy jó helyen van. Hasonlóan azokhoz, akik majd az utolsó napon az Úr elé állnak és azt mondják csalódottan: „Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben úztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben? Akkor azt mondja nekik Jézus: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők.”

Ezeket a kétségeket erősíthetik bennünk éltünk elrontott lépései, magunkban felfedezett olyan érzelmek, melyek nem isteni eredetűek, viselkedésünkben vagy cselekedeteinkben olyan dolgok, melyek ezeket a kétségeket növelik bennünk.

Miért nem talált megbánásra való helyet Ézsau? Miért lett elvetve Saul? Miért veszett el Júdás, mint a veszedelem fia? (János 17: 12)

Ézsau nem találta meg a megbánásra való helyet, hasonlóan Júdás se. Miért? Az a Jézus Krisztus, aki azt mondta a tanítványainak, hogy ha valaki egy nap akár hetvenhétyszer is hozzátér, megbánván bűnét, megbocsássonak neki; Ő nem bocsátott volna meg nekik? Pedig Júdás is megbánta azt, amit tett, hiszen ő maga mondta a papi fejedelmeknek: Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért.

Jézus azt mondja azok felől, akiket az utolsó nap el fog utasítani, hogy: „Nem minden, a ki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.” Mit jelent az Atya akaratának cselekedése? Ezt kérdezték a zsidók is: „Mondának azért néki: Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük? Felele Jézus és monda nékik: Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, a kit ő küldött.” (Ján 6:28).

Igen, ez az Isten szerint való cselekedet, hogy higgyünk Jézus Krisztusban. Higgyük el, hogy nála van lehetőségünk életünk rontott dolgainak rendezésére, hiszen nekünk olyan Főpapunk van, aki ismeri az erőtlenségeinket, tudja nem csak bukásunkat, hanem erőtlen akaratunkat. Ismeri újraindulásunkat, és Ő megindul erőtlenségünk érzésén. Nála kell keresnünk a megbánás helyét, és ott meg is fogjuk találni.

Nem szabad, hogy érzelmeink befolyásoljanak minket. A hívő ember kerülhet érzelmileg mélypontra, melynek sok oka lehet. De ezekben a mélységekben erősen meg kell kapaszkodnunk Jézus ígéretében, hogy Ő velünk lesz minden nap a világ végezetéig, ha érezzük ezt, ha nem érezzük. Hiszen a mélységekben már nem is érezzük jelenlétét, érzelmileg olyan mélypontra kerülhetünk. Ilyenkor van nagy jelentősége annak, hogy higgyünk az Isten Fiának nevében, higgyünk az Ő ígéreteiben. Jézus neve erősségünk lehet, ha kétségek emésztenek, ha megesünk, akkor is hozzá mehetünk. Lelki életünk garanciája az, hogy nála keressük a megtartást, nála keressük a megbánásra való helyet.

Miért van az, hogy olyan sokszor annyira közel éreztük magunkhoz Jézust, a Vele való kapcsolatunk pedig olyan sok örömet adott; azután pedig jönnek a kétségek és nem érezzük az Ő jelenlétét.

Keresztelő János maga tett bizonyoságot Jézusról, mikor Ő hozzá ment, hogy megkeresztelkedjen. A Lélek által ismerte fel, mivel előre megmondotta neki Isten: „Akire látod leszállani a Lelket és rajta megnyugodni, Ő az Istennek Fia.” Jánosnak olyan erős bizonyosága volt Jézus felől, biztos volt benne. Mégis, mikor a börtönben volt, amikor a magány és a csüggedés ránehezedett, akkor elküldte tanítványait, hogy megkérdezzék Tőle: „Te vagy-e az, aki eljövendő, vagy mást várunk?” Figyeljük meg, mit mondott Jézus:

„Menjete el és jelentsétek Jánosnak, a miket hallotok és láttok. A vakok látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak és a siketek hallanak; a halottak föltámadnak, és a szegényeknek evangyéliom hirdettetik; És boldog, a ki én bennem meg nem botránkozik.”

Igen, mi is lehetünk így, hogy voltak pillanatok az életünkben, hogy Jézus jelenléte oly kézzelfogható volt számunkra. Azután eljöttek a mélységek, a magány, a megvetés és elkezdünk kételkedni Annak velünk létében, Akit korábban olyan személyesen megtapasztaltunk.

Nagy szükségünk van ezekre a mélységekre, amikor nem érezzük Isten jelenlétét. Azért, hogy hitünk megerősödjön, hogy ne érzelmünkön alapuljon, hanem valós tudat legyen számunkra. Ahogy a Zsidókhöz írt levél mondja: „a hit a nem látott dolgokról való meggyőződés.” A hit az ilyen próbákban erősödik meg, amikor nem látunk és nem érzünk semmit, mert ez a célja Istennek velünk, hogy megtanuljunk hinni minden feltétel nélkül. Hinni az Ő ígéretében, ha nem látjuk is Őt, ha nem tapasztaljuk is meg Őt és nem is érezzük a velünk létét. Hinni ígéretében, hogy Ő velünk van a világ végezetéig, akkor is, ha mi nem tapasztaljuk meg mélységeinkben.

Mi megkapaszkodhatunk Jézus megváltozhatatlan ígéretében: „Azt, aki hozzám jó, semmiképpen ki nem vetem” (János 6: 37.) Kell ennél biztonságosabb ígéret, mely azzal a hittel párosul, hogy Jézus akkor is megtartja ígéretét, ha az ég és a föld összedőlne? Ha ebben megkapaszkodunk a legsötétebb óráinkban, akkor ez, mint napfény, ismét beragyoghat szívünkbe, Jézus jelenléte ismét érezhetővé válhat számunkra, hogy így hitből még erősebb hitbe jussunk, hogy egyre szilárdabban hihessünk Jézus Krisztusban, üdvösségünk szerzőjében, aki elkezdte bennünk a jó dolgot és véghez is viszi az Ő napjáig (Fil. 1: 6).

FÉKEZZ!

A veszélyt jelző táblák nem ok nélkül vannak az út szélén. Ha egy nagyon éles, veszélyes útkanyarulat felé közeledünk autóval, először a veszélyes útkanyarulatot jelző tábla, záróvonal, majd a sebességet csökkentő további táblák, végül a kanyarban feltűnő színű „halszálka” jelzi a vezető számára a veszélyt.

Amelyik autós mindezen jelzéseket figyelmen kívül hagyva nagy sebességgel érkezik a kanyarba, és ott kisodródva balesetet szenved, nem hibáztathat senkit. Kárának saját maga az oka. Vagy figyelmetlen volt, vagy nem vette komolyan a jelzéseket.

A Biblia tele van hasonló veszélyt jelző „táblákkal”. Különösen az idők végét jelző felhívásokat és figyelmeztetéseket tartalmaz. Előre jelzi a veszélyt, majd lassító jelzést ad, a veszélyhez közeledve pedig teljesen felismerhetővé teszi azokat.

Jézus felteszi a kérdést, hogy „az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet e földön?” Hangzik ez a kérdés ma, amikor több mint egymilliárd ember vallja magát keresztyénnek. De mielőtt továbbmennél azzal a megállapítással, hogy valóban sok névleges keresztyén van, de te egy igazi alapon álló gyülekezethez tartozol, vessél egy pillantást életed sebességmérő órájára, és nézd meg, mekkora sebességgel közeledsz a veszélyes kanyarhoz.

Miért van az, hogy a közlekedésben az emberek előbb veszik komolyan a veszélyt jelző táblákat, mint az Ige nagyon határozott figyelmeztetéseit? Ennek az oka a hit megfogyatkozása. A hit a láthatatlan dolgok bizonyossága, olyan, mint ha az ember látná a láthatatlant (Zsid. 11: 1, 27). Ha ez a hit megfogyatkozik, akkor ez a látás is meghomályosul és az ember szem elől veszíti azt, ami pedig a tudatában teljesen bizonyos.

Tedd fel magadnak a következő kérdéseket:

- Jut-e mindennap eszedbe, foglalkoztat-e naponta többször is az a gondolat, hogy lehet, hogy Jézus a mai napon fog visszajönni?

- Van-e őszinte vágy a szívedben, hogy bár csak minél előbb megjelenne; vagy pedig szíved mélyén azt szeretnéd, hogy még várjon egy kicsit?

- Buzgó vagy-e minden nap imádkozásban és a Biblia olvasásában, van-e élő kapcsolatod az Úrral a nap minden órájában;

vagy pedig csak minden nap elmondod a rutinos reggeli és esti imát, sietve elolvasol egy részt a Bibliából, az idő többi részében pedig elfoglalod magad a sok földi teendőddel?

- Szíveden hordozod-e a testvérek sorsát és a gyülekezet hanyatló lelki állapotát; vagy pedig csak eljársz a gyülekezetbe, amikor istentiszteleti alkalom vagy éneklés van, a társalgás alatt pedig már csak a földi dolgokkal foglalkozol?

Ha ezekre a kérdésekre negatív válaszokat adsz, miután őszintén egy pillantást vetted életedre, akkor biztos lehetsz benne, hogy túlságosan nagy sebességgel közeledsz a veszély felé. Biztos lehetsz benne, hogy Jézus Krisztus hamari visszajövele váratlanul fog érni téged.

Ha így van, akkor kérlek, saját érdekedben vizsgálj felül életedet; most még beletaposhatsz a fékbe!

A Biblia nagyon komolyan figyelmeztet, és nem hagy kétségeket az utolsó idők veszélyeivel és azok következményeivel kapcsolatosan. Ha figyelmen kívül hagyod azokat, magad leszel oka azok következményeinek. A kegyelmes Isten nem akarja, hogy elveszél, ezért mindig, mint most is felhívja figyelmedet ezekre a veszélyekre, ezek által pedig életed állapotára.

A felelősséget nem lehet másra hárítani. A figyelmeztetés elérkezett hozzád, a döntés pedig nálad van. Vagy fékezel, vagy pedig továbbra is ugyanezzel a sebességgel haladsz tovább a veszély felé.

Meg ne nehezedjenek a ti szíveitek

Az utolsó idők, modern korunk egyik legjellemzőbb vonása az időhiány, a rohanó élet, az anyagi javak hajszolása, az élet adta örömök kihasználása.

Ez nem csak hogy hatással van a keresztyénségre, de valóságban jellemző is rá. A média és egyéb reklámok által felgerjesztett igények kielégítése olyan sok időt vesz igénybe, hogy közben a lelki élet teljesen elsorvad.

Jézus Krisztus határozottan figyelmeztet: „De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezedjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap: Mert mintegy tőr, úgy lep meg

mindeneket, a kik az egész föld színén lakoznak. Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tétessetek arra, hogy elkerüljétek mindezeket, a mik bekövetkeznek, és megáll-hassatok az embernek Fia előtt! „

JÉZUSBAN MEGBOTRÁNKOZNI

Ha azt halljuk, hogy megbotránkozni, az jut eszünkbe, hogy valaki egy másik ember hamissága, bűne miatt elfordul az Úrtól. Ez így is van. Ezért az is megállja a helyét, ha valaki az ő cselekedetével és eljárásával a másikat a bűnre indítja vagy példát ad neki a bűnben, mert a bűn elválasztja az embert Istentől.

De az Igében több helyen is olvashatunk az Úr Jézusban való megbotránkozásról. Mikor János követeknek felsorolja azokat a jeleket, amelyekről megismerheti, hogy Ő az ígért Messiás, akkor a végén azt is mondja: „És boldog, aki énbennem meg nem botránkozik” (Máté 11: 6).

Az előző versben Urunk olyan jeleket sorolt fel, amelyek által fel kellett volna minden, a próféciákat kutató embernek ismernie, hogy Jézus a Messiás. A betegek meggyógyítása, az Evangélium hirdetése; ezekről már korábban szóltak a próféciák.

Amíg Jézus jót tett az emberekkel, addig nagy volt a népszerűsége, addig sokan szerették és követték őt. Amíg sok ezer embernek enni adott, addig szívesen követte őt a sokaság. Amikor viszont a lelki dolgokról, az Isten országának titkairól szólt az embereknek, akkor sokan megbotránkoztak (János 6: 60-63). Nem érthették, miről szólt nekik Jézus. Mikor Péter felismerte, hogy ezek a beszédek örök életnek beszédei, akkor kitartott mellette, mert nem csak elhitte, hanem ezek által fel is ismerte, hogy Ő a Krisztus, az élő Istennek Fia (68-69. vers). Amikor később megkérdezte őket az Úr, hogy kinek mondják Őt az emberek, illetve kinek mondják őt a tanítványok, szintén Péter felelt ugyanazokkal a szavakkal: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia! (Máté 16: 15-26). Péter felismerte Jézusban a Messiást az Ő cselekedetein keresztül, az Ő Igéjén keresztül. Ez volt az első lépés számára Jézus felé.

De hátra volt még valami, amiről Péter még nem tudott. Jézus ismerete még mást is tartogatott számára, amit nem volt még képes ő se összeegyeztetni addigi megtapasztalásával. Ez hamar ki is derült, amikor Jézus elkövetkezendő szenvedéseiről beszélt. Ezt már nem tudta Péter hova tenni, nem tudta beilleszteni a Mesteréről addig alkotott képbe. Hogy Jézusnak sokat kell szenvednie, sőt megöletnie, ez már nem fért össze róla alkotott ismeretével.

retével. Ezért mondta Neki: „Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te veled!” Hogy is történhetne, mikor ő maga feltámasztotta a halottakat, olyan erővel és hatalommal bírt, hogy a természeti erők is engedtek neki! És őt majd az emberek megölik? Nem, ezt Péter teljességgel elképzelhetetlennek tartotta.

Akkor Jézus elkezdett nekik szólni azokról a mélységes dolgokról, amit úgy tűnik, még akkor nem érthettek meg: (Mát 16:24) „Ha valaki jőni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem. Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt.”

Nem értették még a tanítványok, hogy amikor az életről szól, akkor miért van az összekötve a kereszttel, a szenvedéssel és a halállal. Nem botránkoztak meg még akkor Jézusban, de nem jutott el tudatukig, amit mondott. Majd amikor közeledett annak beteljesedése, akkor azt mondta nekik: Ezen az éjszakán mindnyájan megbotránkoztok bennem; mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a juhok.

Ismét Péter sietett a felelettel: „Ha mindnyájan megbotránkoznak is, de én nem!

És bekövetkezett az, amit az Úr előre megmondott. Azok, akik mindig körülötte voltak, akik felismerték benne a Messiást az Ő beszédéről, az Ő cselekedeteiről, most elveszítették ezt a képet. Mesterük, akit oly hatalmasnak ismertek, most ott áll tehetetlenül. Megbotránkoztak benne.

Amíg felettünk is süt a nap, amíg minden olyan békeséges körülöttünk, amíg a gyülekezetben olyan szépen mennek a dolgok, olyan könnyen felismerjük mögötte az Urat. Addig olyan egyértelmű számunkra, hogy Az, akit szolgálunk, az Jézus Krisztus, az élő Istennek Fia. Hiszen annyi áldást kapunk, annyi szeretetet és törődést a testvérek részéről, halljuk az élő Igét a gyülekezetben.

Jézus Krisztus a magvető példájában így szól: (Mát 13:20) „A mely pedig a köves helyre esett, ez az, a ki hallja az ígét, és mindjárt örömmel fogadja; De nincs gyökere benne, hanem csak ideigvaló; mihelyt pedig nyomorgatás vagy üldözés támad az íge miatt, azonnal megbotránkozik.”

Ha eljönnek a megvetések, a meg nem értések életünkben az Úr miatt, ha elkezdődik az üldözés és megvetés Jézus követése miatt, különösen ott, ahol nem számítottunk rá, akkor mutatkozik meg, hogy hova esett a mag. Hogyan érthetnénk meg mi is Jézust, Aki mellett eddig csak olyan sok szép és jó dolgot tapasztalhatunk, most pedig minden oldalról a megvetés és a szenvedés a részünk. És mindemellett nem érezzük a megoldást, a szabadulást. Az Úr hallgat, amikor a szabadulásért kiáltunk, és nem szabadít meg minket ellenségeink kezéből, hanem úgy tűnik, hogy mi maradunk a vesztesek, ellenségeinknek pedig továbbra is jól megy dolga. Minekünk, akik meggyőződünk az Úr közellétéről, az igazság jelenlétéről, vesztesként kell megélnünk az eseményeket, nekünk kell a rövidebbet húzni?

Milyen sokszor meginog a hitünk! Mennyire hasonlóak vagyunk a tanítványokhoz, akik még nem érthették meg, hogy az élet csak a halálon, a szenvedésen keresztül valósulhat meg. Péter fogadkozott, hogy inkább meghal vele együtt, de akkor se botránkozik meg. De amikor látta Jézust némán elszenvedni minden bántalmat, akkor már nem ismerte fel benne ugyanazt a Mestert, aki korábban olyan sok jót tett, és olyan nagy hatalommal bírt.

Keresztelő Jánosnak, aki a börtönben szenvedett, azt üzenté Jézus: Boldog, aki énbennem meg nem botránkozik. Most nekünk is szól: Boldogok vagytok, ha akkor se fordítotok nekem hátat, ha eljönnek az üldözések és háborúságok, ha akkor is felismeritek bennem az Isten Fiát, amikor ezekben az időkben csak a megaláztatás ér titeket és a nálatok levő, megtapasztalt igazságokat a sárba tiporják, és én csak hallgatok.

Milyen jó felismerni azt, hogy ez az egyedüli út az igazság győzelméhez. Krisztus is csak ezeken a szenvedéseken keresztül jutott el a dicsőségre, de csak azoknak jelentette meg magát feltámadása után, akik hittek Őbenne. Akik bár ha nem értették meg őt, de szerették, azok ismerhették meg a megdicsőült Krisztust. De később megértették, és az oly hirtelenkedő és mélyen megszégyenült Péter azt írja levelében: (1. Péter 4:12) „Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, a mely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami réműletes dolog történnék veletek; Sőt, a mennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljete, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vígadozva örvendez-

hessetek. Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke, a mit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítitek azt.

Igen, Péter akkorra már tudta, hogy kicsoda Krisztus. Akkor már képes volt korábbi ígéretét betölteni, amikor azt mondta: Uram, te veled kész vagyok mind tömlőcre, mind halálra menni!

Boldogok vagyunk, ha nem botránkozunk meg Jézusban. Akkor nekünk is részünk lesz abban, ami Őt érte: elhagynak barátaink és megbotránkoznak bennünk. Addig szeretni fognak minket, amíg jót teszünk velük, de ha életünkkel és szavainkkal bizonyágot teszünk az ő hamisságaikról, akkor nem leszünk kívánatosak nekik. De még barátaink se fognak megérteni, ha eljön részünkre is a szenvedés és megvetés Krisztus nevéért, ha felismerték ugyan bennünk korábban Krisztust a mi beszédeinken keresztül, de később már nem ismerik fel a bennünk lakozó új teremtménynek, Krisztusnak szenvedését és látszólagos veszteségét.

Boldogok lehetünk, ha mi nem botránkozunk meg Krisztusban, amikor Ő megjelenik az Ő megvetett és el nem ismert szenteiben és nem fordítunk hátat az ilyeneknek. Boldogok lehetünk, ha Krisztus szenvedésében és halálában így részünk lehet, mert ekkor fogjuk felismerni életünkben az élő és megdicsőült Krisztust.

AKI MEGBOTRÁNKOZTAT EGYET E KICSINYEK KÖZÜL

Jézus szavai nagyon súlyosak, amikor ezt mondja: „A ki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, a kik én bennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék. (Máté 18:6)

Egy szemléltető kis történettel szeretném kezdeni erről a kérdésről való gondolataimat:

George Thomas plébános volt New England-nak egy kis városkájában. Húsvét reggelén, amikor zsúfolt templomában felment a szószékre prédikálni, egy régi, rozsdás, rozoga madárkalitkát vitt magával és letette a szószék párkányára. Persze mindenki meglepődve nézte és kíváncsian várta, mi fog itt történni. A plébános elkezdte a prédikációt: „Amikor tegnap végigmentem a Főutcán, szembe jött velem egy fiatal gyerek, kezében lóbálta ezt a madárkalitkát, és a kalitka alján három kis vadmadár lapult, reszkette a hidegtől és a félelemtől. Megállítottam a fiút és megkérdeztem:

- Na, mit viszel magaddal?
- Csak ezt a három vacak madarat - felelte.
- Aztán mit akarsz csinálni velük? - kérdezősködtem.
- Hazaviszem őket és szórakozom velük - felelte. - Feldühítem őket, kihúzom a tollaikat, egymás közötti viadalra uszítom őket. Élvezni fogom.
- De előbb-utóbb beleunsz majd. Utána mit csinálsz velük?
- Ó, van otthon két macskánk - mondta a fiú -, azok szeretik a madárhúst. Megetetem őket velük.

Hallgattam egy kicsit, aztán ismét megszólaltam:

- Fiam, mennyit kérsz a madarakért?
- Nem kellenek magának azok a madarak, atya. Hiszen azok csak vacak szürke mezei madarak. Még énekelni sem tudnak. Még csak nem is szépek.
- Mennyit akarsz értük? - kérdeztem ismét.

A fiú végignézett rajtam, mintha megbolondultam volna, aztán megmondta az árat: tíz dollár. Kivettem a zsebemből a tíz dollárt, odaadtam a gyereknek. A fiú letette a kalitkát a földre és egy

28 AKI MEGBOTRÁNKOZTAT EGYET E KICSINYEK KÖZÜL

pillanat alatt eltűnt. Én aztán felemeltem a madárkalitkát, elvittem a közeli parkba, ott letettem, kinyitottam az ajtaját, és szabadon engedtem a madarakat."

Miután Thomas plébános elmondta a kalitka történetét, mindjárt egy másik történetbe kezdett:

„Egy nap a Sátán és Jézus között párbeszéd folyt. A Sátán épp az Édenkertből jött és büszkén dicsekedett:

- Az egész emberiséget a kezeim közé kaparintottam. Csapdát állítottam nekik olyan csalétekkel, amelynek nem tudnak ellenállni. Mind az enyémeik!

- Mit fogsz csinálni velük? - kérdezte Jézus.

- Szórakozni fogok velük. Megtanítom őket, hogyan házasodjanak és hogyan váljanak el egymástól; feldühítem őket, meg arra is megtanítom, hogyan gyűlöljék és kínozzák egymást; hogy részeskedjenek és kábítózzanak; arra, hogy fegyvereket és bombákat találjanak fel és öljék egymást. Nagyon fogom élvezni - mondta a Sátán.

- Mit csinálsz majd velük akkor, ha elegend lesz a játékból?

- Megölöm őket! - felelte a Sátán.

- Mennyit kérsz értük? - érdeklődött tovább Jézus.

- Nem kellenek neked azokaz emberek! Nem jók azok semmire! Megveszed őket, ők pedig csak gyűlölni fognak. Leköpnék, megátkoznak és megölnék. Nem kellenek ők neked!

- Mennyit kérsz? - kérdezte újból Jézus.

A Sátán végignézett Jézuson és megvető gúnnyal mondta:

- A véredet, az összes könnyedet és az egész életedet!

Jézus így szólt:

- Megegyeztünk! - aztán kifizette az árat..."

Hogy egy kicsit megérthessük, miért olyan súlyos bűn a botránkoztatás, bele kell gondolnunk, hogy mit fizetett Jézus minden egyes lélekért a Golgotán. Ha belegondolunk abba, hogy ezért milyen drága számára minden egyes lélek, akiért utolsó csepp vérének is feláldozta, kezdjük megérteni, hogy mit jelent a botránkoztatás.

Egy ószövetségi példát szeretnék idézni: Éli papnak két fia a templomban szolgált az áldozatok körül. Amikor az emberek felhozták áldozataikat Isten elé, akkor ők kényszerítették a népet, hogy az áldozati állatból adjon húst a papoknak. Akik pedig nem

engedtek a szónak, azoktól erővel elvették. Az Ige így jellemzi a papok cselekedetét: „Igen nagy volt azért az ifjaknak bűne az Úr előtt, mert az emberek megútálják vala az Úrnak áldozatát.” (1 Sámuel 2:17).

Mi a botránkoztatás?

Sokan összemoszák a megütköztetéssel és nem tudják különválasztani, ezért minden olyanra vonatkoztatják, amiben mások (elsősorban hittársak) megütköznek, ami nem tetszésüket váltja ki. Ezért azt mondják, hogy semmi olyat ne tegyünk, ami békétlenséget okoz a másikban.

Jézus Krisztus azt mondja: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert. Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támasszak az ember és az ő atyja, a leány és az ő anyja, a meny és az ő napa közt; És hogy az embernek ellensége legyen az ő háza népe. (Máté 10:34-36)

Ha Istennek akaratát tesszük vagy szóljuk, akkor az okvetlenül háborúságot, ellenségeskedést, sőt botránkozást szül. Ott, ahol az igazság és a hamisság szembetalálkozik, vihar keletkezik, miképpen a villám a hideg és meleg levegő találkozására folytán jön létre. Ez törvényszerűség. Ez az új magvetés, a kezdő hit nagy próbája, melyen már az elején sokan megbotránkoznak, mint ahogy az Úr mondta: „A mely pedig a köves helyre esett, ez az, a ki hallja az Igét, és mindjárt örömmel fogadja; De nincs gyökere benne, hanem csak ideig való; mihelyt pedig nyomorgatás vagy üldözés támad az Ige miatt, azonnal megbotránkozik.” (Máté 13:20-21)

Az ördög ezt természetesen a békességre való hajlammal próbálja megmagyarázni. Azt mondja, hogy inkább ne mondd, inkább ne tedd, minthogy békétlenséget okozz általa. Jézus Krisztus pedig azt mondja: „Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak a Földre.”

Ez különösen akkor válik élessé, ha mindez a gyülekezeten belül történik. Bármennyire különös, de itt hasonlóképpen a sötétség és a világosság összeütközéséről van szó. Jézus és az apostolok soha nem engedtek a farizeusok nyomásának a békesség kedvéért, hogy ne szóljanak, ne cselekedjenek. Nem mondta a tanítványoknak, hogy mossák meg a kezeiket, mert ezt szeretnék a

30 AKI MEGBOTRÁNKOZTAT EGYET E KICSINYEK KÖZÜL

farizeusok, és nehogy megbotránkoztassák őket. Egyetlen ponton se engedte, hogy igazolva lássák magukat abban, hogy emberi rendelkezéseket isteni parancsolat szintjére emeljének, vagy azokat helyettesítsenek.

Ha mi olyan dolgokat elfogadunk, és a békesség kedvéért tesszük, amit a gyülekezeti hagyomány vagy a vezetők rendelete az Igével egy szintre helyezett, vagy adott esetben azokat fölé rendelte, akkor cselekedetünkkel megerősítjük az emberi rendelést. Az Úr Jézus így tanít: „És erőtelenné tettétek az Isten parancsolatját a ti rendelkezéseitek által. Képmutatók, igazán prófétált felőletek Ésaías, mondván: Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, a melyek embereknek parancsolatai.” (Máté 15:6-9)

Pál apostol hasonlóról szól, amikor ezt írja: „De még a velem levő Titus sem kényszerítettett a körülmetélkedésre, noha görög vala, Tudniillik a belopózkodott hamis atyafiakért, a kik alattomban közénk jöttek, hogy kikémleljék a mi szabadságunkat, mellyel bírunk a Krisztus Jézusban, hogy minket szolgálkká tegyenek: Kiknek egy pillanatra sem adtuk meg magunkat, hogy az evangyéliom igazsága megmaradjon számotokra.” (Galata 2:3-5)

A botránkoztatás, amiről az Úr Jézus beszélt, nem erről szól. Pál apostol kifejti azt, hogy annak, aki valóban megismerte Jézus Krisztust, szabadsága van, miután ezzel együtt felismerte azt is, hogy se az ételek, se a napok, se egyéb ceremónia nem bír több jelentőséggel, mint csak hogy minden Jézusra mutat. Így aki őbenne él, az igazán szabad minden efféle kötöttség alól. Szabadon ehet húst és ihat bort, mehet be bálványtemplomba; de itt azonnal fel is teszi a kérdést, hogy melyik a fontosabb: ezzel a szabadsággal való élés, vagy pedig az erőtlen atyánkfiának lelke. Idézem Pál apostol szavait:

„Pedig az eledel nem tesz minket kedvesekké Isten előtt; mert ha eszünk is, nem leszünk gazdagabbak; ha nem eszünk is, nem leszünk szegényebbek. De meglássátok, hogy ez a ti szabadságtok valamiképen botránkozásukra ne legyen az erőtléneknek. Mert ha valaki meglát téged, a kinek ismereted van, hogy a bálványtemplomnál vendégeskedel, annak lelkiismerete, mivelhogy

erőtelen, nem arra indíttatik-é, hogy megegye a bálványáldozatot? És a te ismereted miatt elkárhozik a te erőtelen atyádfia, a kiért Krisztus meghalt. Így aztán, mikor az atyafiak ellen vétkeztek, és az ő erőtelen lelkiismeretüket megsértitek, a Krisztus ellen vétkeztek. Annakokáért, ha eledel botránkoztatja meg az én atyámfiát, inkább soha sem eszem húst, hogy az én atyámfiát meg ne botránkoztassam.” (1 Korinthus 8:8-13)

Sokszor nagyon nehéz szétválasztanunk, hogy melyik cselekedetünkkel erősítünk meg valakit az emberi rendelkezésekben való gyökerezésében, vagy melyikkel okozzuk azt, hogy nem lévén meg e szabadság ismerete, bűnre visszük őt. Ehhez Istentől kérhetjük a bölcsességet. Azt mindenképpen szem előtt kell tartanunk, hogy egyetlen lélek értéke is milyen, emberi szavakkal kifejezhetetlen nagy.

Visszatérve eredeti példánkra, Éli pap fiaihoz, láthatjuk, miért olyan súlyos bűn a botránkoztatás. Természetesen mindenki-re vonatkozik, aki hamis cselekedetével kiábrándítja a hittől az erőtlent hívőket, Krisztus drága vérében megváltott embereket. De itt külön megemlítendő a gyülekezet elöljáróinak hamissága. Ha a munkákat részrehajlással, hamis vádak és valótlan hírek alapján végzik el, ha emberi rendelkezéseiknek úgy szereznek érvényt, hogy aki azokat nem fogadja el, kizárják a gyülekezetből. Ezeket a hamisságokat látva olyanok, akik még mélyen nem gyökereztek a Krisztusban, elhagyják a gyülekezetet, és vagy magányosan sorvadnak el, vagy egyik közösségtől a másikig járva összezavarodnak és végül feladják...

Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükség, hogy botránkozások essenek; de jaj annak az embernek, a ki által a botránkozás esik. (Máté 18:7)

TÉVELYGÉS VAGY TISZTÁNLÁTÁS

Senki nem azért tévelyeg, mert tévelyegni akar. Mivel a lelünk sorsa sokkal fontosabb, mint a test jólléte, így mindenki szeretné az igazságot tisztán látni. Mi az oka hát annak, hogy sokan vannak a keresztyének közül, akik mégse ismerik az igazságot és tévelyegnek? Egyáltalán, ki az aki tévelyeg, és miről lehet felismerni? De van ennél egy számunkra fontosabb kérdés is: Én személyesen tévelygek-e, és ha igen, honnan tudom azt felismerni?

Nagyon súlyos hiba az, amikor valaki a tisztánlátást a saját hitfelfogásához méri. Ha valaki úgy gondolja, hogy gyülekezetének hitfelfogása a mérce, és mindenkit, aki nem a szerint él vagy gondolkodik, tévelygőnek tekinti. Ez már egy biztos jele annak, hogy ő maga nem is ismerte meg az igazságot. Ugyanis az igazság ismerete nem hitfelfogás megismerésében áll, hanem annál sokkal többet takar. Jézus azt mondja magáról, hogy Ő az út, az igazság és az élet (János 14: 6), és csak annak van örök élete, aki Őt ismeri (János 17: 3).

Tehát az egyedüli igazság Jézus Krisztusban van; aki Őt ismeri, az nem tévelyeg. Mikor Pilátus feltette a kérdést, hogy mi az igazság, akkor nem ismerte fel, hogy maga az igazság áll előtte emberi testben.

Az Ige alapján mondhatjuk ki határozottan, hogy mindaz, aki nem ismeri Jézus Krisztust, az tévelyeg. De hát melyik az a keresztyén, aki nem ismeri Jézust? Jézust ismerni, azaz tudni róla, hogy Ő Isten Fia és Megváltó, aki meghalt a bűnösökért, illetve Őt személyes kapcsolat által ismerni, az két különböző dolog. Attól, hogy valaki az Ő nevében tanít, cselekszik, nem jelenti azt, hogy ismeri is Őt (Máté 7: 22, 23). Aki nem ismeri Őt, hanem csak azt gondolja, hogy ismeri, az tévelyeg.

Nézzük meg, mit mond a Szent Írás a tévelygéssel vagy tisztánlátással kapcsolatban. Ahhoz, hogy az Igét annak tisztaságában érthessük, úgy kell olvasnunk, mintha most először olvasnánk. Tagadhatatlanul hordozunk egy olyan „szemüveget”, mely a mi hitgyakorlatunk és hitfelfogásunk, melyen keresztül akarva-akaratlanul olvassuk a Bibliát. Ezért van az, hogy ha valaki nem gyülekezetünkben nőtt fel, és az Urat az Igén keresztül ismeri meg, a Bibliát sok ponton máshogy érti, mint mi. És ez csupán ab-

ból adódik, hogy a sok hagyomány nem torzítja el annak tiszta értelmét.

A tévelygésnek egyik oka, hogy sok emberi rendelést ragasztunk a tiszta Igéhez, illetve a hosszú időn keresztül kialakult szokásokat egyenértékűvé tesszük a Szent Írással, sőt sok esetben ezeket a Biblia tanítása fölé helyezzük (Máté 15: 6-8). Ezek elkerülhetetlenül a tiszta igazság megismerésében akadályoznak meg minket. Erre tipikusan jellemző, hogy ha egy tradicionális értelmezést megpróbálunk elvetni, megbélyegzett lelkiismeretünk jelez, amit azután összekeverünk a Szent Lélek figyelmeztetésével. Éppen ezért ebből a tévelygésből a legnehezebb megszabadulni, ez tart fogva óriási tömegeket.

A tévelygésnek komoly oka az Írások nem ismerése (Máté 22: 29). Ez egyrészt egy nagyon elfoglalt, rohanó életvitelből adódik, ami nem teszi lehetővé azt, hogy a Bibliát igazán elmélyülve olvassuk, hanem csak egy felületes, kötelességtudó olvasással megelégszünk. Másrészt abból adódik, hogy nem vagyunk képesek az előbb említett szűrőt elvetni és csak a tiszta Igét elfogadni.

Amikor Jézus azt mondta: „Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, a melyek bizonyosságot tesznek rólam;”, akkor sokan ezt úgy értelmezik, hogy a tisztánlátás és az örök élet a Biblia ismeretében van elrejtve. Pedig az Úr éppen nem ezt mondja vele, hanem azt, hogy az Írásokban nem az örök élet van elrejtve – még ha azt is hiszitek – hanem azok Jézus Krisztusról tesznek bizonyosságot. Ha ez nem így volna, és a bibliaismereten múlna az üdvösség és a tisztánlátás, akkor ellentmondásos volna az, amit Krisztus mondott: „Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és az értelmesek előtt, és a kisdedeknek megjelentetted.”

Aki Jézus Krisztust személyesen megismerte, az felismeri Istennek írott Igéjében Őt, és így a Biblia igazolja azt, hogy jó úton jár. Ha valaki nem ismeri Őt személyesen, akkor teológiai ismeretekre eljuthat ugyan a Bibliából, mégis tévelyeg. Ez a titka annak, hogy míg sok teológus nem ismeri Jézust, annak ellenére, hogy a Bibliát szinte kívülről tudja; addig sok egyszerű, írástudatlan ember ismerte az igazságot a középkorban is, aki olvasni se tudott és

Bibliája se volt, de mégis ismerte az igazságot, mert ismerte Jézus Krisztust.

Most az utolsó időkben, amikor olyan sok tévtanítás terjed mindenfelé, nagyon fontos ismernünk a Bibliát, mely megmutatja azt, hogy egyezik-e a mi hitünk vele, azaz valóban Jézus Krisztusban vagyunk-e. Aki gyülekezetének hivatalos hitfelfogását követi inkább, és azt fogadja el, még akkor is, ha annak semmi igei alapja nincs, az biztos lehet benne, hogy nem ismeri Jézus Krisztust és tévelyeg.

Ha valaki felismer egy igazságot a Szent Írásból és ennek valamilyen oknál fogva nem akar engedelmeskedni, óhatatlanul belekeveredik a tévelygésbe. (2. Tess. 2: 11-12) Ez az engedetlenség lehet a hagyományhoz való ragaszkodás éppúgy, mint a test kívánságának való engedés. Ez a lelkiismeret elnyomásából adódik, és egy idő után teljes meggyőződéssel teszi azt, amivel régebben küzdött, és nem engedett a Szent Lélek figyelmeztetésének, mely soha nem mond ellen a Bibliának. Ebből csak úgy tudunk megszabadulni, ha ismét nagyon komoly önvizsgálatot tartunk, és visszamegyünk ahhoz a ponthoz, ahol elrontottuk.

Az igazság ismeretére való eljutásnak egyik akadálya a hit hiánya (Róma 1: 17.). Ha egyszerű hittel nem tudjuk elfogadni az Igének minden szavát, képtelenek leszünk megérteni. Éppen ilyen hittel kell elfogadnunk azt is, hogy: „Aki az Úrnak nevét segítségül hívja, az megtartatik.” Vagy pedig: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, a ki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki. De kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert a ki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, a melyet a szél hajt és ide s tova hány.”

Ha viszont megadatik ez az ismeret és értelem, amit hitből kér valaki, de azt mégse teszi, mert vagy nem akar szakítani a hagyománnyal, vagy nem tetszik neki testi beállítottsága miatt, vagy mert nem mer emberekkel szembe helyezkedni és így felvállalni Krisztust, a megismert igazságot, az mindenképpen tévelygésbe kerül.

Jézus Krisztust – és így az igazságot - megismerni csak úgy tudjuk, ha átadjuk neki életünket és nem akarunk a saját magunk urai, életünk irányítói lenni. Ha valóban meg akarjuk őt ismerni,

mint az örök élet egyetlen feltételét, akkor el kell fogadnunk zúgolódás nélkül azt az isteni vezetést, mely sok szenvedést okoz számunkra és olyan úton visz bennünket, mely emberünknek nem fog tetszeni. Ha így hagyjuk magunkat vezettetni Ő általa, akkor lehetünk biztosak benne, hogy az igazság ismeretére fogunk eljutni. Jézus Krisztust azokban a mélységekben lehet megismerni, ahova minket csak úgy tud elvezetni, ha lemondunk a saját elképzelésünkről, azaz megtagadjuk önmagunkat. Ha így átengedjük neki életünk vezetését, megdöbbenve fogjuk tapasztalni, hogy mindaz az ismeret, hagyomány, vallásos gyakorlat, melyekre eddig építettünk, semmi más nem volt csak homok. Ha így megismertük Krisztust, akkor miénk az élet, az igazság és a bölcsesség (1. Kor. 1: 30). Akkor biztosak lehetünk benne, hogy semmi tévtanítás, semmilyen vihar nem lesz képes az Őrá épített lelki házunkat romba dönteni.

Ha viszont nem hagyjuk magunkat Tőle vezettetni, hanem a saját utunkat akarjuk járni, akkor egy idő után visszafordíthatatlan tévelygésbe keveredünk, ahonnan se ember, se Isten, se az Ő Igéje nem tud már minket visszafordítani.

ZSIDÓNAK ZSIDÓVÁ LENNI

Nagyon sokszor jelent kérdést számunkra, hogy miként járjunk el, ha valamiben megütközik a testvérünk, vagy megszomrodik az miatt, amit teszünk. A válasz egyértelmű lehetne, ha más ígéresekkel figyelmen kívül hagyva, csak a következő Igét vennénk alapul: „Jó nem enni húst és nem inni bort, sem semmit nem tenni, amiben a te atyádfia megütközik vagy megbotránkozik, vagy erőtelen” (Róma 14: 21). „Annakokáért, ha eledel botránkoztatja meg az én atyámfiát, inkább soha sem eszem húst, hogy az én atyámfiát meg ne botránkoztassam” (1. Kor. 8: 13).

Ugyanakkor Jézus figyelmen kívül hagyta a farizeusok véleményét, amikor megbotránkoztak benne. Mégis evett a bűnösökkel, annak ellenére, hogy a farizeusoknak ez nem tetszett (Máté 9: 11); Nem tiltotta meg tanítványainak, hogy a kalászokat ne tépjék szombatnapon, csak azért, mert a farizeusok ezt megkifogásolták (Máté 12: 2); Nem utasította rendre tanítványait, amikor a farizeusoknak nem tetszett, hogy nem mossák meg kezüket evés előtt (Máté 15: 2); Nem hallgattatta el őket, amikor Őt ünnepezték a jeruzsálemi bevonulásakor (Lukács 19: 39). Jézus nem hagyta abba munkásságát, pedig az nagyon nem tetszett a farizeusoknak.

Mondhatnánk, hogy itt farizeusokról van szó, és nem atyafiakról. De akkor miért nem engedtek az apostolok a már megtért farizeusoknak, amikor azok szerették volna, hogy a pogányok is körülmetélkedjenek és megtartsák a Mózes törvényét? (Csel. 15: 5.-től).

Vajon úgy van-e, mint ahogy azt sokan mondják, hogy ha valakinek nem tetszik az, hogy jót teszünk, akkor a béke kedvéért jobb nem tenni azt a jót? Mennyire és miben kell figyelembe venni a másik véleményét egyes cselekedeteinkben, öltözködésünkben vagy viselkedésünkben?

Mivel sokan nem mennek mélyére ennek, úgy gondolják, hogy a béke kedvéért még a jó cselekedetokről is le kellene mondani. De akkor miért nem mondott le Jézus a fent említett dolgokról, hogy a farizeusoknak kedveskedve megnyerje őket Isten országa számára?

Valóban úgy van-e, mint ahogy azt a világban mondani szokás, sőt a gyülekezetben is, hogy a cél szentesíti az eszközt?

Ezekre a kérdésekre keressük a választ Isten Igéjében, azzal a tudattal, hogy csak a Szent Lélek képes azt számunkra kinyilvánítani.

Az Úr Jézus azért jött, hogy megkeresse és megtartsa azt, aki elveszett. Ehhez hozzánk hasonlóvá kellett lennie (Fil. 2: 7; Zsid 2: 17), hogy megértethesse velünk Isten országának titkait. Ahhoz, hogy valakit elfogadjon a másik ember, le kell ereszkednie arra a szintre, ahol ő van.

Pál apostol arról szól, hogy: „Mert én, noha mindenkivel szemben szabad vagyok, magamat mindenkinek szolgájává tettem, hogy a többséget megnyerjem.” Itt világossá teszi célját mindannak, amiről szóltunk: mindent azért cselekedni, hogy a másikat megnyerjük. Ezért lemondani saját akaratunkról, ezért feláldozni szokásainkat, zsidóvá lenni a zsidónak és göröggé a görögnek. Alkalmazkodni a másik emberhez, hogy megértse azt az üzenetet, melyet az Úr küld általunk. Sőt, ha mi már szabadok vagyunk is bizonyos dologban, miután felismertük a Krisztusban való szabadságot, nem élhetünk ezzel a szabadsággal, ha ez akadály lehet annak, hogy megnyerjük azokat, akikhez küldettünk.

De ez nem ad szabadságot nekünk a bűnre és a hamisságra. Nem azonosulhatunk a képmutatók hamisságával, mert így soha nem nyerjük meg őket. Nem vehetünk fel olyan szokásokat, melyek a képmutatókban megerősítik azt, hogy holt cselekedetekkel, emberi rendeletekkel helyettesítsék az igazi istentiszteletet.

Hogy egy adott helyzetben mi a helyes eljárás, ezt a Szent Lélek tanácsa alapján dönthetjük el.

HA A FÖLDBEVETETT GABONAMAG MEG NEM HAL...

Amikor a görögök látni akarták Jézust, valószínű, hogy ezt csupán kíváncsiságból tették, mert Jézus így válaszolt: „Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az embernek Fia”. Ahogy azok a görögök, mint sokan mások is Jézusban csupán egy csodatevőt, egy különös embert láttak, úgy ma is a keresztyén tömegek Őt mint történelmi személyt ismerik, de azt, hogy ez a megdicsőülés mit jelent, nagyon kevesen ismerik fel.

Jézus népszerű volt a maga idejében, mivel sok jót tett az emberekkel, és szívesen hallgatták beszédeit is (Márk 12: 37), de amikor eljött az Ő órája, hogy megdicsőíttessék, az emberek elhagyták, még tanítványai is. Jézus előre tudta, hogy szenvedéseiben magára marad (János 16: 32), mivel egyáltalán nem értették, mit jelent Jézus dicsősége, melyet így magyarázott el: „Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem. Nem értették azt, hogy élet csak halálból eredhet (Máté 10: 39; 1. Kor 4: 10,11), és az isteni dicsőség csak a szenvedés eredménye lehet (Lukács 24: 26; 1. Péter 1: 11; Zsid. 2: 10; Róma 8: 17). Az emberek nem ismerik az isteni dicsőséget, mert az emberektől várják azt (János 5: 44), és Jézust azért nem követik, mert az emberektől való félelem megakadályozza őket ebben (János 12: 42,43). A keresztyén tömegek is éppen ezért nem követik Krisztust, hanem csak test szerint ismerik Őt (2. Kor. 5: 16).

Jézus Krisztus tudta jól, hogy milyen gyalázat vár rá, és azt is tudta, hogy az emberek kiábrándulnak belőle. Őt, aki sokakat meggyógyított, megverik, leköpi, és a legmélyebben megalázzák. És ő mindezt szó nélkül tűrte. Csodálkoztak rajta, hogy másokat megszabadított, saját magát pedig nem volt képes megszabadítani (Márk 15: 29-31). Sokan lehettek ott abban a tömegben, akik látták csodáit, vagy akikkel Ő jót tett, de senki nem állt ki védelmére. Krisztus minden emberi képzeletet felülmúló módon tagadta meg önmagát, amikor tudatában volt annak, hogy lehetősége volna megszabadulni, de nem tette meg (Máté 26: 53). Ha akkor leszállt volna a keresztről, emberek előtt nyert volna dicsősé-

get. Soha senki nem értette volna meg azt a dicsőséget, amely szenvedés által nyerhető el, és azt a győzelmet, melyet látszólagos veszteség árán lehet megszerezni.

Krisztus követőinek hasonló dicsőséget ígért, amit csak hasonló úton érhetnek el. Ez az idők folyamán be is teljesedett. Sok keresztyén élte át ezt a dicsőséget, mely a szenvedésben, kínzásokban, börtönökben vagy a halálban lett része. Isten előkészítette ezeket az embereket. Addig, míg meg nem tudtak teljesen halni maguknak, míg egyáltalán számított nekik az emberek dicsérete vagy elismerése, nem érhatték el ezt a dicsőséget.

Istennek minden gyermeke ezen az úton kell, hogy haladjon. Amikor eljön a mi óránk is, hogy megvetés ér Krisztus nevéért, nevünket Őérte kivetik, akkor ne gondoljuk azt, hogy barátaink mellénk állnak. Ne várjuk azt, hogy megértsenek minket az emberek, hogy igazat adjanak nekünk. Nem leszünk mártírok a szó világ szerinti pozitív értelmében, hanem sokan azok is elfordulnak tőlünk, akikkel addig jól megértettük magunkat. Sokan csak azért, mert félnek, hogy ha mellénk állnak, ők is kapnak a ránk mért ütésekből. Ezek csak távolról néznek minket.

Krisztus igazi követői csak akkor lehetünk, ha mi is leteszünk minden eszközt a kezünkből, mellyel kiszabadíthatnánk magunkat. Ha így tudjuk követni Mesterünket, akkor élhetjük csak meg azt a dicsőséget, mely nem embertől származik, hanem egyedül Istentől.

Nem áradhat az élet rajtunk keresztül, ha először mi nem megyünk át a halálon. Ez az a szoros út, amelyről Jézus beszélt, és amikor azt mondta, hogy senki nem mehet az Atyához, hanem csak Ő általa, akkor ez alatt ezt kell értenünk: Jézus az egyetlen út az Atyához (**János 14: 6**), és a szenvedésnek és halálnak útja által nyerhetünk mi is életet. Nincs feltámadás halál nélkül, nincs újjászületés, mielőtt a régi meg nem hal.

A hittől való szakadás korában erről egyre kevesebbet halunk. Szó van a kegyelemről, szó van a szeretetről, de nem sok szó esik a szenvedésről és az önmegtagadásról. Nagy tömegeket megmozgató igehirdetések alapulnak teológiai ismereteken és bibliatudományon, melyek ugyan hangzatosak és bölcsek, de életet soha nem eredményeznek.

40 HA A FÖLD BEVETETT GABONAMAG MEG NEM HAL...

Az élet továbbadásának feltétele az, hogy aki Isten országának hirdetője akar lenni, annak nem teológiai tanulmányokat kell végeznie, hanem engednie kell magát, hogy a Szent Lélek vigye őt kemény iskolába, ahol a megsemmisülés, a halál által keletkezik az élet, és így lesz hathatós az igehirdetése (1. Kor 2: 1.2.).

Sok közösség ahelyett, hogy az Úrra bízna igehirdetőinek előkészítését és kiválasztását, ezt saját kezébe veszi. Sajnos, a legtöbbször a vezetők által felállított követelményeknek kell, hogy megfeleljen egy igehirdető, vagy a gyülekezet hagyományainak, és nem az a feltétel, hogy az illetőt az Úr maga törje össze és készítse fel ilyen szolgálatra.

Minél inkább eltér egy közösség az élő útról a világ és a hagyomány felé, annál inkább jellemző ez, sőt azokat az igehirdetőket menesztik, akik az élő igazságot hirdetik. Bár ez a gyülekezet sok tagjának nem tetszik, a „békesség kedvéért” nem tesznek semmit ellene, hanem karba tett kézzel nézik végig gyülekezetük pusztulását. Hasonló ez ahhoz, mint amikor egy szobában többen alszanak, és ha valaki elkezd mocorogni, csendre intik, nehogy felkeltse a többieket.

Ez a folyamat azt eredményezi, hogy az élő Ige egyre kevésbé hallatszik a gyülekezetben, helyette a gyülekezet hagyományai kerülnek előtérbe, a vezetők saját szerepüket és fontosságukat hangsúlyozzák. A megtévesztés úgy éri el célját, hogy a világ hatása ellen beszélnek, de annak legyőzésére nem az élő Igét használják, hanem a holt hagyományokat és az emberi rendelkezéseket.

Függetlenül attól, hogy mi milyen szolgálatban, tisztségben vagy helyzetben vagyunk a gyülekezetben, mindnyájunknak arra kell törekednünk, hogy az élő Ige áradjon rajtunk keresztül. Ehhez előbb meg kell halnunk; nincs más lehetőség, fel kell vállalni a szenvedést és a keresztet, hogy élet származzon belőlünk.

ÁBRAHÁM HITT ISTENNEK

A vallásos emberek hite leginkább abból áll, hogy elhiszik Isten létezését, Jézus földre jöttét, kereszthalálát és feltámadását. Ezzel reményt formálnak maguknak a Mennyországra, mint ha ez a hit lenne üdvösségük alapja.

A hit valóban sokkal mélyebb, mintsem csupán egy általunk nem látható dolog létezésének elhívése. Hiszen azt az ördögök is hiszik, és rettegnek is tőle.

A hit számol Istennel, és minden körülmények közt biztos benne, hogy Ő nem változik meg, és soha nem törí meg az Ő ígéreteit.

Ábrahámot a hit atyjának szoktuk nevezni. Amikor kijött ősei földjéből, Isten egy ígéretet tett neki, hogy nagy néppé teszi majd és utódainak adja azt a földet, ahová őt elhívta. Ábrahám ekkor hetvenöt éves volt, felesége hatvanöt. És még nem volt gyermekük, mivel Sára meddő volt. Eltelt még tizenöt év, és a Biblia nem szól arról, hogy valami történt volna, hanem hosszú idő után ismét megerősítette a Mindenható az ígéretet, mikor Ábrahám már kétségekbe kezdett jutni (1. Mózes 15: 3). És Ábrahám hitt. Hitt, pedig az ígéret beteljesedése emberileg már lehetetlenné vált, mert mindketten megidősödtek. De tudta azt, hogy Isten előtt nincs lehetetlen, nincsenek se fizikai se élettani korlátok; amit Ő megígért és eltervezett, azt véghez is fogja vinni.

Úgy értjük, hogy Ábrahám hite is ingadozni kezdett, amikor az ígérek beteljesülése késett, sőt már emberileg lehetetlenné vált. De amikor egy ilyen állapotba került, az Úr többször is megerősítette neki ígéretét, és ő újabb hitet nyert az Úrtól. Huszonöt évet kellett várnia, mire az ígéret beteljesedett. Huszonöt éven keresztül semmit nem látott abból, amit Isten előre megmondott neki, csak hinnie kellett; és ez a hit győzött.

És ekkor, amikor az ígéret első részének birtokosa volt, hogy tudniillik gyermeke fog születni, Isten keményen megpróbálta őt. Ugyanis az ígéretnek még volt egy beteljesedetlen része, miszerint Izsáktól nagy nép fog származni. Ekkor megpróbálta őt, és kérte, hogy áldozza fel neki Izsákot.

Ábrahám csodálatos módon állta meg a hitpróbát. Hitt Istenben, amikor úgy tűnhetett neki, hogy számára érthetetlen úton

akarja vezetni. Amikor ellentmondásosnak tűnhetett neki: mi-képpen kérheti tőle, hogy áldozza fel fiát? Ha feláldozza, hogy tel-jesedhetik be, hogy nagy nép származik majd tőle? De Ábrahám hitt, és töretlenül ment Isten útján. Gondoljunk bele, hogy Ábra-hám még nem hallhatott a feltámadásról, és mégis elhitte azt, hogy az Úr még a halálból is előhozhatja a fiút, mert az ígéret be-teljesedése még hátra volt.

Az Ábrahámnak tett ígéret megcáfolhatatlanul beteljesedett. Immár négy évezrede él a belőle származó nép, a zsidóság. Azóta hány nép tűnt el a történelem homályában, miközben a zsidókat csak szétszórásuk óta is, de az addig hatalmon levő birodalmak is hánszor akarták elpusztítani; és ők mindig előjöttek a romok alól. Gondoljunk a pogromokra, a holokausztra, vagy a középkor rettenetes zsidóüldözéseire. És mindezen nyomások ellenére a nemzet tovább élt, sőt az idők végére a jövődölések szerint is-mét országot alapított. Gondoljunk bele, hogy egy más országba emigrált embernek unokái már a nyelvet se tudják, a nagyszülők kultúráját elfelejtik. Néhány nemzedék után már azt se tudják, milyen népből származnak. Izrael pedig két évezredes szétszórás után, legalább 60 (!) nemzedék után megtartotta nemzeti öntudatát, hitét és kultúráját! És mindezt a legkegyetle-nebb üldözés ellenére. Isten ígéretei lehetetlen, hogy ne váljanak valóra!

Az Ábrahámnak tett ígéret messze túlmutat azon, hogy ő egy nemzetnek lesz atyja, tudniillik Izraelnek. Így lett Ábrahám mindnyájunknak atyja (Róma 4: 11; 16). Mindenkinek, aki hisz Isten ígéretében, aki hisz az ígért Fiúban, abban, hogy ugyanazon a helyen, ahol Isten nem engedte, hogy Ábrahám feláldozza a fiát, Ő a saját Fiát feláldozta bűnért való áldozatért miattunk.

Ábrahám test szerinti utódai nem örökölték ezt a hitet, mert a Kánaán földje felől tett ígéretet nem vették hittel, és nem jutot-tak oda be. Ha az úton nem úgy történt valami, ami elképzelésük szerint volt, hitetlenné váltak utazásuk végcélját illetőleg.

Azért mi is biztosak lehetünk benne, hogy csak akkor jutunk Isten országába, ha hiszünk (Zsid 4). Ha hiszünk abban, hogy Jé-zus Krisztus áldozata elég volt ahhoz, hogy megbocsássa minden bűnünket, hogy üdvözítsen bennünket, és nem kell cselekedete-ink által kiérdemelni az üdvösséget.

Azért, kedves lélek higgy az Ő ígéreteinek beteljesedésében. Higgyél akkor is, ha Isten éppen sötét úton vezetne téged, ha ráálított az örök város felé vezető útra, de már jó ideje semmit nem szól hozzád. Akkor is menj, ha nem érted életed útját, ha sok minden ellentmondásosnak tűnik is életedben, ha nem tudod összeegyeztetni azzal, amit Isten ígért. Figyelj Ábrahámra, ő is hitt akkor, amikor minden ellenkezőjének látszott, mint az ígélet, és végül mégis elnyerte beteljesedését.

Higgyél akkor is, amikor az emberek nem értenek meg, amikor sokan arról beszélnek, hogy rossz úton vagy, amikor barátaid is magadra hagynak. Higgyél akkor is, amikor minden sötét körülötted, és hiába ostromlod az eget, semmi választ nem kapsz, hanem csak egy csendes figyelmeztetést és emlékeztetést Isten ígéreteire, hogy aki elkezdte benned az utat, Ő véghez is viszi (Fil. 1: 6).

Miért esnél kétségbe, ha nem fordultál szándékosan Isten ellen? Miért engednél annak a kísértésnek, hogy Isten elhagyott téged, amikor te pedig a legjobbat akartad? Ne engedd, hogy a Sátán – akár másokon keresztül is – kétséget tudjon támasztani benned Isten hűsége és szeretete iránt.

Ragadd meg Isten ígéletét hit által, legyél benne biztos, hogy ha ég és föld összedőlne is, az Ő ígéretei akkor is valósággá válnak a te életedben is! Ne engedd, hogy érzelmeid befolyásolják hitedet, mert Isten ígérete minden körülmények közt beteljesedik. Higgyél benne, hogy ha átadtad magadat neki, ha mindenedet feltetted az Ő oltárára, akkor véghezviszi benned, amit elkezdett.

Boldog lehetsz, ha Ő ilyen keményen megpróbálja a te hitedet, és ha egy-egy ilyen próbában megtartod a hitedet, akkor az megerősödik, és azután jön egy még keményebb próba. Így jutsz gyenge hitből erősebbe, míg végük olyan erős lesz a hited, mint ha látnád a láthatatlan. És a hited jutalma valóban az lesz, hogy meg fogod látni azt, amiben hittél: Isten dicsőségét (János 11: 40). Ez nem lehet, nem valószínű, hanem **BIZTOS!**

AMIT EGGYEL CSELEKESZTEK ...

A törvény betöltése a szeretet. Jézus tanításának célja, hogy az ember eljusson az isteni szeretet megértésére és megélésére. A szeretet a gyülekezet összetartó ereje, e nélkül csupán vallásos közösséggé válik.

Az Úr figyelmeztetett egy olyan jelenségre, mely az Ő visszajövetelének határozott előjele lesz, hogy a szeretet sokakban meghidegedik. Úgy gondolom, ezt a jelenséget minden lelki ember felismeri napjainkban. Sokaknál a felismerés akadályja az, hogy teljesen átértékelődött a szeretet lényege, mely sokkal több, mint barátságosság, udvariasság vagy kedvesség. Mivel ezek kulturális szinten jelen vannak közösségi életünkben, sokakat becsapnak, mintha az Úr jövendölése még nem teljesedett volna be.

Minél kiélezettebb egy piacgazdasági verseny egy társadalomban, az emberek annál inkább felveszik a barátságos formát. Ahhoz, hogy valaki termékét vagy szolgáltatását el tudja adni, természetes, hogy a vevő felé kedvesnek, barátságosnak kell lennie. Ez viszont csupán anyagi érdek. Erre határozott bizonyíték az, ahogy a korábbi keleti országokban megváltozott az emberek viselkedése. Szembetűnő volt, hogy gazdaságilag fejlett, nyugati országokban az emberek barátságosabbak voltak egymással, az üzletekben az eladók mosolyogtak, míg a keleti, szocialista országokban teljesen máshogy viszonyultak egymáshoz. Ugyanakkor tagadhatatlan, hogy ezekben a jóléti országokban sokkal közönyösebbek az emberek egymás iránt, sokkal inkább jellemző az elszigetelődés, a faluközösségek szinte teljesen kihaltak. Ugyanez a jelenség nyomja rá bélyegét az utolsó idők gyülekezetére is.

Persze, mindenki jobban érzi magát, ha mosolyognak rá, ha barátságosan viselkednek vele, és mindez a hívő ember magatartása is. De a felszín alatt sokkal mélyebbre kell néznünk, hogy megértsük, miért teljesedik be Jézus jövendölése a szeretettel kapcsolatosan.

A meghidegedés határozott jele a közöny. Egy elfoglalt, túlprogramozott életben nem hiányzik már a testvér. Eltűnik az a gyakorlat, hogy egy „kicsit beléptem hozzátok, hogy mi van veletek”. Azt vesszük észre, hogy egyre inkább nőnek a távolságok, egyre kevesebbet tudunk a másiktól, lelki életéről még inkább. A

közösség egyre inkább a gyülekezeti életre korlátozódik le, a hétköznapi életben nagyon keveset találkozunk.

A jelenség oka – amit nem fogalmazunk meg – hogy nem látjuk egymásban Krisztust. Lehet, hogy ez a megállapítás túlzásnak tűnik, de néhány példát hozunk fel életünkből, hogy rávilágít-hasson a jelenségek igazi okára.

Ha gyülekezetünkben megjelenne Jézus, mint vendég vagy árutató, nem hívnánk meg házukhoz ebédre vagy éjszakai szálásra? Valahányszor megjelenik egy vendég testvér, és még oda se megyünk köszönni, meg se kérdezzük, hogy elhívhatnánk-e házukba, Jézushoz nem megyünk oda (Máté 25: 45). Ha látnánk, hogy Jézus gyalogol hazafelé a gyülekezetből, nem állnánk-e meg, hogy elvigyük, akár mekkora kerülővel is? Valahányszor az úton hagyjuk testvérünket, mert vagy észre se vesszük, vagy össze kellene szorulni az autóban, vagy egy kis kerülőt kellene tennünk, az Úr Jézust hagyjuk úton. Ha tudnánk, hogy Jézus otthon van betegen, biztosan igyekeznénk, hogy felkeressük, meglátogassuk. Ha testvérünk betegsége, szenvedése nincs hatással ránk, akkor Jézussal szemben vagyunk közönyösek. Ha elmegyünk testvérünk mellett az utcán úgy, hogy éppen csak odaköszönünk neki, akkor Jézus mellett mentünk el közönyösen.

Ukrajnában megkérdeztünk több idős hívőt, hogy mi a különbség a régi és a mostani gyülekezeti élet közt. Legtöbben azt mondták, hogy össze se lehet hasonlítani a kettőt. Senki nem a külső jelenségek változásáról, az öltözetéről beszélt, hanem mindenki a szeretetről. Többen mondták, hogy abban az időben, ha az utcán láttak egy másik hívőt, olyan érzésük volt mintha angyalt látnának, ma meg éppen csak intenek egymásnak.

A közelmúltban hallottam egy tanításban a gyülekezetben, hogy mondjuk, hogy olyan jó így együtt énekelni. És ha valaki nincs ott, akkor hiányzik. De egy idő után megszokjuk, hogy nincs ott, és úgy is tudunk énekelni. Így vagyunk közösségi életünkben is. Olyan jó volt, amikor még szorosabb volt a kapcsolat köztünk. Egy ideig hiányoltuk is, amikor megszokadt. De azután megszoktuk így is. Most már nem is hiányzik.

Elfoglalt, rohanó élet. Az Úr Jézus mellett pedig közönyösen elmegyünk. Fontos a jó megélhetés, a szórakozás, az egyéni és közösségi programok, és egyre inkább háttérbe szorul a testvér.

Jött ugyan vendég a gyülekezetbe, de „majd valaki biztosan elhívja”. Hallottuk, hogy az egyik testvér szükségben van, de „majd az Úr gondot visel róla”. Vannak, akik nem tudnak gyülekezetbe járni, de „az Úr ott is velük van”. Elintézzük sorsukat egy gondolattal imáinkban.

Odafigyelünk gyülekezetünk rendjére, hagyományaira, mint a pap és a lévita. Meghatározzuk pontosan a halálos bűnök és egyéb „hitelveink” fogalmát; de közönyösen megyünk el testvérünk mellett, és nem állunk meg, mint az irgalmas samaritánus.

Sehol nem olvastam az ígében, hogy az Úr az ítéletkor azt mondaná, hogy távozzatok tőlem, mert nem jól értelmeztétek ezt vagy azt a teológiai kérdést, vagy hogy az öltözetetek nem volt megfelelő. De a következő szavakat Jézus fogja mondani az utolsó napon – és számodra a legfontosabb kérdés, hogy neked is fogja-e mondani - , hogy:

„Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, a mely az ördögöknek és az ő angyalainak készítettet. Mert éheztem, és nem adtatok ennem; szomjúhoztam, és nem adtatok innom; Jövevény voltam, és nem fogadtatok be engem; mezítelen voltam, és nem ruháztatok meg engem; beteg és fogoly voltam, és nem látogattatok meg engem. Akkor ezek is felelnek majd néki, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, vagy szomjúhoztál, vagy hogy jövevény, vagy mezítelen, vagy beteg, vagy fogoly voltál, és nem szolgáltunk volna néked? Akkor felel majd nekik, mondván: Bizony mondom néktek, a mennyiben nem cselekedtétek meg egygel eme legkisebbek közül, én velem sem cselekedtétek meg.”

A BIBLIAISMERETRŐL

Jézus azt mondta a Zsidóknak: „Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, a melyek bizonyóságot tesznek rólam. Figyeljük meg jól! Nem felszólító módban mondta, hanem kijelentőben, hogy a zsidók azért tudakozzák az írásokat, mert azt gondolják, hogy azokban van az örök élet. Pedig nem, hanem az írások Jézusról tesznek bizonyóságot.

Tehát az örök élet nem a Biblia ismeretében van, hanem Jézus és az Atya megismerésében, mint ahogy Ő maga mondta a főpapi imájában: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust.” János apostol írja: „De tudjuk azt is, hogy az Isten Fia eljött, és értelmet adott nekünk arra, hogy megismerjük az igazat, és hogy mi az igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban vagyunk. Ez az igaz Isten és az örök élet.”

Ez ad magyarázatot arra, hogy sok teológus, aki nagyon jól ismerte a Bibliát, még se jutott el az igazság megismerésére, mint ahogy Pál apostol írja Timóteushoz: „Kik mindenkor tanulnak, de az igazság megismerésére soha el nem juthatnak.” Az igazság maga Jézus (János 14: 6), az ő megismerése pedig nem teológiai ismeret. Az Ő megismerése a vele való járás, a vele való együtt élés következménye, éppen úgy, mint hogy csak azokat az embereket ismerjük, akikkel napi kapcsolatban vagyunk, mint ahogy a közmondás is mondja: „Az ember lakva ismeri meg a másikat.”

Nagyon sok ember, fiatal és idős, férfi és nő ismerte meg Jézus Krisztust az elmúlt századokban, anélkül, hogy olvasni tudott volna, de nem is volt Bibliájuk. Sokan közülük életüket áldozták fel Jézus Krisztusért. A 16. századból kihallgatásukról fennmaradt jegyzőkönyvek bizonyítják, hogy mindezek ellenére olyan megdöbbentő válaszokat adtak, amire a Bibliát jól ismerő inkvizítorok semmit nem válaszolhattak.

Ha ez így van, akkor miért kell olvasnunk a Bibliát? Van-e egyáltalán jelentősége a Biblia ismeretének?

Jézus Krisztus azt mondja: „Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és jeleket és csodákat tesznek, hogy elhitessek, ha lehet, még a választottakatis. Ti pedig vigyázzatok; ímé

előre megmondottam néktek mindent.” Ezt az utolsó időkre, az Ő visszajövele előtti időre jövendőli, mely szemünk előtt teljese-
dik be. Sokan azt gondolják, hogy szellemileg a legsötétebb idő-
szak a középkor volt, amikor az egész keresztyénséget a katolikus
egyház uralta. De a mai időkben eddig soha nem látott szellemi
zűrzavar uralkodik, és ha akkor a katolicizmus rányomta bélyegét
a keresztyénségre, akkor most rányomja a katolicizmus, a libera-
lizmus, a humanizmus, az ezoterika, az okkult és egyéb keleti tu-
dományok és mindenek fölött a materializmus, mely a lelkeséget
csírájában fojtja meg, és csupán egy üres, vallásos életté alacso-
nyítja le. Ki az, aki ezek közül valamelyikkel nem találkozna?

Régen, mint mondtuk, az emberek nagy része nem is tudott
olvasni. Egy Biblia több havi jövedelembe került. Mára fel lett
számolva az írástudatlanság és nagyon olcsón, akár egy órai bé-
rért is lehet Bibliát vásárolni, sőt sokat ingyen is osztanak. Hogy
ezt miért alakította így az Úr, ennek oka van.

A Márk evangéliumából vett fenti idézet második része azt
mondja: íme, előre megmondottam néktek mindent. Az utolsó
időkről beszél. Azt pedig, hogy mi mindent mondott meg előre, a
Bibliából tudjuk meg. Csak akkor ismerjük fel az utolsó idők jeleit,
ha ismerjük a Bibliát. Csak akkor tudunk eligazodni az utolsó idők
zűrzavarában, ha ismerjük Istennek írott Igéjét. Jézus Krisztus azt
is mondta: „Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, a kit az én ne-
vemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és esze-
tekbe juttatja mindazokat, a miket mondottam néktek.” A Szent
Lélek azokat juttatja eszünkbe, amiket Jézus mondott, azokat pe-
dig akkor ismerjük, ha olvastuk.

Amikor a Sátán megkísértette Jézust a pusztában, mind a há-
rom esetben az Igére hivatkozva utasította el, ezt mondva: „Meg
van írva.” Amikor a Sátán az írásokra hivatkozott kísértése köz-
ben, akkor az Úr arra így válaszolt: „Az is meg van írva”.

Ma is nagyon sokszor jön a Sátán azzal, hogy meg van írva. És
ebben igaza is van. De nekünk azt is tudni kell, hogy „viszont az is
meg van írva.” Ez nagyon sokszor a gyülekezeten belül történik,
sokszor az asztaltól vagy éppen az előljáróktól. Nézzünk rá pél-
dát:

Ha egy gyülekezeti vezető mond valamit, és arra hivatkozik,
hogy meg van írva: „Engedelmeskedjete előljáróitoknak és fo-

gadjakot szót, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók; hogy ezt örömmel míveljék és nem bánkódva, mert ez néktek nem használ.” Ha nem ismerjük az Igét, könnyen elfogadjuk azt is, ami nem egyezik vele. De ha ismerjük, akkor válaszolhatunk: de az is meg van írva: „Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek.”

Ha nem ismerjük az Igét, akkor azt is lehet mondani nekünk, hogy meg van írva: „Ímé, jobb az engedelmesség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél!” De ha ismerjük az Igét, akkor mi azt is tudjuk, hogy az is meg van írva a vers első felében: „Vajjon kedvesebb-é az Úr előtt az égő- és véres áldozat, mint az Úr szava iránt való engedelmesség?”

A béreabelieket dicséri az Ige, amikor azt mondja róluk: „Ezek pedig nemesb lelkűek valának a Thessalonikabelieknél, úgymint kik bevévék az ígét teljes készséggel, naponként tudakozva az írásokat, ha úgy vannak-é ezek.” Gondoljuk-e, hogy ha Pál apostol szavait hasznos volt összehasonlítani az Igével, akkor most szükségtelen volna a mai szólók beszédét összehasonlítani vele, és minden felülvizsgálat nélkül el kellene fogadni azokat? Ha így volna, akkor miért mondja az apostol: „A próféták (igemagyarázók) pedig ketten vagy hárman beszéljenek; és a többiek ítéljék meg.”

Ma sokan hivatkoznak arra, hogy nincs elég bölcsességük a Biblia ismeretéhez. Fontos a bölcsesség, de nem kevésbé fontos az a tény, hogy a Biblia megértésének kulcsa a Szent Lélek.

Két ígérete van az Úrnak ezekre vonatkozóan:

1. Ha azért ti gonosz léteketek tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ád a ti mennyei Atyátok Szent Lelket azoknak, a kik tőle kérik.

2. Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, a ki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki. De kérje hittel, semmit sem kételkedvén.

A Biblia olvasása hasonló ahhoz, mint amikor az ember egy szennyes vesszőkosárral vizet mereget egy folyóból. A víz átfolyik rajta, de végül megtisztul.

Így vagyunk mi is a Biblia olvasásánál. Lehet, hogy nem értünk meg benne mindent, még kevésbé tudunk megjegyezni min-

dent, amit olvasunk, de a figyelmes és imádkozó szívvel való olvasás átfolyik a lelkünkön és tisztítja azt. De valóban csak akkor, ha az élő víz számunkra, és nem csupán betű. Akkor nekünk szól Jézus Krisztus: „Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, a melyet szóltam néktek.”(János 15:3)

Az utakon útjelző táblák segítenek minket eligazodni és megtalálni célunkat, a várost, ahova szeretnénk eljutni. Amikor az adott úton vagyunk, akkor bizonyos időközönként vannak olyan táblák is, amelyek azt mutatják, hogy milyen távol van még a célunk. Ezek megerősítenek minket abban, hogy jó irányban haladunk.

Ugyanilyen jelzőtábla a Biblia is. Nagyon sok ígérést addig nem értünk, amíg be nem teljesedik rajtunk. Az Ige így nem csak útmutató, hanem azt is jelzi, hogy valóban az Igében élünk-e, egyezik-e a mi életünk azzal.

Milyen sokszor történik életünkben, hogy felfedezünk egy már nagyon régóta, gyerekkorunk óta ismert éneket, annak addig csak kívülről ismert szövege megelevenedik előttünk és olyan lesz, mint ha mi fogalmaztuk volna meg azt. Ekkor érünk el az énekíró hullámhosszára, mert mi is hasonló lelki állapotra vagy lelki szintre kerülünk. Ekkor lesz számunkra a jól ismert betűből élet.

Hasonlóan vagyunk a Bibliával is. Gyerekkorunk óta hallott, olvasott részek megelevenednek azáltal, hogy megértjük őket. Megértjük, mert életté vált bennünk, mert mi is keresztülmegyünk azokon, amikről az Úr Jézus szól, vagy az apostolok írnak. Így válik számunkra a holt betű élővé, mert minden sora megtapasztalással telik meg. Így fogjuk felismerni azt, hogy a betűk mögött mindenhol az élet, maga Jézus Krisztus jelenik meg.

TELJES HATALOM

Jézus Krisztus a tanítványokhoz járult feltámadása után és ezt mondta nekik: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.”

Gondolkoztunk-e már ennek mélységén? Azon, hogy ez mit jelent számunkra?

Azzal, hogy Jézus Krisztus legyőzte a Sátánt a Golgota keresztjén, elnyerte a teljes hatalmat mind a Mennyben, mind a földön. Ez a hatalom viszont csupán a szellemi világban jut kifejezésre. Ő a gonosz feletti győzelmet nem egy látványos diadalmenetben vitte véghez, hanem a testi ember számára egy teljesen érthetetlen módon, azáltal, hogy emberileg veszített. Hagyta magát elfogni, megkínozni és megölni. Ez volt hatalomra jutásának és dicsőségének útja. Látszólag az ellenséges erők győztek, akik a vallási fundamentalizmus jegyében legyőzték ellenségüket, és örökre elnémították.

De a valóság, a szellemi világban végbement dolgok mások voltak. Itt Jézus Krisztus valódi győzelme ment végbe a démoni seregen, de ez eltakarva marad azok szeme előtt, akik nem hisznek az Ő győzelmében.

Ilyen győzelmet kell nekünk is átélnünk. Nekünk is veszítenünk kell testben, hogy lélekben győzhessünk Krisztussal együtt. Ellenségeink örülni fognak, hogy sikerült elhallgattatni minket, és nem tudják, hogy Krisztust segítették győzelemre bennünk.

Az elmúlt évezredekben mennyi ilyen látszólagos veszteségben győzedelmeskedett Krisztus újra meg újra az övéiben a börtönökben, kínzókamrákban, a vérpadon vagy a máglyákon. Így áradt Krisztus hatalma tovább az övéiben és szült életet a veszteségen, a halálon keresztül.

Ha teljességgel hisszük, hogy Krisztusnak adatott minden hatalom Mennyen és Földön, felmérhetetlen lehetőségnek jutunk birtokába. Ha Ővele állunk szoros kapcsolatban, akkor soha nem kell félnünk, mert a mi oldalunkon áll a legnagyobb hatalom. Nincs az a kísértés, nincs az a háborúság, az Ő nevéért való megvetés vagy akár kínzás is, amit az Ő nevében, az Ő nevének hatalmával le nem győzhetnénk.

Kudarcaink oka az, hogy nem hiszünk az Ő hatalmában. Hiszünk létezésében, hisszük hogy Ő a világ megváltója, hisszük, hogy Ő Isten Fia, de ez még nem az a hit, mely legyőzi a világot. (1. János 5: 4) A győzelem abban rejlik, hogy teljességgel hiszünk abban a hatalomban, mely neki adatott Mennyen és Földön, mely hatalommal az Ő nevében nekünk is győzelmünk lehet a sötétség minden erőin.

Lehet, hogy a mi győzelmünk a külső szemlélők általi vereség lesz, de mi tudjuk, hogy Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának teljes hatalom adatott, és ezzel a hatalommal győzünk mi is. De csak akkor, ha mi is hajlandók vagyunk átmenni a halálon, ha mi is le tesszük a mi életünket, hogy valóban megtaláljuk azt.

Jézus nevének ereje nem szájvallomásban van. Soha nem leszünk birtokosai ennek az erőnek, ha nem adjuk fel életünket. Ha még a világot szeretjük, ha még a test vágyainak adunk életteret, akkor nem lesz életünk Őbenne, és nem lesz részünk a Neki adott teljes hatalomban se.

Ha nem halunk meg énünknek, nem adjuk minden nap a halálba, akkor mi is megszégyenülünk, amikor Jézus nevét és az Ő nevének erejét próbáljuk meg segítségül hívni, mint az efézusi Skévának, a zsidó főpapnak fiai, akik ördögűzést kezdtek gyakorolni Jézus nevében, de nem az Ő hatalmával. A gonosz lélek azt mondta nekik: „A Jézust ismerem, Pálról is tudok; de ti kicsodák vagytok? És reájok ugorván az az ember, a kiben a gonosz lélek vala, és legyőzvén őket, hatalmat vőn rajtuk annyira, hogy mezítenen és megsebesülve szaladának ki abból a házból.” (ApCsel 19:15-16)

Ha nem tapasztaljuk meg a szabadulást Jézus nagy nevének segítségül hívásában, akkor felül kell vizsgálni életünket, hogy valójában lakozik-e bennünk Ő hit által, vagy még mi élünk nagyon elevenen a testi és világi kívánságainkkal.

EGYSZER MEGVÁLTVA – ÖRÖKRE MEGVÁLTVA?

Olvasva az utóbbi évtizedek keresztyén irodalmát, gyakran találkozunk egy olyan szemlélettel, amely a korábbi időben írt könyvekben nem fordul elő. Ezt az állítást sokféleképpen fejezik ki, de lényege az, hogy egy hívő ember, aki Krisztusban megváltást talált, aki újjászületett, az nem eshet el, nem veszítheti el a kegyelmet, nem veszítheti el üdvösségét.

Általában, ha valamit egyszer elolvasunk, akkor fel se figyelünk rá, ha tízszer olvassuk, akkor már észrevesszük, ha százszor olvassuk (vagy halljuk), akkor magunkévá is tesszük. A fenti állítást a Biblia olvasása után – még ha azt százszor végig olvastuk is – nem tudjuk magunkévá tenni, hiszen abban ilyen jellegű utalás nincs. Azért, aki ezt a teológiát elfogadja, az csupán az Ige olvasásából nem győződhetett meg róla.

Akik ezt állítják, azok rendszerint a Bibliából támasztják alá, mégpedig a következő ígéresekkel: „Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem: És én örök életet adok nékik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből. Az én Atyám, a ki azokat adta nékem, nagyobb mindeneknél; és senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyámnak kezéből.” (János 10:27-29) „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők, Sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.” (Róma 8:38-39)

Természetesen ezeknek az ígeverseknek alkalmazása szándékosan nélkülözi sok más ígevers idézését, amely a fenti állítást teljességgel megcáfolja. Mindemellett az élet tapasztalatát, a lelki ember belső átélését is teljesen figyelmen kívül hagyja.

Mielőtt rátérnénk ennek a kérdésnek megvizsgálására, soroljunk fel néhány olyan ígérést, és olvassuk el figyelmesen, amelyek egy másik oldalt is megvilágít számunkra.

„Mikor pedig a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresve, és nem talál: Akkor ezt

mondja: Visszatérek az én házamba, a honnét kijöttem. És oda menvén, üresen, kisöpörve és fölékesítve találja azt. Akkor elmegy és vesz maga mellé más hét lelket, gonoszabbakat ő magánál, és bemenvén, ott lakoznak; és ennek az embernek utolsó állapota gonoszabb lesz az elsónél. Így lesz ezzel a gonosz nemzetséggel is.” (Máté 12:43-45)

„Mert ha az Úrnak, a megtartó Jézus Krisztusnak megismerése által a világ fertelmeit elkerülték, de ezekbe ismét belekeveredve legyőzetnek, az ő utolsó állapotjuk gonoszabbá lett az elsónél. Mert jobb volna rájuk nézve, ha meg sem ismerték volna az igazság útját, mint hogy megismervén, elpártoljanak a nekik adott szent parancsolattól. De betelt rajtuk az igaz példabeszéd szava: Az eb visszatért a saját okadására, és a megmosódott disznó a sárnak fertőjébe.” (2 Péter 2:20-22)

„Mert lehetetlen dolog, hogy a kik egyszer megvilágosítottak, megízlelvén a mennyei ajándékot, és részeseivé lettek a Szent Léleknek, és megízlelték az Istennek jó beszédét és a jövő világunk erőit, és elestek, ismét megújuljanak a megtérésre, mint a kik önmagoknak feszítik meg az Istennek ama Fiát, és meggyalázzák őt. (Zsidók 6:4-6)

„Mert ha szándékosan vétkezünk, az igazság megismerésére való eljutás után, akkor többé nincs bűnökért való áldozat, Hanem az ítéletnek valami rettenetes várása és a a tűznek lángja, a mely megemészti az ellenszegülőket. A ki megveti a Mózes törvényét, két vagy három tanúbizonyságra irgalom nélkül meghal; Gondoljátok meg, mennyivel súlyosabb büntetésre méltónak ítéltetik az, a ki az Isten Fiát megtapodja, és a szövetségnek vérét, mellyel megszenteltetett, tisztátalannak tartja, és a kegyelemnek Lelkét bántalmazza? (Zsidók 10:26-29)

„Az Ő emberi testében a halál által, hogy mint szenteket, tisztákat és feddhetetleneket állasson titeket Ő maga elé: Ha ugyan megmaradtok a hitben alaposan és erősen, és el nem távoztok az evangyéliom reménységétől, a melyet hallottatok, a mely hirdettetett minden teremtménynek az ég alatt; a melynek lettem én, Pál, szolgájává. (Kolossé 1:22-23)

Vigyázzván arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon; nehogy a keserűségnek bármely gyökere, fölnevekedvén,

megzavarjon, és ez által sokan megfertőztetessenek. (Zsidók 12:15)

De mikor ítéltetünk, az Úrtól taníttatunk, hogy a világgal együtt el ne kárhoztassunk. (1 Korinthus 11:32)

De a ki mindvégig állhatatos marad, az idvezül. (Máté 24:13)

Gondolom, ha figyelmesen elolvastuk a fenti verseket, és hittel el is fogadtuk őket, önmagukban is elégségesek lesznek arra, hogy elutasítsuk az új evangéliumi mozgalom néhány évtizede elterjedt állítását. Ehhez csupán néhány kérdést tegyünk fel önmagunknak, és hagyjuk, hogy a bennünk lakozó Szent Lélek válasszolja és világosítsa meg őket.

Vajon a gonosz lélek, amikor egy szépen kisépért házat talál, melyből ő maga valamikor kiűzetett, nem tudja-e, hogy mit tesz? Nem tudja-e, hogy nincs már semmi esélye arra, hogy egy újjászületett embert ismét megszerezzen magának? Ha tudja – mert mondjuk soha nem sikerült neki ezt megtennie – akkor miért próbálkozik a hívőket elszakítani Krisztustól? Miért vannak kemény kísértései a hívő embereknek, miért vannak még harcai?

Miért mondja nekünk az Úr Jézus, hogy vigyázzunk és imádkozzunk, ha úgy se eshetünk el?

Létezik számunkra garancia arra, hogy valóban megmaradhassunk a kegyelemben, ez a biztosíték pedig maga Jézus Krisztus. Ha teljes hitünkkel rá támaszkodunk, ha Őbenne maradunk, mint szőlőtőkében, ha az Ő nevét hívjuk segítségül, ha vigyázzunk és imádkozunk, akkor valóban semmi hatalma nem lehet a gonosz lelkeknek felettünk. Ez biztos. Aki az Úr Jézusban marad, az nem eshet el.

Ezért az ördög jól tudja, mit kell tennie. El kell terelnie figyelmünket Őróla a világ ajánlataival, kétségeket kell támasztania az Ő megtartó erejében, vissza kell vinnie bennünket a törvény alá, így el tudja venni élő reménységünket.

Ezért, ha biztosak akarunk lenni üdvösségünkben, az Úr nevét kell segítségül hívunk, és kérni Őt, hogy vezessen minket egy olyan úton, ami bár sok szenvedést jelent, de azon az úton már nincs visszafordulás, mert ott Krisztus lényé egyre mélyebben vésődik lelkünkbe.

SENKI TITEKET EL NE HITESSEN

Jézusnak ez az Igéje az utolsó időkkel kapcsolatos jövődőléseiben hangzott el. Nyilvánvaló, hogy mióta a Szent Lélek létrehozta a gyülekezetet a Földön, Sátán is mindent megtett azért, hogy azt tönkretegyje. Céljához ugyanúgy használta a legkeményebb keresztyénüldözést, mint az Evangélium meghamisítását.

Valamiért az utolsó időkben viszont még fokozottabb az ördög ilyen irányú tevékenysége, melyről nem csak maga az Úr Jézus, hanem az apostolok is beszélnek.

Felvetődhet a kérdés, hogy miként lehetséges az, hogy az utolsó időkben beszélünk egy fokozott félrevezetésről, míg jól tudjuk, hogy a középkorban, - melyet sötét középkornak is szoktak nevezni – szinte az egész keresztyén világot a Római Katolikus Egyház szellemisége uralta. Az igehirdetések is leginkább latin nyelven történtek, a népnek nem volt Bibliája, olvasni egyébként se sokan tudtak. Ugyanakkor a mai keresztyénségben sokkal több a bibliai alap, minden keresztyénnek van Bibliája, és számtalan csatornán árad az Evangélium üzenete. Miben rejlik hát a félrevezetés?

Mindenek előtt egy rövid pillantást vessünk a Katolikus egyházra, annak kialakulására és létének valódi okára.

A keresztyén gyülekezetek szellemi hanyatlása készítette elő az utat a világ térnyerésének az egyházban. A Sátán elérkezettnek látta az időt a negyedik században, hogy a már meggyengült, eredetileg apostoli egyházat átalakítsa Babilonná, azaz egy világi szervezetet hozzon létre vallási köntösben, melybe az ókori Babilon Istentől elszakadt kultúráját örökítette át.

Az özönvíz utáni új világban a Bábel tornya építésével rakták le alapjait az emberek egy Istentől elszakadt kultúrának, mely szellemiség végigkísérte és kíséri az emberiség történelmét, és a Római Birodalom vallásának alappillére volt. Amikor a keresztyénség elszaporodott a Római Birodalomban, és a császárság legkegyetlenebb üldözése se volt képes azt megakadályozni, akkor Konstantin császár idejében egy más taktikával tette tönkre a keresztyénséget. Ezt a Biblia Bálám és Jézabel tanításának nevezi, mely tanítások Izráelt paráznaságra vitték, hogy így elszakítsák

az élő Istentől. Ez a gyülekezet lelki paráznasága, amikor gondolkozásmódjába, életébe beépít olyan világi, pogány elemeket, melyek az egy igaz Istentől eltávolítják. Pontosan ez történt a negyedik században, mely aztán az azt következő évszázadokban nagyon sok változatban rányomta bélyegét a keresztyénségre, és ugyanúgy jellemző napjainkban is.

Mint említettük, Konstantin császár átörökítette a keresztyénségbe a római vallást. Miért és hogy történt ez?

A Birodalom fennmaradásának lehetőségét abban látta, hogy az addigra megerősödött keresztyénséget ne üldözze, hanem annak erejét fogja be a Római Birodalomba. Ezért nem hogy elpusztítani akarta volna az egyházat, hanem hivatalos egyházzá tette. Ezt úgy tudta elérni, hogy beleépítette a pogány vallás több pontját. Enélkül lehetetlen lett volna a több nemzedéken keresztül örökölt vallásukat gyakorló néppel hivatalosan is elfogadtatni egy új, eddig gyűlölt vallást. Mivel a rómaiak, és maga Konstantin is napimádó volt, a vasárnapot, a nap imádatának napját tette meg ünnepnappá, illetve a karácsony ünneplését is bevezette, mely szintén a Nap tiszteletére való pogány ünnep volt, ami a nappalok hosszabodásának kezdetének ünnepe volt.

A Nap, mint teremtmény imádata a Teremtő helyett a háttérben Lucifer imádatát jelentette, mint aki a fényt hozó istenséget jelenti mind a mai napig minden luciferánus szektában is. Ez a fordulat természetesen olyan bálványimádóvá tette az egyházat, hogy az teljesen megromlott. Pompás templomaival, számtalan liturgiájával immár nem csak uralta a világot, hanem ő maga lett a világ. Ez a szellemi egyesülés volt az a paráznaság, melyből maga a Katolikus Egyház született meg, melynek már csak a neve volt egyház, de valójában maga volt a világ. Így a középkorban ez az egyház a világnak már szerves része volt, sőt ő maga vette át a világ szerepét mind politikai, mind kulturális területen is.

Így azok az emberek, akiknek Bibliájuk nem lévén, hasonlóan mint a pogányok azelőtt és az után, szívükbe volt írva Istennek törvénye a lelkiismeret által, nagyon könnyen felismerhették az egyházban magát a világot. És ha buzgón templomba járó emberek is voltak, határozott választóvonalat húzhattak a bennük élő Krisztus igazsága és a Római Egyház, mint a világot teljességgel képviselő hatalom közé.

Az utolsó idők félrevezetése teljesen más jellegű. Most már minden keresztyén ember könnyen hozzájuthat a Bibliához, számtalan keresztyén irodalom jelenik meg, a televízióban és rádióban sugároznak istentiszteletet, az interneten felfoghatatlan mennyiségű igehirdetés hallgatható és olvasható.

Megdöbrentő, de igaz, hogy ezek közé a nagyon sok jó, bibliai alapú irodalom és tanítás közé rejti el a Sátán azokat a tanításokat, amik az ő célját szolgálják, hogy előkészítsék a keresztyénséget az ő eljövendő világbirodalmába való integrálódásra. Az új világrend, a globalizáció kialakulásának három komoly gátja van. Az egyik a kommunizmus. Mára szinte teljesen összedőlt, és ami még létezik, vagy már csak formális (mint pl. Kínában), vagy egy gazdasági nyomásra összeroppantható. A másik a diktatórikus rendszerek, melyeknek megsemmisítése most van folyamatban (Irak, Líbia, Egyiptom stb.). A harmadik pedig a bibliához ragaszkodó keresztyénség, ennek felszámolását pedig a félrevezetés célozza meg.

Nem a Mária imádat, nem a rózsafüzér vagy egyéb katolikus liturgia, hanem annál sokkal kifinomultabb módszerek vannak már a félrevezetéshez. De hogy ismerhető fel a félrevezetés ebben a rendkívül bonyolult világban?

A pénzügyi vonalon dolgozó embereket nem úgy oktatják ki a hamis pénz felismerésére, hogy megtanítják velük, miként néz ki egy hamisított bankjegy; hiszen abból olyan sok féle van, hogy lehetetlen mindet megtanulni. Az igazit tanulják meg nagyon jól felismerni, hogy minden attól eltérőt azonnal felismerjenek hamisnak lenni.

A mai világban olyan sokféle keresztyén tanítás hangzik mindenféle, hogy lehetetlen dolog volna mindet kielemezni, és úgy feltárni a hamisságot benne. Hozhatunk fel bizonyos ismérveket, de ezek csak egy nagyon kis részét érintenék ezeknek a tévtanításoknak. Éppen ezért mi is az igazi megismerésére hagyatkozunk, hogy az összes hamisítványt meg tudjuk tőle különböztetni.

Vajon garancia-e az, ha nem olvasunk el semmiféle keresztyén irodalmat, hanem csak a gyülekezeti tanításokat hallgatjuk? Semmiképpen nem. Hiszen mi arra a biztosíték, hogy oda nem lopózott be a félrevezetés? Pusztán azért, mert gyerekkorunk óta

hallgatjuk őket, egyáltalán nem jelent biztosítékot, hogy ott minden tiszta tudomány. A félrevezetést a legmegbízhatóbbnak tűnő helyről a legkönnyebb intézni.

Ezért a félrevezetés ellen egyetlen biztosíték van: Jézus Krisztus. Nem a Biblia, mint betű, hanem Krisztus, mint élő Ige. Ma is érvényes, hogy azok, akik Őbenne hisznek, „ha valami halálost isznak, meg nem árt nekik” (Márk 16: 18). Azért, mert ők ismerik az Igazít, nem fogadják el a hamisítványt.

Mindaz a tanítás, mely nem Őróla szól, hamisítvány, legyen az bármilyen könyvben vagy hanganyagon, vagy éppen a gyülekezetben. Attól még, hogy Jézusról beszél, nem biztos, hogy Róla szól. Hiszen Jézus követése elválaszthatatlan a kereszttől, a szenvedéstől, az önmegtagadástól. Aki Jézus Krisztust igaz szívvel követi, az tudja saját átéléséből, hogy ezek összetartoznak.

Ha egy tanításban beszélnek Őróla, de kihagyják a fent említett velejárókat, akkor az tévtanítás, és nem az igazi Krisztust hirdetik. Ha egy tanításban beszélnek Jézusról, de ugyanúgy teret nyer mellette a világi jólét és a testi élvezetek, akkor az nem az igazi tanítás. Ha egy igehirdetésben szólnak bár az Úr Jézusról, de nem az Ő lénye domborodik ki belőle, hanem a gyülekezet hagyományai, a gyülekezet vezetőinek szerepe és fontossága, akkor az már nem a tiszta Evangélium.

Ha nem ismerjük a Bibliát, Istennek írott Igéjét, akkor könnyen lehet nekünk azt mondani, hogy: "meg van írva". De ami még ennél is fontosabb: ha nem ismerjük Jézus Krisztust, mint barátunkat, Mesterünket és Urunkat, akkor könnyen elfogadjuk, ha más Krisztust hirdetnek is nekünk. Ha nem Ő a mi jó pásztorunk, akkor nagyon könnyen elindulunk idegen pásztor után. Egyáltalán nem biztos, hogy az az idegen pásztor, aki nem a mi közösségünkbe tartozik. Mi a biztosíték arra, hogy nem teljesezhet be az, amit Pál apostol mondott: "Mert én tudom azt, hogy az én eltávozásom után jönnek ti közétek gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. Sőt **ti magatok közül** is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat magok után vonják." (ApCsel 20:29-30)

Ha személyesen ismerjük Jézus Krisztust és az Ő halálában mi is részesültünk, akkor azonnal fennakad a szűrőnkön minden, amit olvasunk vagy hallgatunk, ami nem egyezik az Ő lényével.

Akkor mindent tudunk úgy kezelni, hogy az a szólónak vagy írónak gondolata, és nem azonosulunk vele, ha nem egyezik az Igével. Ha nincs meg Krisztussal ez a kapcsolatunk, akkor az idegen stílus fog csupán fennakadni a szűrőnkön, még akkor is, ha a megszokottól eltérő kultúra miatti különbségből adódik is az; ellenben elfogadunk minden tévtanítást akkor is, ha az a számunkra megszokott stílusban, a megszokott és jól ismert szavakkal megfogalmazva történik is. A Sátán nagyon ügyesen használja azt a technikáját, hogy egy szunnyadó közösségnek a teljesen megszokott szavakkal és stílussal elmondott igehirdetésben módszeresen épít bele olyan dolgokat, amelyekkel félrevezeti az embereket. Mivel a stílus már ismerős, a nagy többség fel se kapja a fejét, ha ilyet hall. Ha pedig már százszor is hallja, akkor lassan beül a tudatába, mint a por a tárgyra. Egy ilyen szunnyadozó állapotban ugyanolyan könnyen lehet félrevezető agymosást gyakorolni, mint az érzelmeket felkorbácsoló, dörgedelmes prédikációkban. Hitler propagandaminisztere mondta: „Ha egyszer mondasz valamit, meg se hallják. Ahhoz legalább tízszer el kell mondani. Ha százszor mondod, akkor már el is hiszik. Ha ezerszer mondod, akkor már te is el fogod hinni azt, amit mondasz.”

Vegyük komolyan, amit az Úr Jézus mondott: „Amit pedig nektek mondok, mindenknek mondom, vigyázzatok.” Nagyon komolyan felül kell vizsgálni életünket, hogy minden olyat kivesünk belőle, ami gátja lehet annak, hogy imádkozhassunk, az Úr Jézussal szoros kapcsolatban maradhassunk. Hiszen ez az egyetlen egy biztosíték arra, hogy ne legyünk a félrevezetés áldozatai.

IGAZAT MONDVA HAZUDNI

„Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja. (János 8:44)

Ezt a kemény beszédet Jézus a zsidókhöz intézte, azokhoz, akik nem hittek benne. Ezzel Ő határozottan rámutat arra, hogy az ember jelleme, szívének hamissága vagy tisztasága mutatja meg azt, hogy kitől származik, ki az atyja. Mert az Isten gyermeke, aki igazságban jár; aki hamisságban és hazugságban, az az ördögtől van. János apostol ezt így fogalmazza meg: „A ki a bűnt cselekszi, az ördögből van; mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik. Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa. Senki sem cselekszik bűnt, a ki az Istentől született, mert benne marad annak magva; és nem cselekedhetik bűnt, mivel hogy Istentől született.” (1 János 3:8-9) Azt is mondja: „Nem azért írtam néktek, mivel nem ismeritek az igazságot, hanem mivel ismeritek azt, és mivel semmi sincsen az igazságból, a mi hazugság.” (1 János 2:21)

Aki teljesen az isteni természetből való, abban semmi hazugság nincs. Ez a kérdés nagyon egyszerűnek tűnik, ha úgy fogalmazzuk meg, hogy a hazugság az azt jelenti, hogy olyat mondunk, ami nem igaz. Valójában ennél sokkal több van mögötte, sokkal árnyaltabb és sokkal kifinomultabban nyilvánulhat meg életünkben, mintsem hogy észrevennénk azt anélkül, hogy a Szent Lélek ne világítana rá.

A hazugság nem más, mint a valóságnak eltakarása, elferdítése. Az az ember hazudik, aki a másik ember felé nem azt mondja, nem azt mutatja, ami a valóságban van.

Anániás és Safira hazugsága kézenfekvő. Az ő bűnük a gyülekezet tudta nélkül történt, de a Szent Lélek előtt nyilvánvaló volt, és felfedte mindenki előtt.

Aki úgy hazudik, hogy nem a valóságot mondja, annak mindig vigyáznia kell, nehogy egy másik állításával leleplezze az előzőt. Ezért van az, hogy hazugság hazugságot szül, míg végül az ember

a valóságot betakaró leplet addig húzogatja ide-oda, hogy előbb utóbb kilátszik alóla az, amit takargatni akar.

De a hazugságnak nem csak ilyen nyílt és egyértelműen megfogható megnyilvánulásai léteznek. Lehet úgy is hazudni, hogy semmit nem szólunk; és lehet úgy is hazudni, hogy igazat mondunk.

A farizeusok legnagyobb bűne a képmutatás volt. Igyekeztek az embereknek teljesen mást mutatni, mint ami valójában bennük volt. De erre nem is kellett igyekezniük, hanem az ördögtől való természetükből adódóan ez jött nekik belülről. Azért mondta nekik az Úr: „Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhoz, a melyek kívülről szépeknek tetszenek, belől pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakvák. Épen így ti is, kívülről igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt, de belől rakva vagytok képmutatással és törvénytelenséggel. (Máté 23:27-28)

A képmutatás nem tudatos cselekedet. Az ember veleszületett ősi énjének tulajdonsága, hogy ösztönösen is a legjobbat akarja mutatni az embereknek magáról, és nem azt, ami a valóságban van. A világi normák szerint az önzés, a hiúság, az önbizalom nem bűn, hanem normális emberi tulajdonságok, ezért nincs mit takargatni rajtuk. A vallásos emberek számára viszont ezek a tulajdonságok már nem számítanak pozitívnak, ezért azok, akik csak vallásosak, ezt kifelé letakarják mindenféle pótcselekedettel, olyan megnyilvánulásokkal, amik az erény látszatát keltik, de valójában csak külső máz, nem a szívnek teljességéből jön.

A képmutatás szelleme nagyon mélyen rejlik az ember szívében. Ez egy olyan hazugság, amit az ember is könnyen elhisz magának, mert olyannyira nem tudatos, hanem a szív valóságából származó, ösztönös megnyilvánulás. Csak úgy ismerhetjük fel ezt a hazugságot életünkben, ha könyörgünk érte és hagyjuk, hogy a Szent Lélek világítsa meg, fedje fel bennünk azt.

Ha valóban újjá születünk és az isteni természet részesei leszünk, akkor ez se kísértés formájában, se a valóságban nem jelentkezik nálunk. Az Úr Jézus ezt úgy mondja: „Mert minden, a ki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek; A ki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedete-

tei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.” (János 3:20-21)

Ahhoz, hogy teljesen mentesek legyünk a hazugság eme bűnéből, igazságban kell járnunk, és akkor nem lesz mit takargatnunk. Ha a világosságban járunk és az igazságot akarjuk cselekedni, akkor nem is fogjuk jól érezni magunkat, ha rejtett dolgaink vannak, ha a mi szívünk nem egyezik azzal, amit az emberek kívülről látnak. Ha nem rejtegetjük tudatosan vagy ösztönösen a mi bűneinket, hanem világosságban járunk, valós lényünk minden takargatása nélkül, akkor tud minket megtisztítani az Úr a szívnek minden hamisságától. Ha a sötétben rejtegetjük, ha másképpen állítjuk be, mint ahogy az a valóságban van, akkor maradunk a hamisságban. János apostol olyan világosan, olyan félreérthetetlenül fejezi ki, amikor ezt írja: „Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és sötétségben járunk; hazudunk és nem az igazságot cselekedjük. Ha pedig a világosságban járunk, a mint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól. (1 János 1:6-9)

Ha így megtanulunk a világosságban járni, akkor mentesek leszünk attól is, hogy igazat mondva hazudjunk. Addig nagyon sokszor megtaláljuk annak a módját, hogy valami olyat mondjunk, ami bár megfelel az igazságnak, de csak azért mondjuk, mert nem akarjuk, hogy a teljes valóságot tudják.

Ha azért nem megyünk el valahova, mert nincs kedvünk hozzá, de egy halasztható elfoglaltságunkra hivatkozunk, akkor hazudunk, még akkor is, ha valóban azt tettük, amit mondtunk. Ha valaki mond valamit, amit mi is jól tudunk, de úgy rácsodálkozunk, mint ha nem is tudnánk, akkor is hazudunk.

A hazugság az nem más, mint hogy szavunkkal, cselekedetünkkel a másokban azt idézzük elő, hogy azt tudja, azt gondolja, amit mi szeretnénk hogy tudjon vagy gondoljon, és nem a valóságot.

ÖRÜLJETEK AZ ÚRBAN MINDENKOR!

Lehet-e parancsra örülni? Még nevetni is nehéz, nem hogy örülni. Hogy lehetséges hát betölteni azt, amit Pál apostol mond?

Felhőtlen sötét éjszakákon a csillagok fényesen világítanak az égen. Ahogy a keleti égbolton világosodni kezd, egyre halványabbak lesznek a csillagok. Valóban halványabbak lesznek? Nem, a fényük ugyanolyan erős, mint egy órával azelőtt, csak mi látjuk őket halványabbnak. Amikor a Nap felkel, jóllehet a csillagok még mindig ugyanott vannak, de mi már nem látjuk őket.

Amíg az ember a sötétségben jár, addig ezernyi apró örömet nyújt ez a világ. Észreveszi és élvezi a világ nyújtotta örömeket, melyek élete sötét égen világítanak. De ha valakinek Krisztus világossága feltámad, annak életében elhalványodnak a „csillagok” eltűnnek a világi élet örömei.

„Szebben, mint Nap világa, ragyog Krisztus orcája. Üdv, béke és igazság van rejtve e világosságban.” Igen, Krisztusban való öröm teljesen más, mint a világi öröm. Éjszaka, ha felhős az ég, nem látszanak a csillagok, pedig ugyanúgy világítanak a felhők fölött. A világi, Istentől távol élő ember életében is vannak felhők, de ezeken a felhőkön soha nem ragyognak át a világi örömek. Ezeknek az örömöknek olyan kicsiny fényük van, hogy amikor az ember az élet nehézségeibe kerül, egyikében se talál semmi örömet tovább, nem talál bennük semmi vigasztalást. Ez az igazi sötétség, amikor se a hold, se a csillagok nem nyújtanak semmi világot, még annyit se, hogy az ember az előtte levő utat legalább halványan látná.

A Krisztusban élő ember élete égen is sokszor megjelennek a felhők, melyek egy rövid időre eltakarják a fényt árasztó Napot. Sőt, gyakran komoly és erős viharok keletkeznek, amikor az ég teljesen elsötétül, de a világosságban, nappal járó ember ilyenkor is látja a maga előtt levő utat. Ilyenkor a hívő ember a mélységekben jár, sőt egészen sötét völgyekbe kerül, amiről úgy ír a zsoltáríró: „Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy.” Ilyenkor is a világosságban járunk, és bár a Napot eltakarják a sűrű fellegek, mégis látjuk az előttünk levő utat. Pál apostol így fogalmazza meg ezt a kettősséget: „Mint bánkódók, noha mindig örvendezők; mint szegények,

de sokakat gazdagítók; mint semmi nélkül valók, és mindennel bírók.” (2 Korinthus 6:10) Vagy Péter apostol így ír: „A melyben örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között” (1 Péter 1:6).

Ilyen az Úrban való öröm. Állandó. Nem csak akkor, ha felhőtlen az ég, hanem akkor is, amikor sűrű fellegek takarják el a Napot. Amikor életünk nagy viharába kerülünk, amikor megszapornak a bánatok és nehézségek körülöttünk, akkor is világosságban járunk, és ez a világosság jelen van életünkben, még ha közvetlenül nem is tapasztaljuk meg ilyenkor a napsütést. Krisztus akkor is jelen van életünkben, ha nem érezzük, ha nem látjuk a Napot. Az Ő világossága mindig átsugároz a legsötétebb felhőkön is, így tudunk szüntelenül örülni. Ez egy olyan mély és belső öröm, hogy még akkor is jelen van életünkben, ha nem érezzük. Különösen hangzik, ha azt gondoljuk, hogy az öröm érzélem kérdése. De a Krisztusban való öröm több ennél, több mint érzélem kérdése. Ez az öröm akkor is jelen van életünkben, ha nem érezzük.

Életünk útja olyan, mint egy hegyre vivő ösvény. Ahogy ezen az ösvényen gyalogolunk, úgy váltakoznak a derült és borús szakaszok utunkon. De ahogy egyre nagyobb magaslatokra érünk, úgy történik meg egyre többször, hogy a felhőket már magunk alatt látjuk. Életünk megpróbáltatásait, szomorúságait már felülről, a Nap oldaláról látjuk meg. És milyen csodálatos az a felhő felülről, ami letről egyhangú, nyomasztó szürke volt. Ha valaki repülőgéppel száll fel egy borús, szürke napon, amikor a gép a felhők fölé kerül, azonnal beragyog a Nap a gép ablakán, és a szürke felhőket megvilágítja, melyek olyan csodálatos fehérek lesznek.

Ha életünk fájdalmain, megpróbáltatásain felül tudunk emelkedni, Krisztus orcája azonnal ránk világít, és életünk felhőit a napos oldaláról kezdjük látni. Csodálatosakká kezdenek válni azok a nehézségek, melyek eddig olyan nyomasztóak voltak számunkra. Kezdjük őket egy másik oldalról meglátni.

Ebben van a titka a hívő ember örömének. Ha süt a Nap, ha felhős, ha viharos, mindig a világosságban jár, látja az utat, melyet Krisztus fénye világít be, mely a felhőkön is átsugároz. Ezen az úton egyre magasabb hegyekre érkezhetünk, ahol mindig süt a Nap, ahol a felhők mindig alattunk vannak.

Így tudjuk megérteni saját életünkön keresztül, amit Pál apostol ír: „Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért; mert a mikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős.” (2 Korinthus 12:10) Így találjuk meg életünk szenvedéseiben is az igazi örömet, mely mindig bevilágítja életünk útját. Sőt, életünk részévé válik az, amit szintén az apostol ír: „Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, a ki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak. (Galata 6:14) Igen, Jézus Krisztus keresztje a mi keresztünk is lesz és ebben találjuk meg mély, igazi és tartós örömünket.

Amikor azt halljuk Jézustól, hogy: „Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem” (Márk 8:34), akkor azt gondoljuk, hogy egy örömtelen siralomvölgyön kell keresztülmennünk? Nem így van. Minél jobban ránk nehezedik keresztünk, annál tisztább lesz az az öröm bennünk, amit csak ezáltal élhetünk meg, mely egy állandó, kedélyállapotunktól független öröm.

Hogy mennyire nem függ a testi állapottól, a külső körülményektől ez az öröm, csodálatosan kitűnik a hitükért a testben nagyon keményen szenvedő hívők bizonyosságából.

R. Wurmbrandt azt írja Istennel a mélységekben című könyvében: „A kommunisták azt hiszik, hogy a boldogság az anyagi megelégedettségéből származik, de én cellai magányomban hidegben, éhesen, rongyosan minden éjjel táncoltam örömben... A szavak sohasem elegendőek annak kifejezésére, amit az ember érez az istenség közelében. Néha annyira teli voltam örömmel, hogy azt hittem, szétfeszít, ha valamiképpen kifejezésre nem juttatom. Eszembe jutottak Jézus szavai: „Boldogok lesztek, mikor titeket az emberek gyűlölnék, és kirekesztenek, és szidalmaznak titeket, és kivetik a ti neveteket, mint gonoszt, az Embernek Fiáért. Örüljete az azon a napon és örvendezzete!”

Egy beszámolójában szól Wurmbrandt egy hívő emberről, akit hitéért elítéltek és a Duna csatornához vitték kényszermunkára. Egyik alkalommal úgy megverték, hogy mindkét kezére és mindkét lábára lebénult. Így, mint hasznavehetetlen embert elszállították abba a börtönbe, ahol Wurmbrandt volt. Itt mindig éhesen, hi-

degben, végtagjait használni nem tudva állandóan feküdve a szennyben ő volt a többi rabnak vigasztalója, amikor ők elkeseredtek, a benne levő állandó öröm felvidította őket.

Láttál-e már valaha gazdag embert, akiben ilyen állandó öröm volt? Találkoztál már olyan emberrel, akinek földi értelemben sikeres élete volt, hogy ennyire mély boldogsága volt? De ott a román börtönök sötét cellájában, hidegben, éhezve, a családjától elszakítva ez a hívő ember öröme fényt árasztott.

Valóban ennyire a testen kívül áll az ember örömének titka. Azt írja az apostol: „A kik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt.” (Róma 8:8) Ha nem tudunk elszakadni ettől a földi léttől, ha test szerint járunk, soha nem találjuk meg az állandó örömet. „Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm” (Róma 14:17).

Ha félsz elvetni magadtól mindazt, amit még most élvezel a földi életben, azt gondolván, hogy akkor örömtelen leszel, akkor nem hiszel Jézus szavaiban: „Bizony mondom néktek, senki sincs, a ki elhagyta házát, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldeit én érettem és az evangyéliomért, a ki százannyit ne kapna most ebben az időben, házakat, fitestvéreket, nőtestvéreket, anyákat, gyermekeket és szántóföldeket, üldözésekkel együtt; a jövődő világon pedig örök életet.” (Márk 10:29-30)

Miért értjük meg olyan nehezen, hogy az Úrban való öröm a földi élet fonákán található meg? Amikor az Úr a hegyi beszédben elmondja, hogy kik a boldogok, olyan dolgokat sorol fel, amik a testi ember számára nagyon távol álnak a boldogság fogalmától: Boldogok, a kik sírnak, boldogok a szegények, boldogok, akiket üldöznek és háborgatnak. Nem azt mondja, hogy boldogok az egészségesek, boldogok akik jól állnak anyagilag, boldogok akik nyugodt életkörülmények közt élnek. Ezt a világ mondja.

Te melyik boldogságot keresed?

„Ne szeressétek a világot, se azokat, a mik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, a mi a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérdése nem az Atyától van, hanem a világból.” (1 János 2:15-16) Lehet a világot nem szeretni tiltásra?

Lehet a világ által nyújtott örömöknek nem örülni, csak mert azt mondják, hogy nem szabad nekik örülni? Nem lehet.

De ha valakinek életében hajnalodik és Jézus Krisztus világossága kezdi bevilágítani életét, akkor ezek az örömök eltűnnek életéből. A fény fogja kiűzni a sötétséget. A teremtéskor minden sötét volt addig, míg Isten nem parancsolt, hogy legyen világosság. Az új teremtéskor is, amikor egy embert újjá alkot Jézusban, Ő parancsol, hogy legyen világosság, és akkor ez a világosság kiűzi a sötétséget. Pál apostol azt írja: „Mert az Isten, a ki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világotatása végett.” (2 Korinthus 4:6)

Ha megvizsgáljuk szívünket, és még leljük örömünket a világi dolgokban, a pénzben, az anyagi javakban és az evilági szórakozásokban, akkor az azt jelenti, hogy számunkra még nem ragyog Krisztus Napja, mely fény mellett minden csillag elveszti világosságát.

ISTEN SZERETETE

Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. (János 3:16)

Okkal vált Jézusnak ez a kijelentése talán a legismertebb igeverssé. Valahol éppen ez az üzenete az egész Bibliának, mely versben minden benne van. Benne van az Isten szeretetének háttartalansága, benne van a bukott ember állapota, hogy a bűnben el van veszve, és benne van az abból való szabadulás módja, azaz hogy ha valaki hisz Jézus Krisztusban, ne vesszen el, hanem örök élete legyen.

Valahol az emberek lelkébe mélyen, sokszor nagyon mélyen elnyomva be van írva Isten létezésének tudata. Minden emberben előjönnek ezek a mélyből fakadó gondolatok, de van, aki lenyomja őket, van, aki foglalkozik velük. Így kialakul benne egy Őróla alkotott kép.

Ezt az Istenről alkotott elképzelést nagyon sok minden befolyásolja. Az ember saját megtapasztalása, de a vallási háttere is. Jézus Krisztus azt mondja főpapi imájában: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (János 17:3) Tehát az örök élet az Isten megismerésében rejlik. De ez több annál, mint csupán tulajdonságainak ismerete, hogy: Szerető, igazságos, bosszúálló és változhatatlan. Az Ő megismerése a személyes megtapasztaláson alapul, melyet az ember az Ővele járásban szerez meg.

Aki ismeri Őt, az nem tudja az előbb felsorolt tulajdonságokat szétválasztani vagy rangsorolni. Őbenne minden abszolút teljességgel lakozik, az Ő személye felfoghatatlan, és csak annyit értünk meg belőle, amennyit meg is élünk. Ezért, ha valaki kidomborítja az egyiket és a másikról nem beszél, nem ismeri Őt igazán.

Az igazság és szeretet őbenne elválaszthatatlan. Aki Őt úgy hirdeti, mint olyan Istent, Aki az embert egyetlen balléptéért is elveszti, az éppenúgy nem ismeri Őt, mint aki úgy beszél róla, mint Aki annyira szereti az embert, hogy minden bűne felett szemet huny.

A jó Isten szeretetét nem lehet emberi szavakkal kifejezni. János apostol nagyon röviden, de talán a legtalálóbban írja le,

amikor azt mondja: „Isten a szeretet.” Ha Ő maga a szeretet, akkor nincs korlátja, nem lehet behatárolni mélységét, nem lehet megmondani, hogy meddig tart, meddig megy el ez a szeretet. Hiszen ha maga az Isten a szeretet, akkor végtelen. A végtelenség pedig felfoghatatlan az ember számára. A tengerparton állva a vizet végtelennek látjuk, pedig a tengernek valahol van egy túlsó partja. De Isten szeretete ennél is sokkal messzebbre nyúlik.

A Sátán célja az, hogy az ember számára felajánlott kegyelmet elhomályosítsa, hogy az ember ne ismerje fel a Mindenhatóban a végtelen szeretetet. Pedig nagyon fontos számunkra ennek tudatában lenni. Ha ezt nem tudnánk és nem értenénk meg, teljesen reménytelenek lennénk az életben.

Az Úr azt mondja: “Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, a kik kérnek tőle?! (Máté 7:11) Nagyon egyszerű példával szemléltette az isteni szeretetet. Az embernek, aki születésétől fogva a bűnben van és gonosz, saját magán, saját érzésein keresztül világít rá a Mindenható Atya szeretetére. Melyik szülő az, aki halandó és véges, gyarló létére is ne szeretné gyermekét, aki ne tenne meg mindent érte?

Mi, akik szeretjük gyermekeinket, nehezen képzeljük el, hogy miként léteznek szülők, akik elvetik őket. Annyira nem egyeztethető össze az ember szívében rejlő, isteni eredetéből fakadó szeretetével. És mégis létezik ilyen. De a próféta azt mondja: „Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én te rólad el nem feledkezem.” (Ézsaiás 49:15)

Ha valamikor kételkednénk az isteni szeretet végtelenségében, állítsuk szemünk elé gyermekeinket és gondoljuk meg, hogy mennyire szeretjük őket. E példa által sokkal jobban megvilágosodik előttünk a mennyei Atya szeretete.

Ha elfogadtuk az Ő áldozatát, hogy az Ő legkedvesebbjét áldozta fel értünk, akkor minket az Ő gyermekeinek fogadott el. Miért gondolnánk, hogy olyan könnyen elvetne minket, könnyebben, mint mi a gyermekeinket.

Az a tény, hogy a legdrágábbat adta értünk, megvilágíthatja számunkra az Ő szeretetét. Ha mi valami értéktárgyat el akarunk cserélni, akkor csak olyanra cseréljük el, ami legalább annyira ér-

tékes. Semmit nem áldozunk fel kevésbé értékes dologra. Ugyanígy volt Isten is. Ő se áldozta fel Fiát értéktelenebbre, mint maga az Ő Fia! És ez a legalább olyan értékes, mely ugyanannyit ér neki, mint az Ő egyszülött, szeretett Fia, te vagy és én vagyok, a bukott és elveszet ember!

Hogy szerethet valaki ennyire egy számára haszontalan embert? Hogy lehet számára ennyire értékes az, aminek valójában semmi haszna nincs?

Ez az isteni szeretet! Ez az, ami felfoghatatlan a természet szerinti embernek, aki születésétől fogva önző, és azt szereti, aki őt is szereti.

Jézus Krisztus azt mondja a főpapi imájában: ... hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, a miként engem szerettél. (János 17:23)

Ő jól látja nem csak a mi kudarcainkat és bukásainkat, hanem a mi szándékunkat és újraindulásunkat is. Jól tudja, hogy olyan gyengék vagyunk, akik szeretnénk bár a jót tenni, de újra és újra szembetalálkozunk a test erőtlenségével, és újra és újra kudarcok érnek bennünket.

Minél inkább tudatában vagyunk bűnös lényünknek, annál inkább függni akarunk Tőle. Ne engedjük hiúságunknak, hogy úgy próbálja beállítani életünket, hogy mi egyre jobbak vagyunk már, és egyszerűen figyelmen kívül hagyjuk emberi természetünkől adódó bűnös, hitvány voltunkat. Minél inkább elismerjük ezt, annál inkább rá leszünk utalva Atyánk irgalmára, szeretetére, és annál kevésbé fogunk ezzel visszaélni.

A törvény szigora nem vált meg minket bűnös hajlamunktól. De az isteni szeretet mélyen belülről kötelez minket, mint ahogy János apostol mondja: „Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.” (1 János 4:10) Nem mi kerestük meg az Istent, hanem Ő keresett meg minket az Ő Fiában, Jézus Krisztusban.

Ha megértjük ezt a szeretetet, akkor ez megaláz minket és szívből fogjuk szeretni az Atyát, és ez a szeretet formál át az Ő lényéhez hasonlóvá, így lehetünk az isteni természet részesei.

Az Úrnak Igéje egy biztos ígéretet ad a mi megtartásunk felől, amikor azt írja: A ki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk? (Róma 8:32)

Aki valóban ismeri az Atyát, abban fel se merülhet az, hogy ha Ővele jár, Benne bízunk és Tőle kérjük a szabadulást, akkor ne lenne része az örök élet. Ő nem ember, aki ígéretét megszeghetné. Ha Ő magánál nagyobbra már nem esküdhett meg, akkor magára esküdött, hogy ha Hozzá menekülünk, akkor az olyan, mint ha egy biztos horgonyt ragadnánk meg, és mivel lehetetlen, hogy Ő hazudjon, ezért lehetetlen az is, hogy esküvéssel megerősített ígéretét nem váltaná be, hogy miket üdvözítsen.

Ha ez a garancia nem elég számodra, akkor semmi remény-séged nem lehet az örök életet illetőleg.

ADJÁTOK MEG A CSÁSZÁRNAK

Jézus Krisztus azt mondta Pilátusnak, hogy: „Az én országom nem e világból való”. Így akik az övéi, azok szintén az Ő királyságának polgáraivá lettek. Pál apostol így írja: „Mert a mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk”; (Filippi 3:20).

Ha mi Krisztus országának polgárai vagyunk, akkor ezen a földön idegenek, átutazók. Ezért ez a világ, amelyben élünk, nem otthonunk, hanem csak úgy vagyunk itt ideiglenesen, mint ha egy külföldi országban lennénk.

Minden külföldre utazó polgár köteles a fogadó ország törvényeit tiszteletben tartani. Ugyanígy kell nekünk is e földi országnak törvényeit tiszteletben tartani és megtenni mindazt, ami nem ellenkezik Isten parancsolatával.

Az igaz hívők a föld sója. Amíg ők itt vannak a földön, addig az ő jelenlétük a gonosz világba mégis csak belesugároz valami világosságot, úgy, hogy Sátán birodalma nem tud teljesen kialakulni. Ezért van az, hogy vannak még jó földi törvények, van még rendfenntartó hatóság, hogy ne tehessen mindenki azt, amit akar.

El lehet képzelni, mi történne – vagy mi fog történni az Antikrisztusi birodalomban – mikor ezek a törvények megszűnnek és teljes anarchia áll be az egész világon. Most még a legistentelebb rendszerekben is – mint a kommunizmus – egyfajta, az isteni törvényeken alapuló rend uralkodik, ezért nem kaphat a gonoszság szabadkezet.

Ezért mondja az apostol: „Minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak; mert nincsen hatalmasság, hanem csak Istentől: és a mely hatalmasságok vannak, az Istentől rendeltettek. Azért, a ki ellene támad a hatalmasságnak, az Isten rendelésének támad ellene; a kik pedig ellene támadnak, önmagoknak ítéletet szereznek. Mert a fejedelmek nem a jó, hanem a rossz cselekedetnek rettegésére vannak. Akarod-é pedig, hogy ne félj a hatalmasságtól? Cselekedj a jót, és dicséreted lesz attól. Mert Isten szolgálja ő a te javadra. Ha pedig a gonoszt cselekszed, félj: mert nem ok nélkül viseli a fegyvert: mert Isten szolgálja, bosszúálló a haragra annak, a ki gonoszt cselekszik. Annakokáért szükség engedelmeskedni, nem csak a haragért, hanem a lelkiisme-

retért is. Mert azért fizettek adót is; mivelhogy Istennek szolgálai, kik ugyanabban foglalatostkodnak. Adjátok meg azért mindenkinek, a mivel tartoztok: a kinek az adóval, az adót; a kinek a vámmal, a vámot; a kinek a félelemmel, a félelmet; a kinek a tisztességgel, a tisztességet.” (Róma 13:1-7)

Ha megfigyeljük a történelemben, végső soron Isten az, Aki irányítja annak folyamatát, Ő az aki uralkodókat állít fel, azért, hogy beteljesedjenek az Ő tervei, jövődölései. Dániel ezt mondja: „És ő változtatja meg az időket és az időknek részeit; dönt királyokat és tesz királyokat; ád bölcsességet a bölcseneknek és tudományt az értelmeseknek.” (Dániel 2:21). Vagy Fáraónak ezt mondta: „Azért támasztottalak téged, hogy megmutassam benned az én hatalmamot, és hogy hirdessék az én nevemet az egész földön.” (Róma 9:17)

Tehát nem csak a jó, hanem a gonosz uralkodók is Isten akaratából vannak helyükön, így számunkra ebből a szempontból mindegy, ki adja a földi törvényeket. Nekünk, mint idegeneknek és jövevényeknek engedelmeskedni kell és minden olyan ponton tiszteletben tartani őket, ahol nem ütközik az Igével. Legyen az a földi élet bármely területére vonatkozó, mint közlekedés, iskola, polgári élet vagy adófizetési kötelezettség.

Ez utóbbi adja a legtöbb kérdést és ellenvetést, mivel a mai világban irreálisan magas az adófizetési és egyéb járulék fizetési kötelezettség. Ez valóban így is van.

De tegyük fel a kérdést: volt-e valaha ilyen szintű a családtámogatási rendszer, a különböző juttatások, használtak-e valaha az emberek ennyi állami tulajdonú létesítményeket, utakat stb? Ezek előállításához az államnak bevételi forrásra van szüksége.

Mindezek felett is igazságtalan az adórendszer? Lehetséges, sőt valószínű, hiszen sok pénzt fordítanak haszontalan dolgokra, nem beszélve a világhatalmi rendszer kiépítését célzó állami eladósodottság törlesztésére, mely mint egy feneketlen hordó, nyeli el az adók formájában befizetett pénzeket.

Igazságtalan adószedés az Úr Jézus korában is volt, figyeljük meg, Ő hogy viszonyult hozzá: „Mikor pedig eljutottak vala Kapernaumba, a két drakma-szedők Péterhez menének és mondanak néki: A ti mesteretek nem fizeti-e a két drakmát? Monda: Igen. És mikor beméne a házba, megelőző őt Jézus, mondván: Mit

gondolsz Simon? A föld királyai kiktől szednek vámot vagy adót? a fiaiktól-é, vagy az idegenektől? Monda néki Péter: Az idegenektől. Monda néki Jézus: Tehát a fiak szabadok. De hogy őket meg ne botránkoztassuk, menj a tengerre, vesd be a horgot, és vond ki az első halat, a mely rá akad: és felnyitván a száját, egy státert találsz benne: azt kivéven, add oda nekik én érettem és te éretted. (Máté 17:24-27)

A zsidók okkal érezhették a rómaiak adószedését igazságtalannak, hiszen ők voltak leigázóik. Mikor Jézust meg akarták fogni azzal a kérdéssel, hogy kell-e adót fizetniük a császárság felé, akkor ő így válaszolt: „Adjátok meg azért a mi a császáré, a császárnak, és a mi az Istené, az Istennek.” (Lukács 20:25)

Egy dolgot mindenképpen jó figyelembe venni: a magas adófizetés a magas igényeinkből származik. A magasabb életszínvonal több költséget követel, az pedig többletbevétel. A több bevétel után magasabb adót kell fizetni.

Ha szívünkben él az, amit az apostol ír, akkor szabadok vagyunk az ilyen gondtól: „De valóban nagy nyereség az Istenfélelem, megelégedéssel; Mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit; De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. A kik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértetbe meg törbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembe és romlásba merítik. Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván némelyek eltévelyedtek a hittől, és magokat általszegezték sok fájdalommal.” (1 Timóteus 6:6-10)

Ha hitünk és istenfélelmünk nagyobb lesz, mint evilági igényünk, akkor ez a gond se lesz már a miénk, mert Az, Akiben hiszünk, majd gondot visel róla, mint az igazságtalanul szedett két drachmáról, melyet Péter a hal szájában talált. Akkor nem kell megterhelni lelkiismeretünket hamis adóbevallással, az igazságnak nem megfelelő nyilatkozat benyújtásával.

ÁM HARAGUDJATOK, DE NE VÉT- KEZZETEK

A Galaciai levél 5. részében a bűnök közé fel van sorolva a harag is. Tehát hogy ha valaki haragszik, akkor azzal már vétkezik is.

Mindenekelőtt azt kell megvizsgáljunk, hogy mit jelent a harag. Ez egy belső érzés, mely a szívet megháborítja. Általában akkor jelentkezik, ha valami igazságtalanság történik az emberrel vagy valami hamisságot tapasztal meg.

Tudjuk, hogy Isten tökéletes, és maga Jézus Krisztus is bűn nélküli volt. Mégis nagyon sokszor olvassuk az Ószövetségi írásokban, hogy az Úr megharagudott, vagy Jézusról is azt olvassuk több helyen is, hogy megharagudott: Például, mikor nem akarták engedni a gyermekeket, hogy hozzá menjenek (Márk 10: 14), vagy amikor a farizeusok kemények voltak (Márk 3: 5).

Sokan azt mondják, hogy amit Ő megtehetett, azt azért mi nem tehetjük meg. Az Úr viszont azt mondta: „Nem fölebbvaló a tanítvány a tanítónál, sem a szolga az ő uránál. Elég a tanítványnak, ha olyan mint a mestere, és a szolga mint az ő Ura.” (Máté 10:24-25).

Krisztust azért választotta ki a Teremtő Isten a kezdeti időben, mert szerette az igazságot és gyűlölte a hamisságot; ezért kente fel Őt öröme olajával az Ő társai felett (Zsid. 1: 9). Így azok, akik Krisztusban újjászületnek és az Ő természetének részei lesznek, szintén szeretni fogják az igazságot (más szóval jól fog működni az igazságérzetük), és gyűlölni fogják a hamisságot. Jóbról azt mondja az Úr a Sátánnak: „Észrevetted-é az én szolgálmat, Jóbot? Bizony nincs hozzá hasonló a földön: feddhetetlen, igaz, istenfélő, és bűngyűlölő.” (Jób 1:8)

Jézus Krisztus életében többször is megnyilvánult a hamisság gyűlölete. Ez váltott ki belőle haragot, amikor a templomot megtisztította és kiűzte onnan a kereskedőket. Kötélből ostort készített, úgy hajtotta ki őket onnan. Figyeljük meg, hogy szól a farizeusokhoz, amikor képmutatásukat szemükre hányja: Mérges kígyóknak fajzatai!

Kétség kívül indulat volt Benne, melyet az evangélista azzal a jövendöléssel magyaráz, hogy: „A Te házadhoz való buzgó szerelem emészt meg engem.”

Ha Jézusban újjászületünk és Istennek Lelke lakik bennünk, akkor mi is bűngyűlölők leszünk, bennünk is minden hamisság miatt fellobban a harag. Érezzük, amint a hamisságok miatt megháborodik a szívünk, és ezt sokszor idegen és kényelmetlen érzésnek gondoljuk. De mennél közelebb vagyunk az Úrhoz, minél inkább az igazságban járunk, annál jobban bánt minket a hamisság. Megháborít bennünket, amikor a hamisságot tapasztaljuk

Így lehetett ez a tanítványokkal is, akik az Úrral jártak, és az egyik útjuk alkalmával, amikor a samáriabeliek nem akarták Őt befogadni, tüzet akartak kérni rájuk az égből. Akkor az Úr Jézus határozottan helyre tette őket: „Nem tudjátok minémű lélek van ti bennetek: Mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa.” (Lukács 9:55-56)

Tudjuk, hogy később, amikor az Úr Jézus találkozott egy samariai asszonnyal, akkor az ő bizonyosságára felismerték a samariabeliek Őt és befogadták. Majd az apostolok idejében is olvashatjuk, hogy Samária bevette az Istennek beszédét (Csel. 8). Mi lett volna, ha a tanítványok kívánsága teljesedett volna? Hány emberi lélektől vágták volna el az üdvösség lehetőségét?

Mennyire felismerhető az emberi indulat, az emberi harag a tanítványokban, akik csak odáig jutottak el, hogy jogosan megharagudtak, és azonnal bosszút szerettek volna. Mennyiszer felismerhetjük és leleplezhetjük magunkban is, hogy milyen lélek lakik bennünk, ha valakiben igazságtalanságot, hamisságot látunk és ez megháborít minket, és valahol szívünk mélyén szeretnénk, hogy az Úr igazságosan lesújtson rá. Azért, mert még nem értjük meg, hogy az Úr nem elveszíteni, hanem éppen megmenteni akarja a bűnösöket, a hamisakat.

Csak akkor tud bennünk különválni az isteni és az emberi harag, ha mi is Krisztus természetét öltözzük fel. Akkor mi is haragszunk majd a bűn és igazságtalanság miatt, de nem vétkezünk.

Jézus Krisztus életében ez akkor tükröződött vissza leginkább, amikor Vele a világtörténelem legnagyobb igazságtalansága történt. Őt, aki olyan sok jót adott az embereknek, aki annyi beteget meggyógyított, hamis vádak alapján megfogták, megkínozták

és megölték a minden idők legnagyobb szenvedéssel járó halálával. És Jézusból semmi indulatot nem váltott ki.

Ha a minket ért sérelem haragot, indulatot vált ki bennünk, akkor még él a régi emberünk. Ha az halott lesz, akkor teljesen érzéketlen lesz minden őt ért támadásra. Ahogy az ő emberünk megerőtlenül és egyre inkább a halálba kerül, úgy születik meg bennünk egyre inkább az új élet, mely gyűlöli a bűnt és haragudni fog miatta, de a bűnös embert sajnálja és nem elvesztését, hanem megmentését kívánja.

Ami az őembernek lehetetlen, és amíg az él bennünk, képtelenek vagyunk megérteni is, miként lehetséges, az az új ember életében valóra válhat, hogy az ember életét áldozza fel azokért, akik neki sokat ártottak, akik őt megalázták, akik tönkretették életét. Lehetséges ez? Embereknél semmiképpen nem. De Istennél mindenek lehetségesek. Ez nem tudati változás következménye, hanem egy belső újjászületés, a szív átformálódása következményeként jön létre.

Istennek a bűn miatt felgyúlt haragját Jézus Krisztus áldozata vette el. Ezért mondja az Ige: „Nem feddődik minduntalan, és nem tartja meg haragját örökké. Nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint. Mert a milyen magas az ég a földtől, olyan nagy az ő kegyelme az őt félők iránt. A milyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket.” (Zsoltárok 103:9-12). Mindez, amiről a zsoltáríró szól, Jézus Krisztusban válik valóra.

VÁDOLÁS MENTESEN

„És erről ismerjük meg, hogy mi az igazságból vagyunk, és így tesszük bátorosakká ő előtte a mi szíveinket. Hogy ha vádol minket a szív, mivelhogy nagyobb az Isten a mi szívünknel, és mindent tud. Szeretteim, ha szívünk nem vádol minket, bizodal-munk van az Istenhez;” (1 János 3:19-21).

Sokszor történik komolyan gondolkozó hívő emberrel is, hogy vádolást, nyugtalanságot érez magában. Honnan jön ez és hogy lehet megszabadulni tőle?

Jézus Krisztus azt mondta a tanítványoknak a Szent Lélekről, hogy megfeddi a világot a bűn tekintetében.

Mózes által, kőtáblára íratott a törvény, mely adatott az Izráel népének. A törvény önmagában jó, de csupán a büntudatot éb-reszti fel, a bűntől való szabadulásra nem ad lehetőséget. Merev és kíméletlen: aki vétkezik, annak meg kell halnia. Ez a törvény az, amely az embert vádolja, mert mikor valaki vétkezik, szembe találja magát a törvénnyel.

A Zsidókhöz írt levélben ezt találjuk megírva: „Ímé napok jönnek, ezt mondja az Úr, és az Izráel házával és Júdának házával új szövetséget kötök. Nem azon szövetség szerint, a melyet kötöttem az ő atyáikkal ama napon, mikor kézen fogtam őket, hogy ki-vezessem Égyiptomból, mert ők nem maradtak meg abban az én szövetségemben, azért én sem gondoltam velök, mondja az Úr. Mert ez az a szövetség, melyet kötök az Izráel házával, ama napok múltán, mond az Úr: Adom az én törvényemet az ő elméjökbe, és az ő szívekbe írom azokat, és leszek nekik Istenök és ők lesznek nekem népem. És nem tanítja kiki az ő felebarátját és kiki az ő atyafiát, mondván: Ismerd meg az Urat; mert mindnyájan megis-mernek engem a kicsinytől nagyig. Mert megkegyelmezek álnok-ságaiknak, és az ő bűneikről és gonoszágaikról meg nem emlé-kezem. Mikor újról beszél, óvá tette az elsőt; a mi pedig megavul és megvénhedik, közel van az enyészethez. (Zsidók 8:8-13)

Miután a törvény nem volt képes tökéletességre vinni, hanem csak vádolni, ezért kellett Krisztusnak eljönnie, Aki az Ő szavával, az Ő szájából származó Igével szintén feléleszti a büntudatot, de egyúttal szabadulást is ad a bűnből. Azért mondja: „Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok vagytok.”

Jézus a földön jártában megmondta a tanítványoknak, hogy: „Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok.” (János 16:7)

Nagyon fontos tudnunk azt, hogy a Szent Lélek Jézus Krisztusnak követe a földön. Ő pontosan ugyanazt a munkát végzi el, mint Jézus Krisztus a földön járta alkalmából. Ő éppen úgy közbenjáró Istennél, mint maga a Fiú. Pál apostol így ír erről: „Hasonlatosképen pedig a Lélek is segítségére van a mi erőtelenségünknek. Mert azt, a mit kérünk kell, a mint kellene, nem tudjuk; de maga a Lélek esedezik mi érettünk kimondhatatlan fohászokká.” (Róma 8:26)

Akik a Jézus Krisztusban vannak, nincs szükségük többé emberi közbenjárásra, hiszen a bennük lakozó Szent Lélek a közbenjáró értük, és Ő általa kijelenti Jézus magát nekik (János 14: 21). Így az ember szívében levő Szent Lélek, mint maga Jézus Krisztus is, felmutatja a bűnt. „Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa.” (János 3:17)

A Szent Lélek megfeddi a bennünk való bűnt, tehát vádol minket. De mivel Jézus Krisztus nem a kárhoztatás miatt jött e világra, mint a törvény, ezért ha hiszünk az Ő áldozatában, mellyel elvette és mindörökre eltörölte a mi bűneinket, akkor ezzel a vádolást is elveszi. Ezért mondja a következő versben: „A ki hiszen ő benne, el nem kárhozik; a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.” (János 3:18).

Ahhoz, hogy vádolás mentesek lehessünk, nincs szükségünk semmi másra, csak hogy higgyünk Jézus Krisztusnak helyettünk elvégzett áldozatában, hogy higgyünk abban, hogy az Atya elfogadta ezt az áldozatot, melyet Jézus Krisztus helyettünk hozott meg. Ebben van a kárhoztatás, ha nem hiszük, ha azt gondoljuk, hogy ezért nekünk kell még valamit tenni, hogy egyéb közbenjárásra is szükség van még.

Miért fordulhat mégis elő az, ha megvalljuk a bűneinket, mégis kárhoztatást, vádolást érzünk. Éppen ezért, mert nem hittük el teljes szívből, hogy az Atya Jézus Krisztus áldozatára nézve megbocsátotta. Itt már nem a Szent Lélek vádol, hanem a Sátán. Ettől

a vádolástól csak a Jézus Krisztus áldozatában való hit szabadíthat meg minket.

Nem kis dolog az égnek és a földnek elmúlnia, de az mégis könnyebben meglesz, mint hogy Isten ígéretéből bármit is ne teljesítene. Nem elég ez az ígéret? Nem nyújt elég biztosítékot számunkra? Ha Ő megígérte, hogy ha megvalljuk a mi bűneinket, akkor Ő megbocsátja, akkor miért kételkednénk még abban? Ez azt jelenti, hogy nem hiszünk az Isten egyszülött Fiának nevében. Ezért van a kárhoztatás, ezért van a vádolás.

Jézus Krisztus a kereszten legyőzte a Sátánt, a szentek vádolóját. Higgyünk az Ő győzelmében, és akkor valóban nem lesz semmi kárhoztatásunk, semmi vádolásunk, mint ahogy a római levél mondja: „Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, a kik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. (Róma 8:1) Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, a ki megigazít; Kicsoda az, a ki kárhoztat? Krisztus az, a ki meghalt, sőt a ki fel is támadott, a ki az Isten jobbján van, a ki esedezik is érettünk.” (Róma 8:33-34)

Azért legyünk benne biztosak, hogy a Szent Lélek csak addig vádol minket, míg mi magunk nem ítéltük meg magunkat. Ha a világosságra hoztuk bűneinket, megvallottuk azokat, akkor nincs már semmi kárhoztatásunk. Ha mégis érzünk vádolást, abban biztosak lehetünk, hogy a Sátántól van. De ha Jézus Krisztusban hiszünk, akkor megszűnik a Sátán vádolása.

Ha sötétségben tartott cselekedeteink vannak, akkor okkal érezzük a vádolást. De ha a világosságra hoztuk őket, akkor Isten ígéretében vetett hitünk adja meg békességünket azok bocsánata felől.

Ha tudjuk, hogy nincs lerendezetlen bűnünk, akkor szívünk nem vádol tovább minket. Gondolatainkat becsaphatjuk, de a szívünket soha. Ott az ember a szíve mélyén mindig érzi, mindig tudja, hogy valami nincs rendben. Elhessegethetjük gondolatainkból a vádolást, de szívünkéből soha sem. Ha nem rendeztük bűnünket, az újra és újra megjelenik ott. Ilyenkor bármennyire próbáljuk védeni magunkat, a szív akkor is jelez. Csak akkor lehet bizodalunk Istennél, hogy ha nem vádol minket a szívünk (1. János 3: 21).

Megfigyelhetjük szívünk reakcióját, ha valaki hibáztat, vádol minket. Ha szemünkre vetnek egy hibánkat, hajlandók vagyunk védekezni, és úgy beállítani a másik előtt, de még saját magunk előtt is, hogy az nem úgy van. De a szívünket nem tudjuk becsapni. Ha odafigyelünk az ő visszhangjára, felismerjük, hogy valós-e az, amivel minket hibáztatnak, vagy nem.

Ha a minket ért vád egy kellemetlen érzést vált ki szívünkben, ha egy ellenérzést érzünk bennünk, akkor az azért van, mert – mint ahogy mondani szokták – fején találták a szöveget. Ezt a találatot azonnal érezzük.

Ha valótlanosságot állítanak rólunk, akkor rezzenéstelen marad a szívünk. Nincs benne semmi ellenreakció, nincs is bennünk semmi készletelés arra, hogy hadonásszunk a rólunk mondott vádak ellen. Szó szerint elmennek a vádak mellettünk.

Jézus Krisztus még azt is mondta: „Mert minden, a ki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek; A ki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek. (János 3:20-21)

Ha önmagunk előtt folyamatosan igazolni akarunk egy cselekedetünket, akkor egész egyszerűen állítsuk a fenti Ige mérlegére. Ha nem bánnánk, hogy kiderül és kitudódik mindenki előtt, akkor igazságban járunk. De ha nem szeretnénk azt, hogy bárki is megtudja, hogy mit teszünk, mit gondolunk, ha bujkálnunk kell velük és takargatni azokat, akkor biztosak lehetünk, hogy a sötéttségben járunk, mert a cselekedetünk hamis. Nagyon sok indokot tudunk felhozni cselekedeteink igazolására, de ez az egyetlen tény meg fogja nekünk mutatni, hogy valóban milyen az amit teszünk: ki merünk-e vele állni a világosságra, vagy inkább a sötéttségben szeretnénk továbbra is maradni.

ISTEN NÉPÉNEK SZOMBATJA

Ha a szombat megszentelése Isten parancsolata volt – márpedig az volt – akkor miért törte meg Jézus a szombatot?

Ha a szombat a hetedik nap, a nyugalom napja, akkor miért a vasárnapot szenteljük annak?

Egy kis egyháztörténelemmel kezdjük ezt a gondolatot. A 4. században Konstantin császár elfogadta és törvényes vallássá tette a keresztyénséget. Hogy a pogányokat megnyerje számára, néhány elemet beleépített a pogány vallásokból. Ő maga napimádó volt, és a nap imádatának napja a vasárnap volt. Ezt néhány nyelv még a mai napig is őrzi. (Sonntag, Sunday). Ezért rendelte el a keresztyénség ünnepének is a vasárnapot az addigi szombat helyett. Így lett a pogány ünnep a szombat helyébe a keresztyének ünnepe, egyidejűleg a keresztyénség hanyatlásával.

Okkal merül fel a kérdés, hogy az elmúlt évszázadokban sokan életüket áldozták Krisztusért, és nem a szombatot ünnepelték. Tévelyegtek? Nem voltak megváltva?

A teremtés, a látható világ és a természet rendje, az évszakok és minden, amit Isten teremtett, a láthatatlan, szellemi világ mintájára készültek. Mind az, amit érzékszerveinkkel megtapasztalunk, egy számunkra láthatatlan szellemi világot jelenít meg. Csakhogy mi ebből a világból nagyon keveset ismerünk még, de amint egyre inkább lelki emberekké válunk, annál többet fedezünk fel benne azáltal, hogy mi azt magunk is megéljük.

Pál apostol azt mondja: „Senki azért titeket meg ne ítéljen evésért, vagy ivásért, avagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában: Melyek csak árnyékai a következő dolgoknak, de a valóság a Krisztusé.” (Kolossé 2:16-17) Ezzel egyértelművé teszi azt, hogy a szombat vagy bármely ünnepnap nem egyéb, mint egy árnyékkép a Krisztusban levő valóságnak. Nem az ember van a szombatért, hanem a szombat az emberért (Márk 2: 27).

A hetedik nap, a pihenőnap nem a lélek miatt adatott az embernek, hanem a test miatt. A testnek szüksége van a rendszeres pihenésre, és éppen úgy van megteremtve, hogy mint ahogy az éjszakai pihenésre szüksége van naponta, hogy minden nap újra kezdhesse a munkát, ugyanúgy hetente is szüksége van egy napi pihenőre, hogy minden héten újra felvegye a terhelést. Aki ezt

megszegi, saját teste ellen is vétkezik és maga látja kárát, mivel nem engedelmeskedett az isteni rendnek.

Ez a szombat Jézus Krisztusra mutat, illetve az ő népének nyugalmára. Azért mondta Ő a farizeusoknak, hogy az embernek Fia ura a szombatnak is.

Ez Isten népének szombatja, amiről a Zsidókhöz írt levél szól: „Annakokáért megvan a szombatja az Isten népének. Mert a ki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, a miképen Isten is a magáéitól, (Zsidók 4:9-10).

Mint említettük, a hetedik nap pihenésére a testnek van szüksége, amelyet a bűn miatt a munka átka sújtott.

A léleknek nincs szüksége a hetedik nap pihenésére, mivel az már bement a nyugalomba, azaz megszűnt a bűntől. Ez Jézus Krisztusban valósult meg. Így a lélek számára teljesen közömbös a test számára adatott hetedik nap, legyen az szombat vagy vasárnap, mert aki Jézus Krisztusban van, az már nem az árnyékvilágban él, hanem a valóságban. Az pedig nem egy nap a héten, hanem az egész élet, az év minden napja, órája és perce.

RÁGALOM, PLETYKA

„És a bírák vizsgálják meg jól a dolgot, és ha hazug tanú lesz a tanú, a ki hazugságot szólott az ő atyjafia ellen: Úgy cselekedjetek azzal, a mint ő szándékozott cselekedni az ő atyjafiával. Így tisztítsd ki közüled a gonoszt”; (5 Mózes 19:18-19).

Ebben a részben egy olyan dolgot nézünk meg, ami súlyosabb, mint gondolnánk. Ez a testvérünk, embertársunk ellen irányuló vádaskodás.

A másik ember megrágalmazása olyan súlyos bűn, hogy ha valaki megrágalmaz valakit, és az a vád valótlan, akkor az a bűn, amivel rágalmazta, a saját fejére esik vissza és úgy kerül az Úr előtt megítélésre, mint ha ő maga tette volna meg azt. Ez egyértelművé válik a fenti igéből. Ha tehát valaki egy másik embert paráznasággal gyanúsít meg, és ez a vád nem valós, akkor az Úr előtt úgy van, mint ha maga tette volna ezt meg!

A rágalom nagyon durván sérti a megrágalmazott testvér lelkét. Itt nem az a kérdés, hogy a valótlanosság tudata fáj neki, hiszen az Ige azt mondja: „Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem.” (Máté 5:11) És ez valóban egy belső öröm, egyrészt azért, mert sokszor az igazság miatt kell elszenvedni, másrészt pedig azért, mert nem igaz a vád. A rágalom viszont – különösen súlyos bűnnel való megvádolás esetén – helyreállíthatatlanul tönkreteszi az illető testvér iránti bizalmat a gyülekezetben. Ha a hírek alapján bizonytalanságba kerülne is valaki a vád igazságát illetően, egész életében ott lebeg felette a gyanú, a bizonytalanság, ami valódi bizalmatlanságot szül.

A rágalmazás egy nagyon gonosz szellemiségből adódik. Általában az irigység, féltékenység szüli, és ott van mögötte a rejtett szándék, hogy a másik hírnevét tönkretéve javítsa az illető az emberek előtti tiszteletét.

Ha a gyülekezetek vezetői egyes gyülekezeti munkákat megalapozatlan vagy képzelt hírekre alapoznak, és nem győződnek meg előzőleg azok valós tartalmáról, nagyon komolyan számot kell adniuk az így elkövetett kárról. Akkor is, ha ők ezt az Úr nevében elvégzett szent munkának tartják, az Úr nem hagyja büntetés nélkül azt.

A gyülekezeti fegyelemre szükség van, hogy a bűn nem maradjon bent a közösségben. De ez mindenképpen először négy szemközt kell, hogy kezdődjön, hogy meggyőződhessünk annak valódiságáról, nehogy valamiképpen hamis vád, rágalom történjen. Ha a hír vagy feltételezés igaz, akkor kímélet nélkül (a bűn kímélete nélkül) meg kell feddeni az illető testvért (Tit 1: 13), a megtérés reményében. Ha a gyanú vagy híresztelés alaptalan a megkérdozett testvérral kapcsolatban, akkor az ügy le van zárva. A szeretet mindent elhisz, és nem vonja kétségbe a másinak saját magáról adott bizonyosságát.

Ha valaki inkább hisz a kósza híreknek vagy a saját gyanújának, mint a testvéreinek, az sérült lelki állapotra utal. Isten gyülekezetében nem szabad homályos, bizonytalan dolgokat megengedni.

A vezetőkön azért is van sokkal nagyobb felelősség, mert az ő szavuknak jobban hisznek a testvérek, különösen ha az egy gyülekezeti munkán hangzik el. Így az ott elhangzott kijelentéseket ténynek veszik, és a bizalom miatt nem is érzik magukat hivatottnak arra, hogy felülvizsgálják.

A gyülekezetre csak akkor tartozik egy tagjának bűne, ha először ővele próbálták meg tisztázni, és annak valótlansága felől nem tudta meggyőzni őket és nem tér meg az adott bűnből. Akkor viszont már a gyülekezetre tartozik.

A megalapozatlan, kósza híreken alapuló pletyka óriási károkat okoz a gyülekezetben. Ha bárkiről hallunk egy negatív hírt, és kísértésünk támad azt továbbadni, az a legjobb, ha mindjárt az illetőtől kérdezzük meg annak valódiságát, nehogy hamis dolgokat terjesszünk mi is.

Ha viszont bárki hozzánk jön egy ilyen kérdés tisztázása miatt, akkor kötelesek vagyunk egyenesen válaszolni, mint ahogy az Úr tanít minket: „Hanem legyen a ti beszédetek: Úgy úgy; nem nem; a mi pedig ezeken felül vagyon, a gonosztól vagyon.” (Máté 5:37) Ha tiszták vagyunk a dologban, akkor nem lesz gond az egyenes válasszal; ha nem vagyunk tiszták, akkor itt a lehetőség a megvallására.

HA MEGVALLJUK A MI BŰNEINKET

Egyszer valaki súlyosan vétkezett egy testvére ellen hamis vádak terjesztésével. A sértett jól tudta, hogy a vádak nem voltak igazak, és ezt egy beszélgetésben fel is hozta. Az, akivel beszélgetett erről, megkérdezte tőle: „Honnan tudod, hogy nem rendezte még a bűnét. Nem tudhatod, hogy nem-e elment egy gyülekezeti vezetőhöz és megvallotta.”

Amiről János apostol ír levelében, hogy „ha megvalljuk a mi bűneinket, hív és igaz az Isten, hogy megbocsássa”, az nem gyónásról szól. Az egyházak ebből az Igéből alakították ki a gyónást, miszerint ha valaki beleesik egy bűnbe, elmegy az egyházi előljáróhoz, és elmondja neki.

Az emberek előtti bűnvallásnak komoly igei alapja van. Már keresztelő Jánosnak is megvallották bűneiket az emberek. Jakab apostol is azt mondja: valljátok meg egymásnak a ti bűneiteket. Ezen az egyszerű Igén a vallási vezetők alakítottak egy kicsit, miszerint le hagyják az „egymásnak” szót, és hozzáillesztik az „arra rendelt szolgának” kifejezést, aminek persze egyáltalán semmi igei alapja nincs. Nézzünk azért egy kicsit jobban a mélyére a bűnvallás jelentőségének és céljának.

A megvallás „beismerés” jelentősegtartalommal is bír, melyet a mindennapi életben is használunk. Például azt mondjuk, hogy megvallom, félek a foghúzástól, az ugyanazt is jelenti, hogy beismerem, hogy félek a foghúzástól.

Tehát a bűnvallás a bűn beismerése, amikor az ember megalázza magát, és engedi, hogy az elkövetett bűne saját maga ellen forduljon, ránehezedjen. Bár ez rendkívül nehéz és fájdalmas dolog, de amikor az embert valóban terheli, akkor megszabadulni akar tőle. Már a példabeszédek írója is azt mondja: „A ki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; a ki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer.” (Példabeszédek 28:13)

A bűnök megvallása a szívben, Isten előtt kezdődik, a beismeréssel. Ez jelenti az önmagunk megítélését, amiről így ír az apostol: „Mert ha mi ítelnők magunkat, nem ítéltetnénk el.” (1 Korinthus 11:31) Ha megítéljük magunkat és megvalljuk a mi bűnünket, akkor elkerültük a büntetést. Akkor, és csak akkor, eltörli Isten a bűnünket.

De a bűn beismerése, megvallása tovább megy, mint az elkövetett bűnök megvallása. A Szent Lélek a mi szívünkben megfeddi a bűnt és világosságra hozza előttünk minden cselekedetünknek indítékát. Így egy látszólag jó cselekedet mögött húzódó bűnös szándék vagy indíték is napvilágra jön előttünk. Ha a Szent Lélek ezekre bennünk rávilágít, akkor mienk a választás, hogy elfogadjuk, vagy elutasítjuk ezt. János apostol nem csak azt mondja, hogy ha megvalljuk, Ő megbocsátja, hanem azt is, hogy megtisztít minket minden álnokságtól. Tehát a szívben rejlő, mélyen gyökerező bűnöktől is, amiket a hívők szeretnek gyarlóságban nevezni.

Hozzunk fel néhány példát a gyakorlati életből. Adhatunk úgy is ajándékot, hogy a szívünk mélyén ott van a hiúság, és habár soha nem fogalmaznánk meg azt, mégis az elismerés, a megköszönés utáni vágy el van rejtve mögötte. Hadd legyenek gyakorlatias és hozzak fel életemből néhány példát.

Egyszer egy idős néni érkezett hozzánk, és látva a kertben levő gyönyörű virágokat, azt mondta: „Milyen csodálatosan hirdetik a Teremtő hatalmát”. Nem ezt vártam! Valami ilyesmit, hogy: „Milyen ügyesek vagytok. Hogy gondozzátok, mit csináltok vele, hogy ilyen szépek?” Ez azonnal rávilágított a szívemben levő hiúságra, mely nem minden dicsőséget a Teremtőnek tulajdonít, hanem magának is.

Termeltünk paprikát, és valóban gyönyörűek voltak. Szívesen adtam a hozzánk érkező vendégeknek ajándékot belőle. A Szent Lélek rávilágított, hogy ajándékom mögött ott van a hiúság: majd biztos megjegyzik, hogy milyen csodálatos. Ti termeltétek?

Egy alkalommal egy gyülekezetben voltunk, ahol ketten voltunk tolmácsok. Szívesen átengedtem a másiknak a tolmácsolást, - ez mind előzékenységnek látszott - de akkor fel kellett ismernek a valódi, hátsó szándékot: Ő köztudottan rossz tolmács volt, és így majd a gyülekezet összehasonlíthatja az ő tolmácsolását az enyémmel.

Úgy gondolom, hozhatunk saját életünkből hasonló példákat, hiszen van benne. Nem azon múlik, hogy van e bennünk az önzés bármely formájából, hanem az, hogy beismerjük-e. Hiszen kétféle ember létezik: az egyik, aki vétkezik és beismeri, a másik, aki vétkezik, és nem ismeri be.

Ha az ember felismeri magában a bűnös indítékokat, akkor azokat mások előtt is megvallhatja. Sőt, ezek ki is kíváncsognak. Miért van jelentősége az emberek előtt tett bűnvallásnak?

Először is kétségkívül ez egy nagy ütés az ember énjének. Ez alázatban tart minket, hiszen így elvágjuk azt a lehetőséget, hogy az emberek csak jót gondoljanak rólunk.

Másodszor azért, mert az Ige azt mondja: „Mert nincs oly titok, mely nyilvánvalóvá ne lenne; és nincs oly elrejtett dolog, mely ki ne tudódnék, és világosságra ne jőne.” (Lukács 8:17) Az ítélet napján minden világosságra fog jönni, és nekünk mindnyájunknak meg kell jelenni Krisztus ítélőszéke előtt. Ha most a világosságra hoztunk valamit, akkor az már nem rejtett dolog, annak nem kell többé a világosságban ítéletre kerülnie.

Harmadszor, tudjuk, hogy az ördög a sötétség fejedelme, munkáját mindig a sötétben tudja elvégezni. Ott, ahol valakinek a szívében Krisztus világossága felragyog, ő elveszti hatalmát. Ha mi világosságra hozzuk az ördög bennünk levő munkáját, akkor elveszíti erejét.

Negyedszer pedig azért jó másnak is megvallani a bűneinket, mert ezáltal az őbenne levő hasonló bűnre is rávilágítunk. Sőt, ennek sokkal nagyobb hatása van, mint ha az ő szívében rejlő indítékokat próbálnánk megvilágítani.

Ha tudjuk, hogy valaki ellen vétettünk, nincs más útja a rendezésnek, a megvallásnak, mint hogy az illetőhöz oda kell menni, neki megvallani és bocsánatot kérni. Nem mehetünk egy egyházzsolgához vagy bárki máshoz. Addig, amíg ezt nem tesszük meg, addig a világosságra nem hozott bűn ott marad válaszfalként köztünk. Bármennyire is próbáljuk a gondolatot eltolni magunktól, az úgylis mindig visszatér, mivel a bűn rendezetlenül továbbra is fennáll.

Ha megalázzuk magunkat és megvalljuk testvérünknek az ellene elkövetett bűnt, az olyan erővel bír, ami a köztünk levő válaszfalat lerombolja. Ha viszont mindig odázzuk azt, akkor fennáll annak a veszélye, hogy ez a fal egyre nagyobb lesz, sőt még a másik megkeményedéséhez is vezethet, ami miatt a későbbiekben már talán jóvá se lehet tenni ezt. Azért nagyon komolyan kell venni az Úr Jézus intését: „Azért, ha a te ajándékokat az oltárra

viszed és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasza van ellened: Hagyd ott az oltár előtt a te ajándékodat, és menj el, elébb békélj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te ajándékodat.” (Máté 5:23-24) Addig le se feküdhetünk éjszakai pihenésre, míg ezt meg nem tettük. Ki tudja, holnap ő vagy én itt vagyunk-e még a földön és lesz-e rá lehetőség?

Még egy kérdésre szeretnék kitérni a fenti Igével kapcsolatosan. Ha megvalljuk a bűnünket, Isten megbocsátja. Nincs több feltétel. Nem beszél további gyülekezeti munkáról, nem beszél további vezeklési időről. Aki egy töredelmesen megvallott bűnt még mindig fenntart és különösen ha saját céljaira használja fel, az súlyosan vétkezik Isten kegyelme ellen. Amilyen mértékkel mér másoknak, neki is olyan mértékkel fognak mérni.

Hallottam egyszer egy példát, hogy Isten a mi bűneinket a fedélkenység tengerébe veti. Ennek a tengernek a partján ott van egy tábla:

HALÁSZNI TILOS!

A FARIZEUSOK KOVÁSZÁ

Jézus Krisztus azt mondta: Mindenekelőtt oltalmaztatok meg magatokat a farizeusok kovászáttól, mely a képmutatás; (Lukács 12:1).

Kik voltak a farizeusok?

Ez a név valószínűleg elkülönültet jelent, és azokat jelölte, akik a legerősebben ellenálltak minden idegen befolyásnak és a legszigorúbban ragaszkodtak a törvények betöltéséhez és a hagyományok betartásához. Ez a vallási csoport Krisztus előtti második évszázadban alakult meg, és teljesen átvette a nép vallási vezetését. A törvény betöltését illetően a farizeusok példásak voltak. Kínosan odafigyeltek minden egyes kicsi pontjára. Mindez igen pozitívnak látszik az első olvasásra.

Jézus mégis azt mondta: „Mert mondom néktek, hogy ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek országába. (Máté 5:20) Vajon ez a komoly figyelmeztetés csak az akkori embereknek szólt? Ma nincsenek farizeusok?

Nyilván nem a világi emberek közt találjuk őket. De fontos, hogy felismerjük a mai idők farizeusait, ha óvakodni akarunk a kovászuktól. Az Úr a Máté evangélium 23. részében nagyon határozott jeleket adott a farizeusság felismerésének. Mégis, első látásra nem könnyű felismerni őket, mert a legfőbb jellemzőjük a képmutatás. Teljesen mást mutatnak kívülről, mint ami belül van. Ezért nehéz őket a felületesen vizsgálódó ember számára felismerni.

Az Úr Jézus nem véletlen beszélt nyíltan az ő viselkedésükről, amikor lehúzta az emberek előtt a leplet róluk. Elmondta, hogy milyeneknek látszanak, azután azt is elmondta, hogy Isten milyeneknek látja őket.

„Mert ők nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek egybe, és az emberek vállaira vetik; de ők az ujjokkal sem akarják azokat illetni.” A farizeusok egyik jellemzője az, hogy olyan terhekké terhelik meg a hívő embereket, melyeknek semmi köze nincs az Isten parancsolataihoz. Természetesen ezeket úgy állítják be, mint a szép rend, a régi alaphoz való ragaszkodás. Valóban az ember az üdvössége érdekében nem tehetné-e meg ezeket a rendelkezéseket, még ha azok nincsenek is a Bibliában? Van aki úgy fo-

galmazza meg, hogy nehogy ezen a kicsi dolgon múljék az üdvösségünk.

Éppen ebben van a súlyossága, mikor az emberi rendelkezések Isten ígéje elé kerülnek. Ez kovász, mely nagyon sok embert megfertőz, és nemcsak néhány embert, hanem egész gyülekezeteket egy hamis biztonságba helyez azáltal, hogy ha megtartják ezeket a „régis alapokat”, akkor reménységük lehet az üdvösségben. Ez hazug tanítás és tömegeket csap be! Mégpedig azáltal, hogy megfertőzi a gondolataikat, és valóban azt hiszik, hogy az ezeknek való engedelmség az üdvösség feltétele.

Nem ok nélkül monda az Úr: „Hagyjátok őket; vakoknak vak vezetők: ha pedig vak vezet a vakot, mind a ketten a verembe esnek” (Máté 15:14). Hiszen valóban elvakultságot okoz az ő követésük. És éppen ebben mutatkozik meg a farizeusság, hogy ők vallási vezetőknek adják ki magukat, akik a hitbeli dolgokban diktálják az irányt és az ütemet. A nép pedig azért követi őket, mert nagyon „komolyak”. Valóban ők mintaszerűek az öltözködésükben, a világi dolgok elkerülésében. De az, ami a szívükben van, elrejtve marad az emberek előtt.

De miért elhordozhatatlanok ezek a terhek? Miért ne lehetne megtenni a „békesség kedvéért” ezeket?

A törvény betöltése a szeretet, mely csak Jézus Krisztuson keresztül lehetséges. Ezért minden emberi erőlködés, emberi rendelkezés elhordozhatatlan teherré válik a hívők vállán, mert teljesen feleslegesen cipelik, egyetlen lépéssel se viszi őket közelebb az Isten országához. Azt viszont eredményezi, hogy egy hamis reménységgel áztatja őket üdvösségüket illetőleg, jó vallásos emberekké teszi őket, akik szorgalmasan járnak az istentiszteletra, de élő kapcsolatuk nincs az Úrral, nem a Jézus Krisztusba vetett élő hittel élnek.

Mindezek mellett azok számára, akik ismerik a mai idők farizeusait, felismerhető, hogy ők ott bújnak ki a maguk készített terhek alól, ahol csak tudnak.

„Minden ő dolgaikat pedig csak azért cselekszik, hogy lássák őket az emberek: mert megszélesítik az ő homlokszíjjaikat; és megnagyobbítják az ő köntöseik peremét.” Igen, a farizeusok egyik ismertető jele az, hogy külső megjelenési formájukban túl-

szárnyalják a többi hívőt, de még az igei elvárást is. Ez csupán az emberek általi elismerésért van.

Jézus azt mondta nekik: „Mimódon hihettek ti, a kik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget, a mely az egy Istentől van, nem keresitek?” (János 5:44). Itt nagyon nehéz felismerni azt, mert a dicsőség keresése a szív kérdése, és ez nem látszik. Egy igaz hívő keresztyén soha nem a külsőre ad, hanem egy tiszta belső eredménye lesz a rendezett külső is. Ez olyan természetesen fakad belőle, mint amilyen természetellenes lesz a farizeusok viselkedése azáltal, hogy a külsőségekkel akarják a jámborságukat kidomborítani az emberek előtt. Az igaz híveket azonban ezzel nem lehet félrevezetni, mivel a Lélek azonnal érzi az élettelen-séget a holt cselekedetek miatt.

Ez is egy kovász, mely úgy fertőzi meg a hívőket, hogy ők az ilyen emberi elvárásokat éppen a vallási vezetőknek való megfelelés miatt követik, és ezzel éppen úgy kihívják maguk ellen az Urat.

„És szeretik a lakomákon a főhelyet, és a gyülekezetekben az elől ülést. És a piacokon való köszöntéseket, és hogy az emberek így hívják őket: Mester, Mester!” Ez egy tipikus ismertetőjele a farizeusoknak. Szeretik a gyülekezeti alkalmakkor a kiemelt helyeket, képviseltetik magukat kiemelkedő gyülekezeti alkalmakkor, még akkor is, hogyha azon kívül semmi szerepük sincs, mint csak hogy jelenlétükkel demonstrálják hatalmukat és szerepüket.

„De jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert a mennyeknek országát bezárjátok az emberek előtt; mivelhogy ti nem mentek be, a kik be akarnának menni, azokat sem bocsátjátok be.” Ez a farizeusok legveszélyesebb cselekedete, melyért nagyon komolyan számon lesznek kérve. Ez már nem csak az ő képmutatásuk miatt van, hanem az emberek félrevezetése miatt. Ugyanis a farizeusok szeretik az emberi rendelkezéseket gyártani és szellemi terrorral érvényt szerezni annak. Ezt úgy érik el, hogy hivatkoznak az igére, mely azt mondja: „Engedelmeskedjete elöljáróitoknak és fogadjatok szót, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók; hogy ezt örömmel míveljék és nem bánkódva, mert ez néktek nem használ.” (Zsidók 13:17) Ennek égisze alatt rákényszerítik emberi rendelkezéseiket a hívőkre, és akik azt nem akarják gyakorolni, hihetetlen mértékű nyomást gyakorolnak rá-

juk, megbélyegezve lelkiismeretüket, és megfenyegetve őket, hogy ha nem engedelmeskednek, akkor nem juthatnak be a Mennyországba. Éppen így zárják ki őket onnan, mert ezekkel az emberi rendelkezésekkel Isten parancsolatát félretolják, és a Jézus Krisztus áldozatában való egyedüli üdvözítő hitet a nekik való engedmességgel pótolják. Ez rendkívül súlyos bűn, mert az igaz alap helyett emberi alapot, fővenyt adnak az embereknek, akik jóhiszeműleg azt elfogadják.

Azért fogadják el, mert emberi tekintélyt szereztek maguknak, és olyan mértékben befolyásolták a népet ebben, hogy aki nem akar ezekben az emberi rendelkezésekben engedelmeskedni, azokat a többiek is megfeddik, hogy miért nem engedelmes az Úr szolgájának, aki – úgy vélik – többlet ismerettel és bölcsességgel rendelkezik az Isten országát illető dolgokról. Jézus ezt így mondja egy helyen: „Jaj néktek törvénytudók! Mert elvettétek a tudománynak kulcsát: ti magatok nem mentetek be, és a kik be akartak menni, azokat meggátoltátok.” (Lukács 11:52)

Nagyon ébernek kell lennünk és imádkozóknak, hogy ez a félrevezetés ne lehessen ránk hatással. Azért tud ez a kovász nagyon fertőzni, mert olyan emberi rendeletekkel szolgálnak, melyek látszólag a szoros utat képviselik. Erről ezt írja Pál apostol: „Ha meghalván a Krisztussal, megszabadultatok e világ elemi tanításaitól, miért terheltetitek magatokat, mintha e világban élők volnátok, efféle rendelkezésekkel: Ne fogd meg, meg se kóstold, még csak ne is illesd. (A mik mind a velük való élés által elfogyasztásra vannak rendelve), az emberek parancsolatai és tanításai szerint? A melyek bölcsességnek látszanak ugyan a magaválasztotta istentiszteletben és alázatoskodásban és a test gyötrésében; de nincs bennük semmi becsülni való, mivelhogy a test hízlalására valók.” (Kolossé 2:20-23)

A farizeusok úgy leplezhetőek le, hogy állításaik alátámasztására kiemelnek egy-egy verset a Bibliából, vagy esetleg csak néhány szót, ugyanakkor nem hajlandók figyelembe venni az Istennek teljes tanácsát.

„Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert felémésztitek az özvegyek házát, és színből hosszan imádkoztok; ezért annál súlyosabb lesz a ti büntetésetek.”

A farizeusok szeretik a kegyes beszédeket, a nagy lelki szóvirágokat, és ezzel nagyon félre tudják vezetni az egyszerű embereket. Általában terjengős beszédűek, szeretnek szerepelni.

„Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megdézsmáljátok a mentát, a kaprot és a köményt, és elhagyjátok a mik nehezebbek a törvényben, az ítéletet, az irgalmasságot és a hívséget: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni. Vak vezérek, a kik megszűritek a szúnyogot, a tevét pedig elnyelitek. „(Máté 23:23-24)

A mai idők farizeusai éppen ezt teszik. A külső megjelenéssel, a kegyes látszattal félrevezetik az embereket, és a fontos dolgokról elterelik a figyelmet. Hangsúlyozzák szerepüket, ugyanakkor bizonyosságát adják életükkel, hogy az ítélet, az irgalmasság és a hívség hiányzik belőlük.

Az ítélet hiánya abban vehető észre, hogy nem ítélik meg az Isten ellenes bűnöket, hanem azokat szabadon hagyják. Sok hamisság és bűn felett szemet hunynak, miközben a lényegtelen dolgokat folyamatosan hangsúlyozzák és a hívőség mércéjévé teszik. Mindamellet mihelyt az ő személyüket éri sérelem vagy a tisztségük csorbát szenved, azonnal fellángol bennük saját „igazságérzetük” és szorgalmazzák a „szent munkát” az ellen, aki megkérdőjelezi cselekedetüket vagy tanításukat. Erre mondja az Úr Jézus: „ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek országába.” (Máté 5:20)

Az, hogy az irgalmasságot elhagyják, abban figyelhető meg, hogy hangzatos szavaik ellenére nem gyakorolnak irgalmasságot azok felé, akik nehézségbe kerülnek. Ezt a próféta így fogalmazza meg: „A gyöngéket nem erősítettétek, és a beteget nem gyógyítottátok, s a megtöröttet nem kötözgettétek, s az elűzöttet vissza nem hoztátok és az elveszettet meg nem kerestétek, hanem keményen és kegyetlenül uralkodtatok rajtok; Szétszóródtak hát pásztor nélkül, és lőnek mindenféle mezei vadak eledelévé, és szétszóródtak;” (Ezékiel 34:4-5)

Ezt csak akkor tapasztaljuk meg, ha mi magunk kerülünk nehézségbe, mi magunk kezdünk el lecsúszni vagy megsebesülünk. Addig mi is hiszünk azoknak a hangzatos szavaknak, hogy ők milyen sokat fáradoznak a lelkek megmentéséért. Az irgalom nem a

nagy szavakban mutatkozik meg, hanem abban a mit a szamariánus tett, aki a rablók által megtámadott emberen segített.

„Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhoz, a melyek kívülről szépeknek tetszenek, belől pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakvák. Épen így ti is, kívülről igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt, de belől rakva vagytok képmutatással és törvénytelenséggel”. Éppen ezért nagyon nehéz felismerni a farizeusokat. A félrevezetés innen jön a leghatásosabban. Hiszen az emberek a külső látszat miatt valóban hisznek nekik és biztonságban érzik magukat vezetésük alatt. Még mondják is: „Nem lehet, hogy akik ilyen szépen beszélnek, ennyire félrevezessék a népet.” De az Úr azt mondja nekik: „Ti vagytok, a kik az emberek előtt magatokat megigazítjátok; de az Isten ismeri a ti szíveteket: mert a mi az emberek közt magasztos, az Isten előtt útálatos.” (Lukács 16:15)

„Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert építitek a próféták sírjait! és ékesgetitek az igazak síremlékeit. És ezt mondjátok: Ha mi atyáink korában éltünk volna, nem lettünk volna az ő bűntársaik a próféták vérében. Így hát magatok ellen tesztek bizonyosságot, hogy fiai vagytok azoknak, a kik megölték a prófétákat. Töltsétek be ti is a ti atyáitoknak mértékét! Kígyók, mérges kígyóknak fajzatai, miképen kerülitek ki a gyehennának büntetését? Annakokáért ímé prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök én hozzátok: és azok közül némelyeket megöltök, és megfeszítetek, másokat azok közül a ti zsinagógáitokban megostoroztok és városról-városra üldöztök.”

Itt már teljesen nyilvánvalóvá válik a farizeusok valós belső világa. Beszédeikkel éltetik a régi szenteket, a vértanúkat, a prófétákat. De ha valaki felmutat nekik egy bűnt az életükben, akkor az ugyanúgy szembe találja magát az üldözéssel, mint amazok.

Addig senki nem kerül szembe velük, amíg éli saját nyugodt életét. Jézust se a hegyi beszédért gyűlölték a farizeusok, se nem azért, mert meggyógyította az embereket. A szombatnapi gyógyítása miatt háborgatták, de az nem vezetett ahhoz, hogy halálra adják. Jézus Krisztus félreérthetetlenül megmondja, mi okozta ezt: „Titeket nem gyűlölhet a világ, de engem gyűlöl; mert én bizonyosságot teszek felőle, hogy az ő cselekedetei gonoszak.” (János

7:7). Ha egyszer mi is felfedezzük a hamisságot az életükben, és azt felmutatjuk nekik, akkor tovább már nem kell a szép külső leplet látnunk, hiszen akkor azt gyorsan lehúzzák magukról.

De miért kell nekünk a farizeusokkal, az ő bűneikkel foglalkoznunk? Miért fontos számunkra, hogy felismerjük, hogy kik a mai idők farizeusai? Nem szeretetlenség ez?

Figyeljük meg, hogy az Úr nem a paráznáktól és a bűnösöktől óv minket, hanem a farizeusoktól. Azt mondja nekik: „Bizony mondom néktek: A vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában.” (Máté 21:31)

Ha nem ismerjük fel a szép külsővel takarózó, belül romlott farizeusokat, akkor megfertőznek minket a kovászukkal. Ez a kovász a képmutatás, melyet a rendszer szül. Mi mennyire vagyunk érintve ettől a képmutatástól?

Nagyon nagy kegyelem az, ha egyenesek tudunk lenni, és soha semmilyen körülmények között nem csorbítjuk meg az isteni igazságot az ember kedvéért. Soha nem kell mást mondanunk vagy mutatnunk, mint akik vagyunk, hanem tisztán és szabadon vallhatjuk azt, amit megéltünk az Úrban.

A farizeusi rendszer nagyon könnyen visz minket is képmutatásba, csak azért, mert bizonyos függőségünk van a vallási vezetőktől. Ha megmondjuk az őszinte érzésünket, ha bizonyosságot teszünk arról, ahogy mi megéltünk egy igei igazságot, akkor lehet, hogy szembe kerülünk velük. Ez azt váltja ki, hogy mást kell mondanunk, mint amit valóban érzünk, csak azért, hogy meg lehessen a keresztelésünk, vagy hogy nehogy mi is fekete listára kerüljünk. Megbélyegzett barátainkat nem vállaljuk fel, akikről pedig megtapasztaltuk, hogy Istennek gyermekei és áldást jelentett számunkra a velük való kapcsolat.

Ez a kovász azt eredményezi, hogy nem egyformán mondunk el dolgokat, attól függően, hogy kinek mondjuk, és kinek hogy találjuk így inkább a tetszését.

Ha a képmutatásnak ezeket a jeleit kezdjük felfedezni magunkban – és a jó Isten kegyelméből felfedezhetjük, ha őszinték vagyunk – akkor tudnunk kell, hogy minket is el kezdett megfertőzni a farizeusok kovásza. És mivel ez kovász, nem áll meg, míg olyan szinten meg nem fertőz minket, hogy az „egész tésztát megkeleszti”, azaz mi is teljes lényünkkel farizeusokká válunk.

Ezért veszélyesek a farizeusok, ezért int nagyon komolyan Jézus Krisztus, hogy határolódjunk el szellemiségüktől, és ne lapuljunk meg egy teljesen hamisan értelmezett tisztelet és szeretet álcája alatt. Ha az Úr által adott jelek alapján felismerjük őket, akkor kerüljük el a velük való érintkezést.

Ha mi úgy gondoljuk, hogy szeretetlenség és tiszteletlenség lenne szembeállni a farizeusság szellemével, akkor mit gondolunk Jézus Krisztusról, aki nagyon keményen a szemükre vetette a farizeusoknak képmutatásukat. Tette ezt annak ellenére, hogy tisztában volt azzal, hogy ezzel kihívja maga ellen haragjukat és ezzel együtt a végzetet is.

Ha a farizeusi szellemiségnek szemet hunyunk, akkor nem békességszeretők vagyunk – és ezzel nem szabad becsapni magunkat – hanem megalkuvók, mégpedig kényelemszeretből. Akkor nem Jézus Krisztus oldalára állunk, hanem a farizeusok oldalára, így nem Jézus Krisztus „kovásza” (Máté 13: 33) kezd el bennünk munkálódni, hanem a farizeusoké.

LEGYETEK MÉRTÉKLETESEK ÉS JÓZANOK

A vége pedig mindennek közel van. Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok. (1 Péter 4:7)

A józan ember valóságyszerűen látja környezetét. A részeg ember nem tud jól tájékozódni, csak ösztönei vezetik. Cselekedeteinek sincs tudatában, és amit az alkohol befolyásoltsága alatt tesz, azt később, józan állapotában szégyelli, ha egyáltalán tudatára jut.

Ezért kell az alkohol befolyásolásától nagyon óvakodnia a keresztyén embernek. Nem szükséges ahhoz már részegnek lennie, hogy elveszítse – legalábbis részben – a saját értelme felett az uralmat. Az alkoholnak kisebb mértékű hatására is már nem képes saját, tiszta gondolatait megfogalmazni, és olyat mond, amit teljesen józan állapotában nem mondana. Ekkor mondják rá az emberek, hogy a bor beszél belőle.

Ha az alkoholnak ott a helye egy összejövetel alkalmával, csak azért mert ez hozzátartozik a hangulathoz, akkor ez egy világi szellemiségből adódik. Az ilyen fajta iszogatás világi szokás és káros hatással van a társaságra.

Nagyon könnyen kialakul az emberben a függőség. Ha hiányérzete van, ha nem iszik egy bizonyos ideje, akkor már függővé vált, még akkor is, ha nem mondanák róla az emberek, hogy alkoholista.

Pál apostol azt írja Timóteusnak: „Ne légy tovább vízivó, hanem élj egy kevés borral, gyomrodra és gyakori gyengélkedésedre való tekintetből”. (1 Timóteus 5:23)

Nyilvánvaló, hogy a józanság és a mértékletesség nem csupán az alkohol területére vonatkozik. De az alkoholtól való megrészegetés és függőség jó példát szolgáltat az élet szorgalmaiban való megrészegetésre. Ugyanaz a hatás érvényesül szellemileg, ami a bornál testileg.

Az alkohol fogyasztása önmagában nem rossz, mint ahogy a földi munka se. Pál egyértelműen mondja az efézusi véneknek: „Sőt magatok tudjátok, hogy a magam szükségéről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak. Mindenestől megmutattam

néktek, hogy ily módon munkálkodva kell az erőtlenekekről gondot viselni, és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert ő mondá: Jobb adni, mint venni.” (ApCsel 20:34-35) Vagy a tessalonikai gyülekezetnek írja: „És becsületbeli dolognak tartsátok, hogy csendes életet folytassatok, saját dolgaitoknak utána lássatok, és tulajdon kezeitekkel munkálkodjatok, a miként rendeltük néktek;” (1 Thesszalónika 4:11).

A Péter apostoltól vett igevers azt mondja: „Mindennek vége pedig közel van. Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok.”

Jézus Krisztus, miután szól az utolsó időkről, melyek közvetlenül visszajövedele előtt lesznek, figyelmeztet a félrevezetésre, ezekkel a szavakkal fejezi be: „De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezdedjék a ti szívetek dobzódásának, részegségnek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jőjjön az a nap: Mert mintegy tör, úgy lep meg mindeneket, a kik az egész föld színén lakoznak. (Lukács 21:34-35)

Olyan időben élünk, amikor nagyon nagy a félrevezetés. Éppen ezért, mivel a félrevezetés, a csalás olyan nagy, nem támaszkodhatunk emberi vezetésre, mert a megtévesztés onnan jöhet, ahol a legbiztonságosabbnak tűnik. Csak a bennünk lakozó Szent Lélek hangja után mehetünk, de azt csak akkor vagyunk képesek meghallani, ha józanok vagyunk.

Ha a szív megnehezedik a földi élet szorgalmával, akkor erre képtelenek vagyunk. Ha a napi elfoglaltságunk olyan sok, a gondok úgy elnyomnak minket, hogy elveszítjük a lelki kapcsolatunkat az Úrral, nem tudunk szüntelen vele járni és imádkozni, nem vagyunk képesek az Ige olvasásával elmélyülten foglalkozni, akkor biztosak lehetünk benne, hogy elveszítjük józanságunkat és félrevezetés áldozatai leszünk.

Különös egybeesés, hogy éppen az utolsó időkben, amikor a félrevezetés szelleme megerősödik, ezzel párhuzamosan a mindennapi élet nyújtotta lehetőségek és elvárások sokkal jobban leterhelik az emberek lelkét. Ez nagyon nagy csapda.

A földi élet gondjaival elfoglalt ember elveszíti a józanságát, a tisztánlátását. Csupán rutinból, ösztönösen cselekszik, mint ahogy a részeg ember is csak rutinból talál haza a kocsmából. De

ha közben valahol felássák az utat, beleesik a gödörbe, mert az már nincs benne a megszokott rutinjában.

Ugyanígy jár az evilági szorgalmatosságban élő ember is. Rutinosan éli a hívő életét, az évtizedek óta megszokott úton megy. Nem vesz tudomást környezete változásairól, nem figyel fel az utolsó idők jeleire.

Ezek a jelek a józan hívő ember számára egyértelműek. Ha ismeri az Igét, olvassa azt, felismeri a környezetében azok beteljesedését. Aki viszont megrészegeedett az evilági szorgalomtól, az beleesik annak veszélyébe.

A hatalomvágy legalább ilyen hatással bír az emberre. Ha egyházi vezetőkben ez van, akkor teljesen elveszítik tisztánlátásukat, és a világi szorgalom által megrészegeedett keresztyéneket ők vezetik. Nem Szent Lélek tanácsára, hanem a rutinnak megfelelően. Ebben az állapotban nem tud a Lélek megnyilvánulni tanácsával és a gyülekezeti dolgokat a saját belátásuk szerint végzik.

Azért mindnyájunknak el kell gondolkozni, ki után megyünk, mennyire engedjük magunkat a világi élvezetek, a pénz, a vállalkozás, a munka által befolyásolni, és fel kell mérnünk veszélyét. Ha bármelyikben is megkötözve érezzük magunkat, ha szabadulni akarunk belőle, de nem tudunk, akkor egyetlen lehetőség van: „Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.” (János 8:36)

Miért annyira veszélyes a világi szorgalom? Mert megterheli a szívet, és nem tudunk imádkozó életet élni, nem tudjuk várni minden nap, minden órában, hogy visszajöjjön az Úr Jézus.

Ne gondoljuk azt, hogy a mostani életritmusunk az annyira természetes, és valóban ennyire elfoglaltaknak kell lennünk, hogy a mindennapi kenyeret előállítsuk! Hiszen ma ugyanúgy érvényes Istennek Igéje, mint évszázadokkal korábban: „Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.” (Máté 6:33)

Jézus nagyon határozottan figyelmezteti hallgatóit, és minket is, ha hallgatjuk az Ő szavát, hogy az utolsó időben a legnagyobb akadály az Ő várására az anyagi világ, az evilági szorgalmatosság. Azért mondja, hogy „Hasonlóképpen mint a Lót napjaiban is lett; ettek, ittak, vettek, adtak, ültettek, építettek; De a mely napon ki-

ment Lót Sodomából, tűz és kénkő esett az égből, és mindenkit elvesztett: Ezenképen lesz azon a napon, melyen az embernek Fia megjelenik. Az nap, a ki a háztetőn lesz, és az ő holmija a házban, ne szálljon le, hogy elvigye; és a ki a mezőn, azonképen ne forduljon hátra. Emlékezzetek Lót feleségére! Valaki igyekezik az ő életét megtartani, elveszti azt, és valaki elveszti azt, megeleveníti azt.” (Lukács 17:28-33)

Hogy ez mennyire komoly dolog és megfontolandó, a Szent Lélek is bizonyosságot tesz bennünk erről, és nem hallgathatunk róla.

Ma nagyon sokféle irányzat, gondolkodás és felfogás van a keresztyének közt, a gyülekezeten belül is. Sokféleképpen lehetne kategorizálni a hívőket. De az Úr kétféle csoportra osztja őket, és ez alapján mérhetjük magunkat, melyik csoportba tartozunk: „Azért legyetek készen ti is; mert a mely órában nem gondoljátok, abban jó el az embernek Fia. Kicsoda hát a hű és bölcs szolga, a kit az ő ura gondviselővé tőn az ő házanépén, hogy a maga idejében adjon azoknak eledelt? Boldog az a szolga, a kit az ő ura, mikor haza jó, ily munkában talál. Bizony mondom néktek, hogy minden jószága fölött gondviselővé teszi őt. Ha pedig ama gonosz szolga így szólna az ő szívében: Halogatja még az én uram a hazajövetelt; És az ő szolgatársait verni kezdené, a részegesekkel pedig enni és inni kezdene: Megjó annak a szolgának az ura, a mely napon nem várja és a mely órában nem gondolja, És ketté vágatja őt, és a képmutatók sorsára juttatja; ott leszen sírás és fogcsikorgatás.” (Máté 24:44-51)

Mi melyik csoportba tartozunk? Abba, amelyik minden órában készen várja vissza Jézust, vagy abba, amelyik eszik és iszik a részegesekkel, azaz együtt rohan a világi, anyagi javaktól megrészegetett emberekkel?

Hadd álljon azért itt immár harmadszor is a fenti igevers komoly megszívlelésre: „A vége pedig mindennek közel van. Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok.”

KINCS A CSERÉPEDÉNYBEN

Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való. (2 Korinthus 4:7)

„Cserép az ember” – ez a címe a Halál szemüvegén át c. írás egyik fejezetének. És valóban, ha belegondolunk, milyen sérülékeny, milyen könnyen véget érhet földi élete. Egy balesetben a nyakcsigolyájában futó idegek elszakadnak, és abban a pillanatban meghal. Ha egy hangya testméretének százszorosáról leesik, azonnal továbbszalad; ha az ember csak néhányszor magasabbról esik le, mint testmagassága, súlyosan megsérül, vagy meg is hal.

Emberi testünk csodálatos bizonyága Isten bölcsességének a teremtésben, és az, hogy még működik, hogy élünk, bizonyága annak, hogy nem csak megteremtette azt, hanem élteti is. A tőle való függésünk szó szerint minden pillanatban fennáll.

Ez a törékeny ember alaptermészeténél fogva olyan kevély tud lenni, olyan magabiztos. Olyan sokat ad ennek a törékeny testnek bálványozására, szépítésére, a testépítésre stb.

Az Úrnak dicsősége mégis ebben a törékeny cserépedényben, a mi testünkben kell, hogy megnyilvánuljon. Ő maga a halandó emberen keresztül nyilvánítja ki magát. Miután Krisztus elment erről a Földről, elküldte a Szent Lelket, aki meglelkesíti ezt a halandó embert, miután összetöri kevélységét, büszkeségét.

Ahhoz, hogy az Úrnak dicsősége valóban megnyilvánulhasson egy törékeny emberben, fel kell ismernie ezt a törékenységet. Kudarainak célja többek között ez. A kudarcok szembeállítják az embert önmagával, hogy valóban felismerhesse önmaga gyarlóságát, és ez alázatban tartja őt.

Minél inkább átadja magát valaki az Úrnak, annál inkább szembesül gyarlóságával. Annál nyomorultabbnak fogja látni magát – mely valóságban is úgy van -, így mindenben Isten dicsősége fog előtérbe kerülni életében. Ez tartja alázatosságban az Úr szolgáját. E nélkül nem tudna megdicsőülni a gyarló emberben, nem tudná őt használni munkájában.

Illés nyomorult ember volt, mint mi is (Jakab 5: 17), és az ő nyomorult testében hatalmas dolgokat vitt véghez az Úr.

Mi a történetek ismeretében és annak tudatában, hogy az Úr volt a prófétákkal és az ő oldalukon állt, tisztelettel nézünk rájuk, és úgy tudjuk elképzelni, hogy nagy tiszteletet parancsoló emberek voltak. A valóságban viszont a társadalom megvetett emberei voltak, akikre sok hamisságot, sok hazugságot mondtak embertársaik. Nem hatalommal és dicsőséggel, dörgedelmes szavakkal hirdették az Úrnak szavát, hanem egyszerűen és emberi mértékkel primitív megjelenésben. Éppen ezért azok, akiknek szíve nem volt alázatos az Úr igéjének befogadására, megvetették őket.

Egy prófétának, Isten emberének tisztelete csak halála után teljeseedik, mint hogy az Úr Jézus a farizeusoknak mondja: „Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! Mert építitek a próféták sírjait! és ékesgetitek az igazak síremlékeit. És ezt mondjátok: Ha mi atyáink korában éltünk volna, nem lettünk volna az ő bűntársaik a próféták vérében.” (Máté 23:29-30)

Nincs ez máshogy ma sem. Isten küldöttei éppenúgy cserépedények, mint régen és éppen úgy nem ismerik fel bennük a küldöttet, mint régen. Azért mondja Krisztus az övéinek: „Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. Örüljete és örvendezzete, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, a kik előttetek voltak.” (Máté 5:11-12)

Azért választ ki erőtlén és nagyon törékeny cserépedényeket az Úr, hogy az Ő ereje és hatalma legyen nyilvánvaló bennük. Ha emberek szeme előtt is dicsőséges személyeket használna erre, akkor ez az Ő dicsőségét meghomályosítaná. Azért mondja Pál apostol: „Mert tekintsétek csak a ti hivatástokat, atyámfiai, hogy nem sokan hívtak bölcsek test szerint, nem sokan hatalmasak, nem sokan nemesek; Hanem a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse a bölcseket; és a világ erőtleneit választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket; És a világ nemteleneit és megvetettjeit választotta ki magának az Isten, és a semmiket, hogy a valamiket megsemmisítse: Hogy ne dicsekedjék ő előtte egy test sem. (1 Korinthus 1:26-29)

Azért, ha kudarcok, megaláztatások vagy megvetések érnek minket, ha hitben járunk és Isten hatalmának félelmében, és mégis mi vagyunk a vesztesek, örüljünk neki. Ezek azok a dolgok, amelyek összetörnek minket, hogy mi valóban cserépedények legyünk, hogy a bennünk lakozó erőnek nagy volta Istené legyen.

Pál apostol ezt felismerte, amikor azt mondta: „Nagy öröme dicsekszem azért az én erőtelenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem. Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért; mert a mikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős.” (2 Korinthus 12:9-10) Mindezt azután írta, miután háromszori könyörgésére se vette el az Úr tőle azt a kellemetlen tövist, amitől szeretett volna megszabadulni, hanem azt mondta neki: „Elég néked az én kegyelemem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el.”

MIÉRT NEM SÚJT LE AZ ÚR?

Amikor hamisságot, gonoszsgot látunk, ahol egy ember hamisan, erőszakosan elnyomja a másikat, és mindezt nagy gögösen és fölényesen teszi, sokszor önkéntelenül felmerül bennünk a kérdés, hogy miért nem sújt le rá az Isten. Miért engedi meg, hogy az igazat elnyomják, hogy az erőtlően hamisan uralkodjon a gögös és kevély ember?

Jól esne nekünk, hogy nyilvánvalóvá legyen mindenki előtt, hogy Ő bosszúálló Isten, és hogy az, aki hamisan cselekszik, az Vele kerül szembe. Úgy gondolnánk, hogy ha Ő isteni hatalmával egy ilyen helyzetben lesújtana, akkor az emberek megtérnének.

Amikor Illés könyörgésére tűz szállt alá az égből, és megemésztette az áldozatot, a nép azt kiáltotta, hogy az Úr az igaz Isten, az Úr az igaz Isten!

És mégse tért meg a nép, akik szemtanúi voltak ennek az isteni erőnek és megnyilvánulásnak. Az igaz Isten felismerése csupán szalmaláng volt, de ugyanúgy folytatták gonosz útjukat a bálványimádásban, anélkül, hogy megtértek volna az élő Istenhez, Aki olyan hatalmasan jelentette ki nekik magát.

Akháb, Izráel királya egy kis időre megijedt, és úgy tűnt, hogy megalázza magát Isten prófétája előtt, akit korábban meg akart ölni, de az ő életében sem következett be változás.

Jézabelnek is elmondták a történetet, hiteles szemtanúk bizonyították be, hogy ki az élő Isten, kinek az imájára válaszol, és egyetlen pillanatra se alázta meg őt ez, hanem ugyanolyan gonosz maradt és Illés életére tört.

Amikor Jézust megfeszítették, természetfeletti dolgok történtek, olyannyira, hogy a pogány százados így kiáltott: „Bizony ez az ember Isten fia volt!” A zsidó főemberek, akik ismerték a Messiásra vonatkozó próféciákat, szemük előtt teljesedett be ott a Golgotán, és mindemellett ők is szemtanúi voltak a természetfeletti erőknél, mégse tértek meg, még se fogadták el Jézust, mint Krisztust.

Ma is hasonlóan van ez. A mindenható Isten sokszor kijelenti magát, az ő hatalmának az ember által elhordozható kicsiny részét megmutatja, akár természeti csapásokban, akár tömegka-

tasztrófákban, és az emberek, még ha egy pillanatra megijednek is, de nem térnek meg.

A szerető Isten, Aki nem akarja a bűnös ember halálát, hanem hogy megtérjen és éljen, nem így éri el az embereket, hanem azokon keresztül, akik mint cserépedények átadják magukat, hogy az Ő ereje ezeknek az embereknek erőtlensége és nyomorúsága által legyen nyilvánvaló. Isteni hatalmát nem gigantikus dologban mutatja meg, hogy lesújt azokra, akik az Ővéit megvetik, üldözik vagy kizárják hamisságok alapján a gyülekezetből. Az Ő isteni hatalma nem így nyilvánul meg, hanem éppen azokban, akikkel ezt megteszik. Belőlük árad az élet, és ez az élet ébreszt másokban is életet. Bármennyire különös, de ez sokkal nagyobb hatással van az emberekre, mint az, ha az Úr hatalmasan lesújtana az igazságtalanokra.

Ezért van az, hogy nem teszi, hanem engedi, hogy az Ővéi veszítsenek látszólag, mert ebben a veszteségben lesz nyilvánvaló Krisztus győzelme. Sokkal többen tértek meg a hívőknek az üldözésben való kitartásuk bizonyosságára, mint a hitetlenekre lesújtó büntetés miatt.

Ha az Úr Jézus megengedte volna, hogy tanítványai tüzet kérjenek a samaritánusokra, akik nem fogadták be őket, akkor ezzel elvette volna a lehetőségét is annak, hogy megtérjenek: Azért válaszolt nekik így: „Mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa”.

Vannak emberek, akik már úgy megkeményítették magukat, hogy nem tudnak megtérni, se a szelíd szóra, se a lesújtó ítéletre. Őket használja az Úr arra, hogy botránkozásul legyenek, (Máté 18: 7), és végső soron a saját haragját és hatalmát is az ilyen megtérhetetlen embereken keresztül fogja megmutatni.

Azért, ha látszólag nem tesz igazságot Isten az elnyomókkal, hamisakkal szemben, higgyünk Benne, hogy végül minden az igazak javát szolgálja, és egy olyan igazságszolgáltatást fog nyújtani, amely sokkal jobban helyére teszi a dolgokat, mintsem gondolnánk.

Az Őbenne vetett hit nem csupán azt jelenti, hogy elhisszük, hogy Ő igazságot tud szolgáltatni, hanem sokkal inkább abban áll, hogy elhisszük azt, hogy Ő igazságot fog szolgáltatni még akkor is, ha most a dolgok látszólag éppen az ellenkező irányban haladnak.

„Hát az Isten nem áll-é bosszút az ő választottaiért, kik ő hozzá kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrő is irántuk? Mondom néktek, hogy bosszút áll értök hamar. Mindazáltal az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-é hitet e földön?” (Lukács 18:7-8)

Ez a kérdés az utolsó időkben, a gonoszág egyre szabadabb megnyilvánulása idején még időszerűbb. De ezért is teszi fel a kérdést, hogy vajon talál-e ilyen hitet, mikor Ő visszajön, amely így válaszol ezekre a kérdésekre, és akkor is hisz, ha úgy tűnik, hogy Isten hallgat és nem sújt le a hamisakra.

Asáf Istenben mélyen hívő ember volt, ezt fejezik ki zsoltárai. Mégis, látva a gonoszok előmenetelét, így ír: „De én?! Már-már meghanyatlottak lábaim; és kis híjja, hogy lépteim el nem iszomodtak. Mert irigykedtem a kevélyekre, látván a gonoszok jó szerencsését. Mert halálukig nincsenek kínjaik, és az ő erejük állandó. A halandók nyomorúságában nincs részök, és az emberekkel nem ostoroztatnak. Ezért nyakuknak ékessége kevélység, ruha gyanánt erőszak borítja őket. A kövérség miatt kinn ülnek az ő szemek, elméjük gondolatjai csaponganak. Gúnyolódnak és gonosz-ságot szólnak; elnyomásról beszélnek fennhéjázással. Az égre tárogatják szájukat, és nyelvök eljárja a földet. Azért fordul az ő népe ide, hogy tele pohár vizet szürcsölnek; És mondják: Mint tudhatná ezt az Isten, s van-é a Magasságosban értelem? Ímé, ezek gonoszok, és örök biztonságban vagyont gyűjtenek! (Zsoltárok 73:2-12) Azután, tudva azt, hogy igyekezik igazán élni, ezt mondja: „Bizony hiába tartottam én tisztán szívemet, és mostam ártatlanságban kezeimet; Mert nyomorgattatom minden napon, és ostoroztatom minden reggel!”

Miután erősen gondolkodott, az Úr megnyitotta szemét, hogy lássa meg azt a valóságot, ami a látszat mögött van: „Mígnem bemenék az Isten szent helyébe: megértém azoknak sorsát. Bizony síkos földön helyezted el őket; pusztaságokra vetted ki őket. Mind elpusztulnak egy szempillantásban! Elvesznek, elenyésznek a rettegéstől.”

A CSEND

Az Ige azt írja, hogy: „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be.” (2 Timóteus 3:1) Az eredeti, görög szöveg ezt a veszélyes, ártalmas szóval fejezi ki, melyet néhány fordítás is hűen ad vissza.

Ezeket az ártalmakat és veszélyeket minden hívő érezheti, melyek mind az anyagi, mind a szellemi világ felől érnek minket. Ezek közül egyre szeretnék kitérni, mely fokozottabban jellemző a mai életünkben, a zajártalomra.

Ha egy kicsit elképzeljük magunk előtt a középkori életet néhány száz évvel ezelőtt, sok mindenben óriási különbségeket látunk a maihoz képest. Ebből az egyik az, hogy a mai életben megszokott zajok teljesen hiányoztak. Semmi gép nem létezett, teljességgel hiányzott a közlekedés zaja, nem voltak hangos ipari gépek, nem volt semmiféle hangtechnikai eszköz.

Mégis, amiről most szólni szeretnénk, egy másféle zaj, mely az előbbivel összefüggésben van sokszor, de leginkább az élet felporgetett tempója okozza.

Mikor Mózes felment a Hóreb hegyére, ott negyven napot töltött el egyedül Isten jelenlétében. Amikor lejött a hegyről, az arca úgy fénylett, hogy egy leplet kellett ráborítani, mert az izraeliták nem tudtak ránézni. Isten jelenléte fizikailag is ilyen hatással volt rá. Míg Ő ott fent volt és elnyerte a kinyilatkoztatást, addig lent a nép bálványt készített magának és zajongott, táncolt és vigadozott.

„Mert az Isten, a ki szólt: setétségből világosság ragyogjon, ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett.” (2 Korinthus 4:6) Istennek ez a célja velünk. Azért vagyunk ebben a világban, hogy Krisztus világossága fényljék rajtunk az emberek felé, hogy Isten dicsőségét rajtunk keresztül láthassák az emberek. Jézus ezt úgy mondta: „Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Máté 5:16)

Nem tud belőlünk ez az élet kiáradni, ha nem teljesevünk be vele. Nem tud ez a világosság fényleni a mi életünkben, ha nem töltekezünk be vele mi is. Olyan a mi életünk, mint a foszfor. Ha a

foszfort a fényben tartjuk sokáig, akkor az begyűjti magába és a sötétben is világít. Egy idő után viszont már nem világít, hanem újra a fényre kell vinni, újra fel kell tölteni, hogy ismét világítson a sötétben.

Pál apostol azt írja: „Hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon.” (Filippi 2:15). Ennek titka a fényvel való feltöltődés. Ez pedig csak az Istennel töltött csendes órákban lehetséges.

Ez nagyon hiányzik életünkől, különösen a fiatalok, középkorúak életéből. Ez okozza azt, hogy eltompulunk, hogy elveszünk egy vallásos formát, hogy kiüresedünk lelkileg.

A mai világ nagyon sokat kínál – és most erre a zajra gondolunk- hogy bennünk ezt a csendet elfojtsa. Az egész napi munka – mely általában nagyon leköti az ember szellemét -, a sok-sok program, a technika által felkínált szórakozások és még felsorolni se lehetne, mennyi minden tölti be az ember életét.

Nem csinálhatunk törvényt belőle, de vegyük számításba életünket, hogy mennyi időt töltünk el egy nap a fenti dolgokkal, és hány órát vagyunk csak csendben, amit egyedül az Úrral, amit az Ő jelenlétével töltünk el. Hány órát szánunk arra naponta, hogy teljesen megcsendesedjünk, hogy félrevonulva minden zajtól, csak Vele tölthessük el az időnkét, amikor annyira el tudunk csendesedni, hogy a lélek meghallja az Ő hangját. Amikor engedjük, hogy ebben a csendben a Szent Lélek világossága feltöltse elménket az isteni gondolatokkal, az Ő élő törvényével.

Ha ilyen vizsgálatot tartunk életünkben, akkor magyarázatot kaphatunk arra, hogy miért vagyunk olyan üresek, miért nincs meg a belső lelki erőnk és világosságunk. Miért lesznek az imádkozásaink csak annyira rutinosak, miért lesznek az istentiszteleti alkalmaink is üresek.

A világ szereti a zajt. Szeretik az emberek, ha szinte mindig szól a zene, ha mindig történik valami. A zaj nagyon alkalmas arra, hogy az ember ébredező lelkiismeretét elfojtsa.

Ha a mi életünkől hiányzik a csend és azzal együtt az isteni jelenlét, mely feltölti lelkünket, akkor hiába való a mi megszokott időnkénti istentiszteletünk. Azt mondja az Úr a próféta által: „Gyűlölöm, megvetem a ti ünnepeiteket, és nem gyönyörködöm a

ti összejöveteleitekben. (Ámos 5:21) Akkor következik be az, hogy „ez a nép csak szájjal közelít és ajkaival tisztel engem”. Akkor az éneklések se kellenek az Úrnak, és azt mondja: „Távoztasd el tőlem énekeid zaját, hárfáid pengését sem hallgathatom.” (Ámos 5:23)

Nem szabad, hogy becsapjuk magunkat azzal, hogy ha egy nagy lendületű éneklés alatt feltöltődünk, akkor arra gondoljunk, hogy isteni érzelmekkel töltődünk fel. Hiszen pusztán érzelmileg is fel lehet töltődni, fel lehet dobódni úgy, hogy az ember jól érezze magát, szárnyaljon, és ez csupán érzelmi szinten valósul meg. Ezek a feltöltődések nyomtalanul eltűnnek, mielőtt kimegyünk a sötét világba. Ha hiányzik életünkben a csend, és ezáltal a valóságos feltöltődés, akkor az éneklések se fogják meghozni számunka azt.

A próféták, Keresztelő János, de maga az Úr Jézus is sok időt töltött el a pusztában. Ebben rejlett életük erejének titka. Ha mi nem találunk csendes órákat naponta a pusztában, akkor nem nyerjük meg azt az isteni erőt, mely áttemel bennünket az idők ártalmain, nem nyerjük el azt a világosságot, mely megvilágosítja az előttünk levő utat.

Csak ebben a csöndben tudunk Isten hangjára figyelni. Csak ebben a félrevonult csendességben tud a Szent Lélek rávilágítani szívünk rejtett, sötét foltjaira, csak így tudjuk szívünket az isteni világosságban meglátni és eljutni az igaz önismeretre.

Nem programokra és még több programra van szükségünk, hanem csendre és még több csendre. Olyan csendre, amelyben lelassulnak és megállnak elménk rohanó gondolatai, hogy ne azok adják meg a válaszokat életünk számtalan kérdésére, hanem ebben a valódi csendben megszólalhasson bennünk a mindenható Isten.

IRIGYSÉGRE HAJLAMOS A LÉLEK

A bűnök ideig való örömet nyújtanak. Sok olyan bűn van, mely a test élvezetével párosul, vagy érzelmileg magasba emeli az embert.

De az irigységben és a féltékenységben semmi ilyen nincs. Egy pillanatnyi örömet, gyönyörűséget se ad, csak keserűséget termel a szívben. Megkeseríti nem csak az irigy ember szívét, hanem környezetét is.

Példát bőven találunk rá a Bibliában. Már Kain is ezért ölte meg testvérét, mert az ő áldozatát nem fogadta el az Úr, Ábelét viszont igen. Ezért irigység és féltékenység támadt benne iránta, olyannyira, hogy gyűlölte és végül megölte őt.

Amikor Izsák Gérárban lakott, Isten olyan gazdagon megáldotta őt, hogy százszorosan termett földje, sok jószága volt, és nagyon gyorsan gyarapodott. Ezért a filiszteusok irigykedtek rá, és betemették kútjait. Jóllehet Izsák semmit nem ártott nekik, csupán az irigység arra készítette őket, hogy ők ártsanak neki. Ezzel ők nem lettek gazdagabbak, de az a tény, hogy árthattak annak, akire irigyek voltak, valami elégtételt nyújthatott lelküknek.

Az irigység csillapíthatatlan vágy a szívben. Sok kísértés létezik, amelynek ha enged az ember, csillapíthatja vágyait és örömet ad, legalábbis ideig valót, de az irigység nem csillapítható. Addig nem nyugszik meg az ember, míg látja azt, akire irigykedik.

Rákhel irigykedett Leára, mivel neki született gyermeke, Rákhelnek pedig nem. Azt irigyelte nála, amit ő szeretett volna, és nem ért el.

Jákób fiai olyan mértékben irigyek voltak testvérükre, József-re, hogy az a gyűlöletig fokozódott fel bennük, és nem sajnálták volna őt megölni, ha bátyjuk nem akadályozza ezt meg. Irigységük csak úgy nyert némi elégtételt, hogy eladták őt rabszolgának.

Saul király féltékeny volt Dávidra, mert tudta jól, hogy Isten őt megvetette, mint királyt, és helyette Dávidot választotta.

Jézus életét Heródes azért kereste, mert féltette hatalmát egy ártatlan kisgyermek elől, akiről úgy hallotta, hogy majd király lesz. Hogy ennek elejét vegye, nem sajnált Betlehemben és környékén sok ezer ártatlan kisgyermeket megöletni.

Pilátus felismerte, hogy a zsidók Jézust is csak irigységből adták át neki, hogy megfeszítse. Gonosz lelkük addig nem elégedett meg, míg az ártatlan embert, aki nekik pedig valóban semmi rosszat nem tett, nem látták a kereszten kegyetlenül szenvedni.

Azóta is milyen sok gonoszság történt a világon az irigység és féltékenység miatt, és milyen sok keresztyént zártak ki a gyülekezetekből, börtönöztek be vagy öltek meg, csupán azért, mert létezésükkel útjában voltak hatalomvágytól fűtött embereknek.

Az irigység táptalaja a pénz, a vagyon utáni vágy, a hatalomvágy vagy a dicsőségvágy. Amíg az ott van az ember lelkében, addig nem fog tudni megszabadulni az irigységtől és a féltékenységtől. Ez a kettő együtt jár, mert amíg gazdagabbat vagy nálánál nagyobb, előkelőbbet lát, addig mindig benne van a szívben. Amíg ez ott van a szívben, és szabad teret enged neki az ember, addig nem csillapodik, míg lehetőségei szerint meg nem szabadul attól, akire féltékeny.

Az irigységet nem lehet levetni, mint valami ruhát, attól csak úgy lehet megszabadulni, ha megszabadulunk a fősvénységtől és a hatalomvágytól. Ha ez benne van szívünkben, akkor mindig lesz valaki, aki gazdagabb vagy nálunk magasabb beosztású, így mindig is lesz valaki, akire irigykedünk, vagy utunkban van, ezért féltékenyek vagyunk rá.

Az irigység a szívben nagyon mélyen rejtőzik, és ezért könnyű takargatni. De előbb-utóbb egyes cselekedeteink vagy megnyilvánulásunk által napvilágra jön. Sokszor csak lehetőségünk szab határt cselekedetünknek, ezért megmarad a szívben elrejtett, azt mélyen és keserűen mardosó érzés, a féltékenység.

Az irigységet nagyon nehezen ismeri be az ember. Pedig ha figyelünk szívünkre, mégiscsak felismerhetjük, hiszen magunk elől nehezen elrejthető, keserű érzés. Ha barátunk népszerűbbnek tűnik, mint mi, ha képességei alapján kedveltebb mások előtt, könnyen jelentkezik a féltékenység szívünkben. Ha magunkban felismerünk egy bizonyos képességet, de egy testvérünkben még annál nagyobbat látunk, nagyon könnyen elfoglalhatja szívünket a féltékenység

Amíg ott van szívünkben, addig úgy fogunk tenni, úgy fogunk beszélni róla, hogy az ő becsületét rontsuk. Tesszük ezt anélkül, hogy akár észre is vennénk.

Ha felismerjük szívünkben ezt a bűnt, akkor egyetlen lehetőségünk van a szabadulásra. Hagyni kell, hogy a kereszt megtörje énünket, hogy megszűnjön bennünk az a vágy, hogy elismertek legyünk, hogy elveszítse a világ előttünk az értékét.

Ha a kereszt átformál bennünket Krisztus képére, akkor megszűnik bennünk az irigységnek és féltékenységnek minden csírája. Akkor soha nem azt keressük, hogy az embereknek tetszését nyerjük el, hanem hogy az Isten dicsőségére éljünk. Akkor Őbenne olyan gazdagságot nyerünk, ami teljesen megszünteti szívünkben a földi gazdagság utáni minden vágyat, ezzel együtt az irigységet is.

A BÉRNEK CSALÁRDSÁGA

Bálámról három helyen szól az Újszövetség. Ebből két helyen (Péter és Judás apostolok leveleiben) azt a bűnét emeli ki, hogy szerette a pénzt, és a felkínált anyagi javakért hajlandó volt Isten parancsolata ellenére elindulni a saját útján, egy olyan úton, amiről ő maga is tudta, hogy ellenére van az Úrnak.

Az említett két részben a hittől való elszakadásról szól, mégpedig nagyon súlyos szavakat, olyannyira, hogy mikor olvassuk őket, akkor megborzadunk tőle.

Bálám bukott próféta volt. Moáb királya úgy ismerte őt, mint az Isten embere, és valóban az is volt, hiszen azon nagyon kevés ember közé tartozott, aki beszélt a Mindenhatóval. Amikor a követek elmentek hozzá, akkor azt mondta nekik, hogy azt fogja tenni, amit Isten mond majd neki. És valóban azt is tette, nem ment el velük, hogy megátkozza Izraelt.

De ekkor lépett Bálám lejtőre, ahonnan többet vissza nem fordulhatott. Amikor a követek ismét elmentek hozzá, még több ajándékkal, még nemesebb emberek, akkor is azt mondta nekik: „Ha Bálák az ő házat arannyal és ezüsttel tele adná is nékem, nem hághatom át az Úrnak, az én Istenemnek szavát, hogy valamit míveljek; kicsinyt vagy nagyot.” (4 Mózses 22:18)

De a következő mondata volt a fordulópont: „Most mindazonáltal maradjatok itt kérlek ti is ez éjjel, hadd tudjam meg, mit szól ismét az Úr nékem?”

Bálám nagyon jól ismerte az Urat. Jól tudta azt, hogy Ő soha meg nem változik. A történeti beszámoló nem írja le, mi ment végbe gondolataiban, hogy ismét megkérdezze Őt. De most már azt hallotta, amit hallani szeretett volna: „Ha azért jöttek e férfiak, hogy elhívjanak téged: kelj fel, menj el velük; de mindazáltal azt cselekedjed, a mit mondok majd néked.”

Ekkor Bálám már elindult a saját maga útján. Őt ekkor már nem az isteni utasítás vezette, hanem a felkínált jutalom. Különösen hangzik, hogy maga az Úr mondta neki másodszor, hogy menjen el, és mégis azt mondja az Ige a 22. versben: „De megharagudék Isten, hogy elmegy vala ő.” Sőt, mikor az angyal elé állt az úton és végül maga a próféta is már látta őt, akkor is azt

mondta: „Vétkeztem, mert nem tudtam, hogy te állasz előttem az útban. Most azért, ha nem tetszik ez néked, visszatérek. „

Még mindig továbbküldte őt Isten. Nem különös ez? Úgy tűnik, hogy Bálám megbánta, hogy elindult a maga útján, de az Úr mégis engedi, hogy továbbmenjen, sőt Ő küldi őt.

Az, hogy Bálámot mennyire megfogta a pénz, nem itt derül ki, hiszen amikor odaért Bálákhoz, akkor se azt tette, amit a király kért tőle, hiába volt a felkínált pénz, nem átkozta meg Izráelt.

De ezután tette azt, ami már bukásának eredménye volt, ami bebizonyította, hogy a felkínált jutalom Isten elé került számára. Nyíltan nem mert szembekerülni Istennel, de végül is előjött benne az, ami már mélyen megcsalattott szívében volt. Ő tanította meg Bálákot, „hogy vessen botránykövet az Izráel fiai elé, hogy egyenek a bálványáldozatokból, és paráználkodjanak. „(Jelenések 2:14)

Ez már mérhetetlenül súlyos bűn volt az Úr előtt. Hiszen Bálám jól ismerte Istent, tudta azt, hogy a bálványokkal és a paráználással el fog szakadni a nép Tőle. Ez a botránkoztatás bűne, melyről később Jézus azt mondta, hogy jobb lenne ilyenek malomkővel a nyakán a tengerbe vettetnie.

Bálámot a bérnek csalárdsága, a pénz vitte ide, hogy nem csak ő maga szakadt el az élő Istentől, hanem egy egész népet is elszakított Tőle.

Júdás a pénz szerelme miatt került egy olyan visszafordíthatatlan helyzetbe, ami saját vesztét okozta. Figyeljük meg, hogy mindkét esetben az Úr küldi már őket. Bálámhoz így szól: Ha azért jöttek e férfiak, hogy elhívjanak téged: kelj fel, menj el velük. Jézus pedig így szól Júdáshoz: A mit cselekszel, hamar cselekedjed. (János 13:27)

Ha valaki elindul a pénz után, és minden figyelmeztetés ellenére se akar visszafordulni, azt egy idő után maga az Úr fogja küldeni: Menjél, hiszen úgyis azt teszed, amit tenni akarsz.

Mi is naponta a pénzzel bánunk, azzal az eszközzel, amiről fel se fogjuk, milyen veszélyt rejt magában az Istentől való elszakadásra. Az Ige nagyon sokat szól róla, jól ismerjük az ide vonatkozó igeverseket.

Ábrahám, a hitnek atyja, abban is jeles volt, hogy nem volt kapzsi, nem volt anyagias gondolkozású. Bár mint idősebbet, őt illette volna a választás, mégis átengedte Lótnak, aki felemelvén szemeit, látta a Jordán vidékének gazdagságát, azt választotta. Később ennek eredményét is érezhette.

Amikor a királyokat legyőzte, és Sodoma királya ezért jutalmat kínált fel neki, nem fogadott el tőle semmit.

Ábrahám, a hitnek atyja nem a jelenvalókat nézte, hanem sokkal távolabb látott. Így ír róla a Zsidókhz írt levél: „Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, a melyet örökölendő vala, és kiméne, nem tudván, hová megy. Hit által lakott az ígéret földjén, mint idegenben, sátorokban lakván Izsákkal és Jákóbbal, ugyanazon ígéretnek örökös társaival. Mert várja vala az alapokkal bíró várost, melynek építője és alkotója az Isten.” (Zsidók 11:8-10)

Bálám is és Ábrahám is alkudozott Istennel. Bálám szeme előtt a pénz volt közben, míg Ábrahám szemei előtt a bűnös város lakói, a lelkek. Az egyik képviselte a testi gondolkozást, a másik a lelkit.

Ha mentesek tudunk mi is lenni az anyagiasságtól, akkor nem fog az ördög sikerrel járni ezekben a kísértésekben nálunk. Ennek egy feltétele van: gazdagnak lenni az Úrban. Ábrahám nem csak földi javakban bővölködött, hanem az Isten volt az ő gazdagsága, mint ahogy maga az Úr mondta neki: „Én vagyok a te pajzsod, és a te igen nagy jutalmad” (eredeti szöveg szerint).

Kell-e nagyobb gazdagság, mint a mindenható Isten?

Ott tud a Sátán célt érni a pénzzel, ahol hiányzik az Istenben való gazdagság. Így van ez egyéni életünkben is, de így van egy gyülekezet életében is.

A bérnek csalárdsága egész gyülekezeteket vezetett már félre. A mai idők „Moábja” is pénzt kínál fel, és sok közösség nyúl e pénz után. El kell nyerni az állam elismerését ahhoz, hogy támogassák az egyházi intézményeket.

Ha látod, hogy a te közösséged is a Bálám útján indult el, akkor neked el kell döntened, hogy tudsz-e még vele ezen az úton haladni. Biztos lehetsz benne, hogy ha a gyülekezetet megcsalta a Bálámnak felkínált bér, akkor annak folytatása is a Báláméhoz

hasonló lesz. Aki egyszer elindult a bér csalárdsága útján, az nem fordul vissza onnan, mint ahogy Bálám se fordult vissza.

Ne tévesszen meg a szép beszéd. Hiszen Bálám is csodálatos áldásokat mondott a szájával, miközben a szíve már a pénz után hajlott. Ne tévesszen meg, ha olyan sokat hallasz a lelki paráznság ellen szólni, ha az elvilágiasodás ellen hallasz az asztaltól, míg közben látod azt, hogy a pénz csalárdsága éppen abba az irányba tereli a közösséget.

El kell döntened, hogy Bálámmal haladsz egy úton a pénz vonzásában, vagy Ábrahámmal, a hit atyjával. Mindkettő szellemi közösségvállalás, és mindkettőnek meg lesznek a következményei. Az elsőnek a teljes bukás a nagy Babilonnal együtt, a másodiknak pedig Isten ígéreteinek hit általi elnyerése.

Bálám útja az Istentől való elszakadáshoz vezet. Ez törvényszerűség, ez így van, ha elhisszük, ha nem. Még akkor is, ha közben minden ugyanolyan módon folyik tovább, mint ha minden a legnagyobb rendben történne.

Izráel még mindig áldozatokat mutatott be a templomban, de szíve már régen elszakadt Istentől. Ugyanígy lehet egy közösség életében: folyhat az istentisztelet ugyanabban a mederben mint eddig, lehetséges, hogy nagy éneklések, vendégségek vagy felvételek legyenek, de közben a szív már régen távol van Istentől, már régen megcsalattatott a világ szellemétől.

Ez a Babilon, a világ és a vallás keveredése. Azért: „Fussatok ki Babilonból én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűniben, és ne kapjatok az ő csapásaiból”.

HATALMI JEL

A keresztyén világban megfigyelhető egy jelenség, mely a felvilágosult, teológiailag magasabb szinten álló nyugatról kiindulva halad kelet felé. Egy változás, mely első ránézésre is szembeűnik a keresztyén társadalmakban, szűkebb körben a keresztyén egyházakban, azon belül az úgynevezett evangéliumi egyházakban.

A hívő nők fejbefedésének eltűnéséről van szó. A kérdés az, hogy itt csupán egy kulturális, szokásbeli változásról van szó, vagy valami lényeges eltérés mutatkozik? Csupán formális különbség, vagy mélyebb gyökerű, tartalmi változás van a háttérben?

Az tény, hogy míg a múlt századokban szinte minden keresztyén nő befedett fővel járt, ma alig van ilyen – különösen a nyugati társadalmakban.

Itt mindjárt az elején egy különös párhuzam figyelhető meg. Az utolsó idők keresztyénségére sok jövendölés van, melyre a hit-től való szakadás, a hit megfogyatkozása, a szeretet meghidegedése, a félrevezetés megnövekedése jellemző. A történelmi sorrendben álló gyülekezetek utolsója a laodiceai gyülekezet, mely lágymeleg állapota miatt nem képes hivatását betölteni. Tehát feltehetjük a kérdést, hogy a fenti jellemzőkkel bíró, de teológiailag sokkal magasabban képzett jelenlegi keresztyénség felismert egy olyan dolgot lényegtelennek lenni, melyet évszázadokon át a hívő keresztyének gyakoroltak? Ez rendkívül ellentmondásosnak tűnik egy olyan időben, ahol mindenben szembeűnő a keresztyénség hanyatlása.

De miként is érthetné meg az Isten útját egy olyan emberiség, mely már régen elfordult Teremtőjétől, de miként érthetné meg egy olyan keresztyénség, melyre a világ már olyan erősen rányomta bélyegét?

Gyakran találkozunk a következő érvelésekkel:

A fejbefedésre vonatkozólag csak egyszer találkozunk a Bibliában.

Egyszer szólott az Isten, kétszer hallottam ugyanazt, hogy a hatalom az Istené. (Zsoltárok 62:11) Úgy gondolom, hogy ez a

leggyarlóbb magyarázat az összes közül. Erről nem is szükséges többet szólni.

Jézus Krisztus nem szólt róla semmit, csak Pál apostol

Ha elfogadjuk, hogy a teljes írás Istentől ihletett, akkor az apostoli leveleket is elfogadjuk, mint Istentől származó kijelentéseket. Pál apostol maga mondja: „Ha valaki azt hiszi, hogy ő próféta, vagy lelki ajándék részese, vegye eszébe, hogy a miket néktek írok, az Úr rendeletei azok. A ki pedig tudatlan, legyen tudatlan. (1 Korinthus 14:37-38) Az apostol a kijelentést közvetlen az Úrtól nyerte: „Tudtotokra adom pedig atyámfiak, hogy az az evangéliom, melyet én hirdettem, nem ember szerint való; Mert én sem embertől vettem azt, sem nem tanítottak arra, hanem a Jézus Krisztus kijelentése által. (Galata 1:11-12)

Ez a rendelkezés csak a korinthusi gyülekezetre vonatkozott, mivel Korinthus kikötőváros volt, ahol sok volt a prostituált, és a fejbefedés a tőlük való megkülönböztetés jele volt.

Ha egyáltalán nem megyünk bele abba, hogy az apostol nyíltan leírja a fejbefedés valódi okát, akkor ez a magyarázat éppen az ellenkezőjét szolgálja. Vajon ma nem egy bűnös világban élünk, ahol egy hasonló jel éppen úgy megkülönböztetné a keresztyén nőket?

Nem ez a lényeg, ennél sokkal fontosabb dolgok is vannak.

Senki nem dobja ki a cipőfűzőt azért, mert a cipő fontosabb mint a fűző.

Nem üdvösség kérdése

Valóban, a fejbefedés nem üdvösség kérdése, de hogy valaki miért nem viseli, az valamilyen szívállapotból jöhet. Mivel az üdvösség nem a cselekedeteink függvénye, hanem a hité, ezért csak akkor van jelentősége, ha lelki értelemmel, hittel párosul. Nem a forma, hanem a mögötte való tartalom bír jelentőséggel.

Jézus Krisztus azt mondta: Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajjon Istentől van-é, vagy én magamtól szólok? (János 7:17) Tehát aki valóban cselekedni akarja az Isten akaratát, az meg fogja érteni azt; aki viszont egy számára megfelelőbb utat keres, soha nem érti meg azt, bármennyi teológiai tanulmányt folytatna. Jézus így szólt: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és az értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted.

Azért most nézzük meg a háttérét, miért vált lényegtelenné a keresztyénségben a nők fejbefedése. Mi van tehát a háttérben? Miért van ez a változás?

A valóság a jelekben ábrázolódik ki

A látható világ az ember számára érthetővé teszi azt a világot, melyet az ember nem képes érzékelni, azaz a szellemi világot. A teremtésben, az isteni rendben, az Ő országában létező valóságok földi példákon keresztül érthetők meg. Ezért a teremtett világba, a természetbe bele van írva az egész, általunk láthatatlan világ, melyből meg lehetne ismerni magát a Teremtőt, az Ő gondolatát és akaratát (Róma 1: 20). Amint a Szent Sátor (Zsid. 8: 5), a törvény és a ceremóniák (Zsid 10: 1), az ünnepek, a szombat (Kol. 2: 16-17) mind a mennyei dolgokra, Jézus Krisztusra mutatnak, ugyanúgy az egész teremtményben kiábrázolódik az isteni valóság, a tökéletes mű.

Ennek az isteni rendnek egyik legérthetőbb és legvilágosabb ábrázolása a férfi és nő egymáshoz való viszonya a teremtésben, a házasság ténye. Ebben a rendben a Teremtő Isten áll mindenek felett, Aki Jézus Krisztusnak az Ő Fiának szerzett Menyasszonyt, az élő gyülekezetet. Az efézusi levélben Pál apostol olyan közérthetően, világosan megfogalmazza ezt az isteni rendet, hogy aki valóban akarja, megértheti. Ahogy Krisztus Feje a gyülekezetnek, ugyanúgy a férfi feje az ő feleségének. Ahogy az egyház alárendeltetett Krisztusnak, a teremtés rendjében a feleség is alárendeltetett az ő férjének. Ahogy az egyház engedelmisséggel tartozik Krisztusnak, ugyanúgy a feleség is az ő férjének. Ahogy Krisztus Ura a gyülekezetnek, ugyanúgy a férj is ura az ő feleségének.

Az, hogy egy bűnös és pogány világban ezzel visszaéltek a férfiak, és feleségeiket ágyasoknak és rabszolgáknak tartották, nem azt jelenti, hogy a teremtés rendje nem volt jó.

Természetesen ez a mai modern társadalomban már rég idejé múlt dolog lett. Ma, az egyenjogúság világában legenyhébb kifejezéssel is diszkriminációnak tűnik ez, és úgy értelmezik, mint a gyengébb nem elnyomását. Ez a humanizmus egyik csapdája. Egy olyan társadalom, mely ezt igazságtalan elnyomásként kezeli a gyengébbik nem felé, törvényesen elismeri az abortuszt, a legvédtelenebb és leggyengébb emberi lények tömeges elpusztítását.

A Sátánnak mindig az a célja, hogy az isteni rendet a feje tetejére állítsa, és e mellé a leghumánusabb érveket tűzi.

Ezt a rendet, mely a teremtésben és a természetben nyilvánvaló, a természettől még nem eltávolodott népek természetesen vették. Azért írja Pál apostol: „Avagy maga a természet is nem arra tanít-é titeket, hogy ha a férfiú nagy hajat visel, csúfsága az néki? Az asszonynak pedig, ha nagy haja van, ékesség az néki; mert a haj fátyol gyanánt adatott néki.” (1 Korinthus 11:14-15) Azokban a társadalmakban, ahol az emberek jobban eltávolodtak a természettől, egy sokkal inkább civilizált, urbanizált környezetben élnek, ezek a külső megjelenési formák is eltűnnek.

Természetesen nem a külső jel tűnik el előbb, hanem a tartalom. Az egyenjogúsági törekvések (emancipáció), a feminista mozgalmak a felvilágosodás korának szüleményei, annak a kornak mozgalmi, amelyben az istentagadás és az Isten elleni lázadás teret hódított. A liberális gondolkozás nem az istenhit gyümölcse, hanem sokkal inkább a humanizmusé, mely a Teremtő helyett az embert, az emberi akaratot állítja a középpontba. Ha ez egy szekuláris irányzatnak indult is, nagyon erős befolyással kezdett bírni a keresztyénségre.

Ez az irányzat egy sokkal „humánusabb” gondolkozásmódot hirdet, mely szerint a férfi és a nő nem egymás alá és fölé van rendelve, hanem egymás mellé. Ez a felfogás már nem tud semmit arról, hogy a házasság az egy isteni rendnek, a Krisztus és a gyülekezete közti viszonynak a kiábrázolása. Az Istentől való elszakadás miatt egy sokkal érthetőbb, „emberbarátibb” utat keres magának.

Addig, amíg az emberiség közelebb állt a teremtéshez, ennél fogva a Teremtőhöz, addig természetes dolog volt ez számára. Ezért magukban is megítélhették, hogy mi ez az isteni rend, sőt azt, ami mára elveszett, amikor Pál apostol így szól: „Magatokban ítéljétek meg: illendő dolog-é asszonynak fedetlen fővel imádni az Istent?” (1 Korinthus 11:13)

Ha valaki elolvassa azt a részt, világossá válik előtte, hogy a hívő asszonyok fejbefedése egy jel, mely az ő férjük felettük való hatalmának jele.

Ez soha nem is volt kérdés addig, míg az asszonyok alárendelt helyzetben voltak az ő férjeiknek. De általában nem a jel tűnik el előbb, hanem a tartalom. Így a modern keresztyéni társadalomban már nem a férj a fő, hanem az asszony is ugyanazon szinten van, sőt sokszor a férje fölött. Ennélfogva a hatalmi jel valóban fölöslegessé vált.

Ez a hatalmi jel hasonló a vízkeresztséghez, mely egy újjászületésnek jelképe. A valóság nem a keresztségben, hanem az újjászületésben van. De teljesen jelentőség nélkülivé és holt dologgá válik a keresztség, ha nem történik meg egy újjászületés. Ugyanígy a fejbefedés értelmetlenné válik, ha az asszony nem rendeli alá magát az ő férjének. Mindkét dolog csak üres formasággá, tartalom nélkülivé válik. Ugyanis a valóság itt se a látható formában, a fejbefedésben van, hanem az asszony engedelmességének a férje iránt.

Általában senki nem hanyagolja el a vízkeresztség gyakorlását azért, mert az csak egy jele az újjászületésnek, mely maga a valóság. A fejbefedést, mely a férfi hatalmának jele, mégis elhanyagolják. Hogy ennek mi a valós oka, mindenki megvizsgálhatja saját magát. Mennyiben oka ennek a hiúság, a szégyenérzet, de mindenekelőtt, hogy az isteni rend szerint engedelmes-e férjének, mint az Úrnak.

Ha valamelyik asszony befedi az ő fejét, de nem engedelmes, nem rendeli magát alá férjének, akkor számára a fejbefedés csupán holt dolog, még ha azt mondaná is, hogy hitből teszi. Így egyes közösségekben megmarad a hívő asszonyok fejbefedése, de csupán mint hagyományőrzés, üres és tartalom nélküli forma.

Tartalomjegyzék

Az igazi evangélizáció.....	3
Emberektől elismerve.....	7
A bűnbocsánat	9
A megölt lelkiismeret.....	13
Akinek munkája megég	15
Elhagyott-e Isten?	17
Fékezz!	20
Jézusban megbotránkozni	23
Aki megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül.....	27
Tévelygés vagy tisztánlátás	32
Zsidónak zsidóvá lenni.....	36
Ha a földbevetett gabonamag meg nem hal.....	38
Ábrahám hitt Istennek	41
Amit eggyel cselekesztek	44
A bibliaismeretről	47
Teljes hatalom	51
Egyszer megváltva –	53
örökre megváltva?.....	53
Senki titeket el ne hitessen.....	56
Igazat mondvá hazudni	61
Örüljétek az Úrban mindenkor!.....	64
Isten szeretete.....	69
Adjátok meg a császárnak.....	73
Ám haragudjatok, de ne vétkezzétek	76
Vádolás mentesen	79
Isten népének szombatja.....	83
rágalom, pletyka	85
Ha megvalljuk a mi bűneinket.....	87
A farizeusok kovásza	91
legyetek mértékletesek	99
és józanok	99
Kincs a cserépedényben	103
Miért nem sújt le az Úr?	106
A csend.....	109
Irigységre hajlamos a lélek.....	112
A bérnek csalárdsága	115
Hatalmi jel	119